ŠVENTASIS RAŠTAS

Naujasis Testamentas

Keturios evangelijos
Apaštalų raštai

Psalmynas

VILNIUS—KAUNAS
1973

PSALMYNAS

Penkios knygos

Vertimas iš Neovulgatos

Lietuvos TSR Vyskupijų Ordinarų Kolegijos leidinys

VILNIUS—KAUNAS
1973

APPROBATUR

†Dr. J. MATULAITIS-LABUKAS
Praeses Coetus Ordinariorum Lituaniae

Mons. ČESL. KRIVAITIS
Secretarius Coetus Ordinariorum Lituaniae

Kaunas, die 26 aprilis 1972, Nr. 118.

Vertė
kun. A. Liesis

Redagavo
kun. V. Aliulis,
kun. Č. Kavaliauskas

ĮVADAS Į PSALMYNĄ

Nuo seniausių laikų Artimųjų Rytų tautos yra kūrusios įvairių žanrų lyrinę poeziją. Kaip ir jų kaimynės — Egipto, Mezopotamijos ir Kanaano tautos, sukūrė ryškią savitą poeziją izraelitai. Poezijos gabalų yra istorinėse Senojo Testamento knygose: Mozės giesmė (Išėjimo 15), „Šulinio" giesmė (Skaičių 21, 17—18), Deboros pergalės himnas (Teisėjų 5), Dovydo elegija dėl Sauliaus ir Jonato mirties (2 Samuelio 1) ir t. t., galiausiai, Judo ir Simono Makabiejų šlovinimas (1 Makabiejų 3, 3—9 ir 14, 4—15). Jų aidą rasime ir Naujajame Testamente. Tai bus Švč. M. Marijos giesmė (Lk 1, 46—55). Zacharijo (Lk 1, 68—79) ir Simeono giesmės (Lk 2, 29—32). Daugelis pranašų knygų vietų irgi priklauso poezijos žanrui. Didysis izraelitų religinės poezijos lobynas išliko mums Psalmyne.

Pavadinimas

Graikiškasis Psalmyno vardas „Psalterion" reiškia styginį muzikos instrumentą, kiek panašų į arfą, kuriuo skambinant būdavo giedamos giesmės. Psalmyną sudaro 150 giesmių — psalmių. Jų numeracija nuo 10 iki 148 hebrajų tekste nesutampa su graikiškojo ir lotyniškojo vertimų numeracija. Graikų ir lotynų tekstai sujungia į vieną hebrajų 9 psalmę su 10 ir 114 su 115, o perskiria į dvi 116 ir 147 psalmes. Šiame vertime laikomasi graikų-lotynų numeracijos, o skliausteliuose nurodoma hebrajų.

Hebrajiškai Psalmynas vadinasi „Tehillim", t. y. „Himnai", bet šis vardas, tikrai sakant, tinka tik kai kurioms psalmėms. Pačiose psalmių antraštėse himnu pavadinta tik 144 psalmė. Dažniausiai antraštėse kartojasi pavadinimas „mizmor" (giesmė, pritariant instrumentu); jį gerai perteikia „psalmės" terminas. Kai kuriose antraštėse vartojamas „giesmės" terminas, pvz., visos „pakopų psalmės" (Ps 119—133). Kitokie pavadinimai reti ir sunkiau suprantami.

Literatūriniai žanrai

Tikslingiausia psalmes grupuoti pagal jų literatūrinę formą ir stilių. Šiuo pagrindu randame tris stambius žanrus: himnus, maldavimo ir padėkos giesmes. Tačiau ši padala neapima visų psalmių, nes kai kurios yra mišraus stiliaus, taip pat ši padala neišsemia ir jų turinio.

1. Himnai. Tai Ps 8, 18, 28, 32, 45—47, 75, 83, 86, 92, 95—99, 102—105, 112, 113, 116, 121, 134, 135, 144—150. Jų sudėtis gana

vienoda. Kiekviena prasideda raginimu garbinti Dievą. Toliau išryškinami garbinimo motyvai, skelbiami nuostabūs Dievo darbai gamtoje ir istorijoje, ypač sutveriant pasaulį ir gelbint išrinktąją tautą. Pabaigoje kartojamas įžanginis raginimas arba reiškiamas prašymas.

Himnuose dar galima skirti dvi grupes. Vad. Siono kalno giesmės (Ps 45, 47, 75, 86) šlovina šventąjį Jeruzalės miestą, kur gyvena Aukščiausiasis, į kur keliauja maldininkai (plg. dar Ps 83 ir 121). Jos turi ir eschatologinį atspalvį, nes Jeruzalės šventykla vaizduoja amžinąją Dievo buveinę ir mūsų gyvenimo kelionės tikslą — dangų. Vad. Dievo Karalystės psalmės (ypač Ps 46, 92, 95—97) pranašų stiliumi aukština visuotinį vieno tikrojo Dievo viešpatavimą. Jose įžvelgiame visuotinę Mesijo karalystę.

2. Maldavimai, kančių psalmės, raudos. Jų turinys — ne Dievo šlovinimas, bet jam siunčiami prašymai. Paprastai jos prasideda šūksniu, pagalbos prašymu, malda ar vilties pareiškimu. Toliau psalmininkas dėsto savo ir savųjų vargus, kurie išsakomi nusistojusiomis formulėmis, retai tenurodant konkretesnes istorines aplinkybes. Kalbama apie vandenų gelmes, mirties pinkles, priešus arba žvėris (šunis, liūtus, jaučius), kurie tyko ar drasko, apie sudžiūvusius ir sutriuškintus kaulus, prislėgtą, besiblaškančią, būgštaujančią širdį. Kartais ginamasi nekaltumu (Ps 7, 16, 25), kartais išpažįstamos nuodėmės (Ps 50 „Pasigailėk" ir kitos vad. atgailos psalmės). Bandoma priminti Dievui jo ankstesnes geradarybes arba prikišti dabartinį šaltumą (Ps 9—10, 21, 43). Kartu neužmirštama pasitikėti (Ps 3, 5, 41—42, 54—56, 62, 129 ir t. t.). Kartais visą maldavimo psalmę sudaro vienas ilgas pasitikintis maldavimas (Ps 3, 10, 15, 22, 61, 120, 124, 130). Dažnai maldavimas staiga pasikeičia įsitikinimu, jog malda išklausyta, ir todėl čia pat dėkojama (Ps 6, 21, 68, 139).

Maldavimai gali būti kolektyvūs ir individualūs.

a) Kolektyvūs maldavimai (Ps 11, 43, 59, 73, 78, 79, 82, 84, 105, 122, 128, 136). Jų proga — kokia nors visos tautos bėda, pralaimėjimas, sugriovimai ar bendras skurdas. Tada meldžiama išgelbėti tautą, sugrąžinti jai pirmykštį klestėjimą. Ps 73 ir 136 atspindi Jeruzalės išgriovimo 587 m. pr. Kr. pasekmes, kaip ir Raudų knyga, priskiriama pranašui Jeremijui. Ps 84 išsako grįžusių iš nelaisvės izraelitų jausmus; Ps 105 — visuotinis tautos kalčių išpažinimas.

b) Individualūs maldavimai (Ps 3, 5—7, 12, 16, 21, 24, 25, 27, 30, 34, 37, 41—42, 50, 53—56, 58, 62, 63, 68—70, 76, 85, 101, 119, 130, 139—142). Šių maldų ypač daug, ir jų turinys labai margas: mirties pavojus, persekiojimai, tremtis, senatvė, ligos, garbės praradimas, nuodėmė. Priešai, „darantieji pikta", kuriais skundžiamasi ar ant kurių rūstaujama, aiškiai nenurodomi. Šitų psalmių tonas ir stilius — labai asmeniškas, labai nuoširdus. Tai — atskirų sielų šauksmas ir asmeninio tikėjimo išraiška.

3. Padėkos (Ps 17, 20, 29, 32, 33, 39, 64—67, 91, 115, 117, 123, 128, 137, 143). Kaip maldavimai, taip ir padėkos yra kolektyvios ir individualios. Tauta dėkoja už išgelbėjimą nuo pavojų, už

gausų derlių, valdovo sėkmę. Priminus iškentėtas nelaimes ir maldos išklausymą, reiškiamas dėkingumas, visi tikintieji raginami šlovinti Dievą drauge su autoriumi. Ne kartą čia įterpiama didaktinių pamokymų. Literatūrinė padėkos psalmių sandara primena himnus.

4. M i š r i o s. Lig šiol minėtos psalmių rūšys neatsiriboja griežtai viena nuo kitos. Pavyzdžiui, Ps 26 ir 30 skundas eina po viltingos maldos, o Ps 27, 56 po skundo — padėkos giesmė. Ps 88 prasideda kaip himnas, toliau dėstomos pranašystės, o galiausiai dejuojama dėl atstūmimo ir meldžiama pasigailėti. Ilgiausioji 118 psalmė yra himnas Dievo Įstatymo garbei, o kartu — individualus skundas ir šventos išminties mokslas. Nemaža elementų, savaime lyrikai svetimų, yra įtraukta į Psalmyną. Dėl išmintingų patarimų apstumo Ps 1, 111, 126 ir kai kurios kitos kartais tiesiog vadinamos didaktinėmis. Iš šios grupės Ps 24 gimininga raudoms, Ps 31, 36, 72 — padėkoms. Pranašiniai motyvai vyrauja Ps 2, 49, 74, 80, 81, 84, 94, 109.

Karališkosios ir mesijinės psalmės

Jau minėtos Siono kalno giesmės ir Dievo karalystės psalmės žvelgia į Mesijo laikus, skelbdamos visuotinį žmonijos atnaujinimą. Dar yra psalmių, kurios tiesiog kalba apie ateisiančio išrinktosios tautos ir visos žmonijos Išgelbėtojo asmenį.

Įvairiuose žanruose išbarstytos vad. karališkosios psalmės. Vienose jų skelbiama didinga karaliaus ateitis (Ps 2 ir 109), kitose meldžiamasi už karalių (Ps 19, 60, 71, 83) ar dėkojama už jį (Ps 20); dar kitos yra karaliaus maldos (Ps 17, 27, 62, 100), karališkos eisenos giesmė (Ps 131), karališkas himnas (Ps 143), netgi karalaičio vestuvių giesmė (Ps 44). Tai vis karalių laikotarpio poemos, kuriose atsispindi dvaro kalba ir ceremonialas. Iš pradžių jos lietė tuometinį Dovydo sosto paveldėtoją (Ps 44, manoma, šiaurinės karalystės valdovą).

Bet išrinktosios tautos karalius yra p a t e p t a s, hebrajiškai — „mesijas". Jis Dievo palaimintas, ir ši palaima teikia laimę jo tautai. Antra vertus, Dovydo dinastijai duotieji Dievo pažadai krypsta į vieną privilegijuotą jo palikuonį, tikriausia prasme Pateptąjį, Mesiją, per kurį Dievas įvykdys išganymo planus. Dovydo palikuonims praradus valdžią, anos karališkosios psalmės, dar papildytos ir dvasingiau paryškintos, tapo tikra prasme mesijinėmis psalmėmis. Ypačiai tas vardas tinka Ps 2, 71 bei 109; pastaroji psalmė dažniausiai cituojama Naujajame Testamente. Karalaičio vestuvių giesmė (Ps 44) laikoma pranašyste apie Mesijo ir išgelbėtosios žmonijos susivienijimą (plg. Žyd 1, 8 ir kt.).

Naujasis Testamentas dar taiko Kristui ir daugiau psalmių, kurios nėra iš „karališkųjų", bet kurios išreiškia Mesijo („Teisiojo") jausmus. Tai Ps 15 bei 22 ir atskiros vietos Ps 8, 34, 39, 40, 67,

68, 96, 101, 117, 118. Taip pat Dievo karalystės psalmės taikomos Kristaus karalystei. Nors žodinė jų reikšmė ir ne apie ją kalba, tačiau šitoks pritaikymas visiškai teisėtas, nes visos Psalmyno autorių viltys išsipildė tik atėjus į žemę Dievo Sūnui.

Psalmių autoriai ir datos

Hebrajų teksto antraštės priskiria Dovydui 73 psalmes, o graikų — 82. Be to, antraštės po keliolika psalmių priskiria garsiems Jeruzalės šventyklos giedotojams: Asafui, Korės sūnums, Etanui (Jedutūnui). Viena kita psalmė pavadintos Mozės ir Saliamono vardais. Literatūriniai tyrinėjimai rodo, kad, anų laikų papročiu, šios antraštės nebūtinai žymėjo kūrinių autorius, o galėjo tik nurodyti giesmių rinkinį, pavadintą jo vardu. Vėliau imta jas laikyti tikru autoriaus nusakymu ir kai kurias vad. Dovydo psalmes skirti tam tikriems jo gyvenimo momentams (žr. Ps 3, 7, 17, 33, 50, 51, 53 ir t. t.). Galiausiai imta Dovydą laikyti viso Psalmyno autoriumi. Aišku, kad tai buvo perdėjimas. Vis dėlto vad. Dovydo rinkinys tikriausiai turi ryšį su garsiuoju karaliumi, kuris turėjo poeto bei muziko talentą ir labai mėgo Dievo kultą. Dovydas neabejotinai yra buvęs vienas iš didžiųjų išrinktosios tautos religinės lyrikos kūrėjų (žr. 2 Samuelio 23, 1).

Psalmynas, Dovydo pradėtas, apima kelių amžių poetinę kūrybą. Ne tik paties Dovydo sukurtosios psalmės, bet ir visos „karališkosios" bei dalis kitų priklauso karalių laikotarpiui. Vis dėlto jų turinys toks bendras, jog tiksliai nustatyti atskirų psalmių parašymo datų neįmanoma. Tremties laikotarpiui priklauso Dievo karalystės psalmės ir tos, kurios kalba apie Jeruzalės sugriovimą bei išvarymą į nelaisvę, pvz., Ps 136. Sugrįžimą iš nelaisvės apgieda Ps 125. Atstačius šventyklą, suklestėjo Dievo kultas, giedotojai susilaukė didelės pagarbos, ir tuo metu, persų epochoje, bus buvę sukurta daugumas psalmių. Kai kas mano, jog Ps 43, 73, 78, 82 sukurtos Makabiejų laikotarpiu, bet tai neįrodyta.

Psalmyno raida

Per ilgus laikus yra egzistavę keli psalmių rinkiniai: Dovydo (Ps 3—40 ir 50—71), Asafo (Ps 49 ir 72—82), Korės sūnų (Ps 41—48 ir 83, 84, 86, 87), Pakopų (Ps 119—133), Halelio (Ps 104—106, 110—117, 134, 135, 145—150). Nepriklausomų rinkinių buvimą rodo pasikartojantys artimi variantai, kaip Ps 13 ir 52, 39 ir 69, 56 bei 59 ir 107.

Rinkinio sudarytojų darbo pėdsakai yra ir nevienodas Dievo vardo vartojimas. Ps 1—40 visur vartoja „Jahvė"; Ps 41—82 — „Elohim", o 83—150 — vėl „Jahvė" (išskyrus Ps 107, kuri kartoja Ps 56

ir 59). Ši pastaroji, „jahvistinė", grupė, kur apstu anoniminių psalmių ir ankstesnių Biblijos dalių citatų, ir bus vėlyviausioji Psalmyno dalis.

Galiausiai atskiri psalmių rinkiniai buvo sujungti į vieną Psalmyną, kuris buvo padalytas į penkias knygas penkių Mozės knygų pavyzdžiu. Būtent: I Ps 1—40, II 41—71, III 72—88, IV 89—105, V 106—150. Viso Psalmyno įžanga — Ps 1, jo baigiamoji doksologija — Ps 150.

Dvasinė vertė

Religinis psalmių turtingumas akivaizdus, todėl netenka apie jį daug kalbėti. Tai Išganytojo atėjimo laukiančios tautos maldos, telkiančios savyje tuos Dievo įkvėptus jausmus, kuriuos turi puoselėti jo vaikai savo dangiškojo Tėvo atžvilgiu, ir žodžius, kuriais dera į jį kreiptis. Psalmes yra kalbėję bei giedoję pats Išganytojas, jo Švč. Motina, apaštalai, kankiniai. Bažnyčia, nieko nepakeitusi, padarė psalmes savo oficialia malda. Nebuvo reikalo ką nors keisti, nes garbinimo, maldavimo, dėkojimo šūksniai, išsiveržę iš psalmininkų krūtinių, jų meto aplinkybėse ir pagal jų patirtį, turi visuotinį skambesį; jie kaip tik išreiškia tą nusiteikimą, kurį žmogui dera turėti Dievo akivaizdoje.

Bažnyčia nepakeitė Psalmyno žodžių, bet labai praturtino jo reikšmę. Naujojoje Sandoroje tikintysis šlovina Dievą, kuris per Kristų yra atskleidęs jam savo vidaus gyvenimo paslaptis (Trejybę), kuris jį atpirko savo Sūnaus krauju ir davė jam savo Šventąją Dvasią; todėl liturginėse apeigose kiekvieną psalmę baigiame Švč. Trejybės pagarbinimu: „Garbė Dievui...". Senovės maldavimai tampa dar karštesni, kai Paskutinė Vakarienė, Kryžius ir Prisikėlimas yra parodę žmogui begalinę Dievo meilę, nuodėmės visuotinumą ir baisumą, teisiesiems pažadėtą garbę. Psalmininkų skelbtos viltys išsipildo, nes Mesijas yra atėjęs ir viešpatauja, o visos tautos yra pašauktos į jo meilės ir tiesos karalystę.

Į lietuvių kalbą Psalmynas dabar verstas iš naujausio bažnytinio lotyniškojo vertimo („Neovulgatos"), išleisto Romoje 1969 m. Atsižvelgta ir į Romos 1945 m. lotyniškąjį tekstą. Taip pat naudotasi vertimu iš hebrajų originalo į prancūzų kalbą („Bible de Jérusalem", Paris 1961) bei kitais moderniais vertimais, tekstas lygintas su keliais lietuviškaisiais katalikų ir evangelikų vertimais.

Psalmių antraštės, suskirstymas posmais ir eilutėmis — pagal Neovulgatą, pagalbinės antraštėlės — redakcinės. Kalbant ar giedant psalmę kaip maldą, visos antraštės ir antraštėlės praleidžiamos.

Psalmės — poezijos kūriniai, kurie negali būti verčiami grynai pažodžiui. Taip ir nesistengta daryti. Labiausiai ieškota senovės rytiečių posakiams ir įvaizdžiams tokių lietuviškų atitikmenų, kurie mūsų kalba kuo tiksliau atkurtų anų mintis ir jausmus. Kokį atgarsį psalmių eilutės sužadins skaitytojuose, daug pareis nuo jų pačių dvasios poreikių, aktualių išgyvenimų ir nusiteikimų.

PSALMYNAS

Pirmoji knyga 13

Antroji knyga 73

Trečioji knyga 119

Ketvirtoji knyga 149

Penktoji knyga 177

PIRMOJI KNYGA

(Ps 1—40)

1 PSALMĖ

Dvejopas žmonių kelias

Teisiojo kelias

[1] Laimingas, kuris neklauso piktų patarimų,
nestoja ant paklydėlių kelio,
nesėdi su nepraustaburniais.
[2] Viešpaties mėgsta Teisyną,
mąsto jį dieną ir naktį.

[3] Jis — kaip tas medis, prie upelio sodintas,
duos gerą derlių, metui atėjus,
nevysta jo lapai;
visi darbai jo sėkmingi.

Neteisaus žmogaus kelias

[4] Ne taip su bedieviais, ne taip!
Jie kaip pelai, sklaidomi vėjo.
[5] Todėl ir teisme netvirti bus bedieviai,
nusikaltėliai tarpe teisuolių.

[6] Į teisiųjų gyvenimo kelią Viešpats žiūri maloniai,
o kelias bedievių į pražūtį veda.

1-oji psalmė yra vėlyvos kilmės. Ji sukurta kaip įžanga į visą Psalmyną.

1, 1 „Nepraustaburniu" Patarlių knyga ir ši psalmė vadina ištvirkėlį, kuris nešvankiai pajuokia religiją ir teisingus žmones.

1, 4 „Bedieviu" psalmės, kaip ir apskritai senovės raštai, vadina žmogų, nuo kurio Dievas pasitraukė su savo globa dėl jo nedorų darbų, ypač melo, veidmainybės, skriaudų artimui. Tai žmogus, kuris niekina Dievo įsakymus, vis tiek, ar teoriškai Dievo buvimą pripažįsta, ar ne.

2 PSALMĖ

Mesijas — Valdovas ir Nugalėtojas

Maištas prieš Viešpatį ir Mesiją

[1] Ko gi tos gentys maištauja,
kodėl tautos tuščias užmačias rezga?
[2] Kyla žemės valdovai,
kunigaikščiai sąmokslus daro
prieš Viešpatį ir jo Mesiją:
[3] „Paversime skutais jų pančius,
šalin jųjų varžtai!"

Dievo atsakymas

[4] Danguje sėdintį juokas tik ima,
iš jų tyčiojas Viešpats.
[5] Paskui jis rūsčiai prabyla
ir baisiai išgąsdina savo rūstybe:
[6] „Argi ne aš pastačiau savo šventą valdovą
ant Siono — savo šventojo kalno?!"—

Mesijas apie save

[7] Aš paskelbsiu Viešpaties nuosprendį.
Jis man pasakė:
„Tu mano Sūnus, pagimdęs esu tave šiandien.
[8] Tik paprašyk, ir kaip pāveldą tautas tau atiduosiu,
tau pavesiu visus pakraščius žemės;
[9] tavo lazda geležinė juos tramdys,
kaip molio indus juos daužysi".

Įspėjimas pasauliui

[10] Taigi dabar, karaliai, supraskit,
taisykitės, žemės valdovai!
[11] Tarnaukite Dievui baimingai,
drebėdami bučiuokit jam kojas.

2, 8 „Pāveldas"— palikimas.

[12] Susipraskit, kad jis nerūstautų,
kad kelionėj netektų jums žūti,
kai beregint užsiplieks jo rūstybė.
Laimingi, kurie prie jo glaudžias!

3 PSALMĖ

„Viešpats — mano Globėjas"

[1] Psalmė. Dovydo, kai jis bėgo
nuo savo sūnaus Absalomo

Daug užpuolikų — kur dėtis?

[2] Viešpatie, kiek daug yra užpuolikų!
Gausingi, kurie prieš mane kyla.
[3] Apie mane daugelis taria:
„Dievas jo neišgelbės!"

[4] Bet tu, Dieve, esi mano skydas,
tu mano garbė, tu pakeli mano nusvirusią galvą.
[5] Aš Viešpaties garsiai šaukiuosi,
ir jis atsiliepia nuo savo šventojo kalno.

Dievas išgelbės!

[6] Aš nuėjau ilsėtis ir užmigau,
ir vėl pabundu, nes mane Dievas palaiko.
[7] Nebaisūs man tie tūkstančiai priešų, kurie ratu mane supa.
O Viešpatie, kelkis, gelbėk mane, mano Dieve!

[8] Tu mano priešams antausius skaldai,
bedieviams trupini žiaunas.
[9] Išganymas eina iš Dievo.
Palaimink savąją tautą!

3, 1 Apie Absalomo maištą žr. 2 Samuelio 15 ir 17 sk. Ir daug kitų psalmių turi antraštes, kurios nusako istorines aplinkybes ar, greičiau, tą dvasinę situaciją, kurioje ta ar kita psalmė galėjo būti parašyta. Giedodami ar skaitydami psalmes, kaip maldą, šias antraštes ir pagalbines įterptines antraštėles praleidžiame.

4 PSALMĖ

Pasitikėjimas

[1] Choro vadovui. Styginiams. Psalmė. Dovydo.

Dieve, gelbėk!

[2] Kai šaukiuosi tavęs, atsiliepki, o Dieve,
mano teisės gynėjau!
Tu baimės suspaustą mane išvaduoji.
Būk man gailestingas, išgirsk mano maldą!

Žmonės, susipraskite!

[3] O žmonės, kaip dar ilgai jūsų širdys bus kietos?
Kodėl jūs niekniekius gaudot, vaikote vėjus?
[4] Žinokite, Viešpats savo bičiuliui stebuklą padaro,
Viešpats išgirsta, kai jo imu šauktis.

[5] Sudrebėkite, pikta liaukitės darę,
širdimi pasvarstykit,
savo gultuose pamąstykit nutilę!
[6] Teisingai aukokit aukas, ir Viešpačiu kliautis galėsit.
Daugelis sako: „Kas padarys mus laimingus?"—

Dievas džiugina ir drąsina

[7] Žerki ant mūsų tu, Viešpatie,
savo veido palaimingąją šviesą!
[8] Tu mano širdžiai daugiau duodi džiaugsmo,
kaip kviečio derlius ar naujo vyno apstybė.
[9] Gulu, užmiegu ramus kaip bematant,
nes tu vienintelis, Viešpatie, paskiri man saugią vietą.

5 PSALMĖ

Ryto malda, prašant pagalbos

[1] Choro vadovui. Fleitoms. Psalmė. Dovydo.

Iš pat ryto šaukiu į Viešpatį

[2] Viešpatie, tu mano žodį išgirski,
supraski mano dejonę.
[3] Jautrus būk maldos šauksmui,
o mano Valdove, o mano Dieve!

[4] Viešpatie, tave štai maldauju!
Rytą tu girdi mano balsą,
rytą prašymus siunčiu tau ir laukiu.

Dievas biaurisi nedorybe

[5] Tu ne toks esi, Dieve, kuriam nedorybė patiktų.
Nedorėlis tau — ne svečias.
[6] Akiplėša akivaizdoj tavo stovėti negali.
Tu nekenti visų darančių pikta.
[7] Melagiams pražūtį leidi.
Žudikai ir apgavikai Viešpačiui koktūs.

Eisiu teisybės keliu

[8] O aš dėl didžio tavo gerumo
einu į tavo buveinę;
su baime lenkiuosi žemai prieš tavo šventovę.
[9] Viešpatie, man vadovauk su teisybe,
nes manęs priešai tyko.
Nutiesk tu man kelią.

Bausmė piktadariams!

[10] Jų burnoje nėr teisybės;
jų viduje tik griuvėsiai,
gerklės — kaip kapo atviros žiotys,
nors jų liežuviai taip saldžiai šneka.

[11] Dieve, juos kaltink,
lai patys savo kėsluose jie susipainios.
Dėl nesuskaitomų piktadarybių atmesk juos:
jie gi tau, Viešpatie, prieštarauja.

Džiaugsmas teisiesiems!

[12] Džiaugsmas visiems, kurie tavyje prieglobsčio ieško,—
amžiais linksmybė!
Saugok tu juos, tedžiūgauja tavo draugystėj
tavo vardo gerbėjai.
[13] Tu, Viešpatie, laimini teisų,
siauti jį savo malone lyg skydu.

6 PSALMĖ

Prislėgtas žmogus meldžia Dievo maloningumo

[1] Choro vadovui. Styginiams.
Oktava. Psalmė. Dovydo.

Dieve, nebausk alpstančio!

[2] Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki,
neimk manęs bausti įširdęs.

[3] Dieve, pasigailėk: aš nunykęs;
Viešpatie, gydyk mane: sukrėsti mano kaulai.
[4] Ir siela mano sutrikus,—
ar ilgai dar, Viešpatie, delsi?
[5] Viešpatie, grįžki, vaduok man gyvybę,
gelbėk mane dėl savo gerumo.
[6] Kas gi minės tave mirties karalijoj?
kas pragarmėj tave šlovins?

6, 1 Tai pirmoji iš garsiųjų septynių atgailos psalmių. Kitas šešias žr. toliau: Ps 31, 37, 50, 101, 129, 142.

[7] Nuo aimanų aš susibaigęs,
kasnakt savo pagalvį laistau,
vilgau ašarom lovą.
[8] Raudos akis man išgraužė.
Pasenau aš tarp savo engėjų.

Dievas išklauso

[9] Piktadariai, atsitraukit!
Viešpats išgirdo, kaip aš kukčiodamas raudu.
[10] Dievas išgirdo jau mano meldimą,
Viešpats jau priėmė manąją maldą.

[11] Tegu mano priešai sumišę pakrinka,
tegu kuo greičiausiai sugėdinti traukias!

7 PSALMĖ

Šmeižiamo teisiojo malda

[1] Dovydo rauda, kurią jis giedojo Dievui
dėl benjaminiečio Kušo žodžių.

Dieve, gelbėk nekaltą!

[2] Aš prie tavęs, Viešpatie Dieve, glaudžiuosi,
gelbėk mane ir vaduok nuo visų mano engikų,
[3] kad manęs nepagrobtų kaip liūtas,
kuris žiauriai drasko, kai nėra kas gelbi.

[4] Mano Viešpatie Dieve, jei tai būčiau daręs:
jei būčiau savo rankas nedorybe suteršęs,
[5] bičiuliui piktu atmokėjęs
ar nenubaudęs nedoro skriaudiko,—

7, 1 Kušitas (Kušas) atnešė Dovydui žinią apie jo sukilusio sūnaus Absalomo žuvimą (žr. 2 Samuelio 18, 21). Psalmės turinys geriau atitinka truputį ankstesnį įvykį, būtent benjaminiečio Šimėjaus įžeidimus bėgančiam nuo Absalomo Dovydui (žr. 2 Samuelio 16, 5—8).

[6] lai priešas mane gainiotų, grobtų,
mano gyvybę su žemėm sutryptų,
mano garbę dulkėm paverstų!

Tautų Teisėjau, apgink!

[7] Viešpatie, rūsčiai pakilki,
stokis galingas prieš mano spaudėjų žiaurybes;
pabusk, mano Dieve, ir teisk, kaip žadėjai.
[8] Tegu aplinkui tave susiburia tautos,
ir viršum jų tu vėl pasirodyk
[9] kaip Viešpats — tautų aukščiausias Teisėjas.

Teisdamas mane teisiu pripažinki:
aš juk nekaltas.
[10] Padaryk nedorėlių užmačioms galą,
teisų sutvirtink.
Tu gi kiaurai permatai širdis, Dieve teisusis!

Dievas teisingas, jis neapleis

[11] Skydas, kuris mane dengia,— tai Dievas,
jisai teisias širdis vaduoja.
[12] Dievas — teisingas Teisėjas,
kasdien jo bijokim.

Nedorybė pati save nubaudžia

[13] Priešas tegu sau kardą galanda,
tempia lanko virvyčią, jį ruošia:
[14] taip spendžia jis sau pačiam pražūtingus žabangus,
sau ugniastrėles rengia.

[15] Va, jis daro niekšybę;
užsimojęs kančią gimdyti — pagimdo nusivylimą.
[16] Jis rausia, iškasa duobę,
bet pats įgarmės į tą skylę.
[17] Jam ant galvos sugrįš jo rengiamas blogis,
jo smurtas kris jam ant pakaušio.
[18] Dėkoju aš Viešpačiui, kad jis teisingas,
skambinu Aukščiausiojo garbei.

7, 10 Originale: „Tu permatai inkstus ir širdis"; šitas hebrajų posakis tolygus: „Tu kiaurai permatai žmogaus vidų".

8 PSALMĖ

Kūrėjo didybė ir žmogaus vertingumas

[1] Choro vadovui. Giesmės „Vyno spaustuvai" gaida. Psalmė. Dovydo.

Kūrėjo didybė

[2] Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!
Tavo šlovė pranoksta žvaigždėtąjį skliautą;
[3] ją skelbia lūpos vaikučių, mažutėlaičių.
Iš savo tvirtovės tu sugėdini priešus,
maištautojų užmačias tramdai.

[4] Kai pasižiūrim į tavo dangų, tavo rankų sukurtą,
į mėnulį, žvaigždes, tvariai padarytas,
[5] tariam: „Kas gi žmogus, kad tu jį dar atmintum,
kas tas Adomo sūnus, kad jį belankytum?!"

Žmogaus išaukštinimas

[6] Jį padarei ne ką menkesnį už angelus,
garbe ir grožiu jį vainikuoji.
[7] Jis viešpatauja tavo rankų sukurtajam pasauliui.
Jam po kojų tu visa paklojai:
[8] jaučius, avis — visus aliai vieno,
net lauko žvėris,
[9] padangių paukščius ir žuvis jūrų giliųjų —
visa, kas marių platybėse plauko.

[10] Viešpatie, mūsų Valdove,
koks įstabus tavo vardas pasauly!

8, 1 Vietoj „Giesmės 'Vyno spaustuvai' gaida" galimas ir kitoks vertimas: „Gato gaida", kas reiškia arfą ar filistiečių kilmės melodiją. Kadangi hebrajų alfabete tėra vien priebalsės, kartais, įvairiems rankraščiams tarp savęs nesutinkant, sunku nustatyti kokio nors specialaus termino reikšmę.

Ps 8, 4 Psalmėse daug susižavėjimo Dievo kūryba; plg. ypač Ps 103.

9 (9—10) PSALMĖ

Padėka už pergalę

[1] Choro vadovui. Giesmės „Mut laben" gaida. Psalmė. Dovydo.

Šlovė Dievui Gelbėtojui!

[2] Alef.
Viešpatie, aš trokštu visa širdimi tave šlovint,
noriu skelbti visus tavo nuostabius darbus.
[3] Trokštu džiūgauti, tavim vis gėrėtis;
tegu tau, Aukščiausias, mano muzika skamba.

Priešai žlunga

[4] Bet.
Traukiasi atgal mano priešai,
kniumba ir žūva, kai tu pasirodai,
[5] kai darai teismą ir gini mano bylą,
sėdėdamas soste, teisingas Teisėjau.

[6] Gimel.
Pagonis tu sugniuždei, sužlugdei nedoruosius,
jų vardą visiems amžiams ištrynei.
[7] Priešų neliko, amžini vien riogso griuvėsiai,
suardei jų miestus, ir jų nebemini niekas.

Pasaulio Valdovas teisingas

[8] He.
Viešpats per amžius valdo didingai,
jo teismo sostas tvirtai padarytas.
[9] Teis jis pasaulį teisingai,
tautas bešališkai vertins.

9, 2 Šios psalmės posmai sužymėti hebrajų alfabeto raidėmis, kuriomis originale prasideda pirmasis kiekvieno posmo žodis. Yra ir daugiau vad. alfabetinių psalmių: 24, 33, 36, 110, 111, 118, 144. Kai kuriose alfabetinėse psalmėse viena antra raidė praleista, pvz., šioje — raidė „Dalet" tarp „Gimel" ir „He". Giedodami ar skaitydami psalmes, kaip maldą, tas hebrajų raides praleidžiame, kaip ir pradžios antraštes bei aiškinamąsias antraštėles.

[10] Vau.
Viešpats — pilis prispaustiesiems,
saugiausia tvirtovė nelaimėj.
[11] Vilias tavim, tave kas pažįsta,
ir niekada neapleisi, kas tavęs, Viešpatie, ieško.

Šlovė nekalto kraujo gynėjui!

[12] Zain.
Skambinkit Viešpačiui, kuris Siono kalne gyvena,
skelbkit tautoms jo didinguosius darbus.
[13] Atsimena juos nekalto kraujo gynėjas,
neužmiršta nelaimingųjų šauksmo.

[14] Het.
Viešpatie, pasigailėki,
žiūrėki, kaip aš priešų prispaustas!
Nuo tikros mirties mane išvaduoki,
[15] kad tave šlovint galėčiau prie Jeruzalės vartų,
besidžiaugdamas tavo pagalba.

[16] Tet.
Į savo išraustą duobę pagonys sugriūva.
Jų koja įkliūva į spąstus, pačių pastatytus.
[17] Viešpats ateina galingai, teismą surengia,
bedievį suraizgo raizgais, jo paties padarytais.

Kaip gyventi be Dievo?

[18] Jod.
Nedorėliai į pragarmes eina,
pagonys visi, Dievą užmiršę.
[19] Kaf.
Teisingas varguolis nebus pamirštas amžiais,
bedalio viltis niekuomet nebus veltui.
[20] Viešpatie, galingai pakilki, tegu nesidžiaugia niekingi,
tebūna suruoštas teismas pagonims akivaizdoj tavo.
[21] Įvaryk jiems, Viešpatie, baimę;
pagonys težino, kad jie — tiktai žmonės!

(10 PSALMĖ)

Liaudies engėjai įžūlūs

22(1) L a m e d.
Viešpatie, kodėl nuo manęs taip nutolai,
kodėl mano nelaimėj slepiesi?
23(2) Bedievis didžiuojas, nuo jo nelaimingasis kenčia,
pakliuvęs į pinkles, ano sumanytas.
24(3) Blogasis, patenkinęs įgeidžius, girias,
gobšuolis didžiuojas.
25(4) N u n.
Nedoras žmogus iš Viešpaties juokias:
„Niekas manęs nenubaus: juk nėra Dievo!"

26(5) Tokios visos jo mintys.
Jam visuomet viskas klojas,
per toli nuo jo tavieji sprendimai,
jis savo visus varžovus niekais laiko.

27(6) Jis mano: „Niekas manęs nepajudins,
per kartų kartas neturėsiu nelaimių".
28(7) P e.
Jo burnoje vien tik keiksmas, smurtas, apgaulė,
iš jo liežuvio — vargas ir neteisybės.
29(8) Tyko prie kelio kur įsilindęs,
iš pasalų nekaltąjį žudo.
30(9) S a d e.
Jau akimis varguolį jis seka,
tūno, gerai prisidengęs, kaip liūtas tankynėj,
vargšą kėsinas pagrobti,
čiupti ir vilkti į tinklą.
31(10) Puola pagūžom, ir vargšai žūva
jo kietoj rankoj.
32(11) Bedievis sau mano: „Tai Dievui nerūpi,
jis nusigręžęs, nieko nežiūri".

9, 22 Nuo čia prasideda skirtinga graikų-lotynų ir hebrajų Psalmyno tekstų numeracija. Graikų-lotynų Ps 9. 22 yra hebrajų Ps 10, 1 ir t. t.

Dievas sutriuškins piktuosius

33(12) K o f.
Viešpatie Dieve, pakilki galingai, pakelk savo ranką,
neužmirški vargdienių!
34(13) Ko gi bedievis prieš Dievą burnoja?
Jis, mat, sau tarė: „Tu nenubausi. . ."
35(14) R e š.
Tu gi aiškiai regi aimanas, kančią;
tu prie savęs juos priglausi.
Vargdienis tau atsiduoda,—
našlaičiui padėsi.
36(15) Š i n.
Ranką suknežink bedieviui, pikteivai;
jo nedorumą nubausi — neliks iš jo nieko.

Dievas greit išklauso

37(16) Viešpats Valdovas viešpatauja per amžius,
iš jo žemės pagonys išnyko.
38(17) T a u.
Tenkini, Dieve, vargšų troškimą,
širdį jiems guodi, kreipi į juos ausį.
39(18) Gini tu našlaičio, prispaustojo bylą.
Menkas šios žemės žmogus daugiau nebesiautės.

10 (11) PSALMĖ

Teisusis pasitiki Viešpačiu

1 C h o r o v a d o v u i. D o v y d o.

Mažadvasiškumo pagunda

Bėgu prie Viešpaties glaustis, kodėl jūs man sakot:
„Skriski, paukšteli, slėptis į kalnus!"?

2 Tempia nedorėliai lanką,
prie virvyčios strėlę jau deda:
patamsyje šaudys teisingus.
3 Kai pamatai griaunami,
ką gi begali teisusis? . .

Tikėjimo drąsa

[4] Viešpats savo šventajame būste,
Viešpats — danguje stovi jo sostas.
Jo akys stebi pasaulį,
žmonių vaikus jos tyrinėja.
[5] Viešpats teisųjį tiria, taip pat ir bedievį.
Kas myli smurtą, tuo biaurisi Viešpats.
[6] Lis ant bedievių žarijos,
svilins ugnis su siera, jų lemtis bus įkaitusi vėtra.

[7] Viešpats teisus — brangi jam teisybė,
dorieji regės jojo veidą.

11 (12) PSALMĖ

Prieš puikuolius

[1] Choro vadovui. Oktava. Psalmė. Dovydo.

Nusiminimas

[2] Viešpatie, gelbėk! Nyksta tavo bičiuliai,
ištirpo dorieji žmonijoj.
[3] Kaimynas kaimynui meluoja,
širdis veidmainė ir lūpos klastingos.
[4] Lai Viešpats aptalžo klastingąsias lūpas,
puikybės pilną liežuvį.
[5] Jie sako: „Galingą turim liežuvį,
puikias turim lūpas,
kas už mus be didesnis?"

Dievo žodis nesimaino

[6] „Dėl apiplėšto prastuolio, dėl vargšo dejonių
dabar aš pakilsiu galingai", taip kalba Viešpats;
„tikrai išgelbėsiu tą, kuris trokšta mano pagalbos".

11, 4 „Žmonių vaikai"— žmonės. Ir Mesijas vadinamas „Žmogaus Sūnumi", pabrėžiant jo tikrąją žmogystę; plg. Danieliaus 7, 13; Mt 9, 6; Jn 12, 23 ir kt.

[7] Juk Viešpaties žodžiai — patys tikriausi,
tai tikras, be priemaišų auksas,
septyniskart išvalytas.

[8] Tu, Viešpatie, saugosi mus ir globosi
nuo šios kartos sergėsi mus per amžius.
[9] Visuos pakraščiuos nedorėlių pilna,
dabar žmonėse gerbiamos šiukšlės.

12 (13) PSALMĖ

Dievu pasitikinčio teisiojo skundas

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

[2] Ar dar ilgai, ar jau amžinai
mane, Viešpatie, būsi užmiršęs?
Ar dar ilgai nuo manęs slėpsi veidą?
[3] Ar dar ilgai mane spaus liūdnos mintys,
sielą skaudės kiaurą dieną?
Ar dar ilgai mano priešas taip smarkaus?

[4] Pažvelk, išklausyk mane, Viešpatie Dieve!
Apšviesk man akis, kad mirties miegu neužmigčiau.
[5] Lai priešai nešaukia: „Pergalė mūsų!"
Tegu nesidžiaugia engėjai, kad aš jau pražuvęs.
[6] Tikiu, kad tu man gailestingas.
Džiaugiuosi tavo pagalba.
Viešpačiui giesmes giedosiu: kiek jis man gera padarė!

13 (14) PSALMĖ

Nedorėlių beprotybė

[1] Choro vadovui. Dovydo.

Klaidų keliai

Beprotis sau vienas nusprendė: „Nėr Dievo".
Žmonės sugedo, biaurybėse skendi,
nebėra kas gera darytų.
[2] Viešpats į žmones iš dangaus žiūri:
pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis Dievo.

[3] Kaip vienas visi klystkeliais eina, visi sugadinti,
nebėr darančių gera, nėra tokio nė vieno.
[4] Ar neatsipeikės, kurie pikta daro,
kurie mano žmones ryja kaip duoną?

Dvejopas galas

Negarbinę Dievo,
[5] drebės jie iš baimės,
nes su geraisiais Dievas draugauja.
[6] Jūs versit nieku išmintingąjį vargšą,
bet jo užuovėja — Viešpats.
[7] Kas duos Izraeliui pagalbą iš Siono kalno?
Kai Viešpats grąžins savo ištremtą tautą,
tada pradžiugs Jokūbo vaikai, linksminsis Izraelis.

13, 1 Šios psalmės turinys bus bemaž ištisai pakartotas 52(53) psalmėje.

14 (15) PSALMĖ

Kas vertas stotis prieš Viešpatį?

[1] Psalmė. Dovydo.

Viešpatie, kas gi galės tavo namuos pasilikti,
kas gyventi galės tavo šventajame kalne?

[2] Tasai, kas nesuteptas vaikšto,
kas elgias teisingai,
kas iš širdies kalba tiesą,
[3] kas liežuviu nė vieno nešmeižia,
kitam nieko pikta nedaro,
neužgaulioja kaimyno;

[4] kas griežtai nedorėlį smerkia,
o Viešpaties bijančius gerbia,
kas priesaikos laikos, net patirdamas skriaudą,
[5] be palūkanų skolina,
nepriima kyšių prieš žmogų nekaltą.

Kas šitaipos elgias, bus tvirtas per amžius.

15 (16) PSALMĖ

„Viešpats — mano dalis"

[1] Odė. Dovydo.

Glaudžiuosi prie Dievo

Globok mane, Dieve: prie tavęs aš glaudžiuosi.
[2] Kartoju tau, Dieve: „Tu mano Viešpats,
laimė manoji, man be tavęs nebus gera".

15, 1 Ši psalmė — mesijinė, ypač jos antroji dalis, kalbanti apie prisikėlimą (žr. Apd 2, 25—32; 13, 35—37).

15,2—3 Kai kas pagal hebrajų tekstą verčia: „Jūs sakote Dievui: 'Tu mano Viešpats...', ir žemės stabams jūs kartojat: 'Aš jumis žaviuosi'". Tai reikštų, jog smerkiami psalmininko laikų žmonės, kurie norėjo suderinti vieno tikrojo Dievo (hebr. Jahvės) kultą su vietinių dievaičių garbinimu.

[3] Šventuosius, žemės garbinguosius žmones
myliu nuoširdžiausiai.
[4] Kurie dievus svetimuosius sekioja,
daug turi kentėti nelaimių,
bet aš kraujo atnašų jiems neaukosiu,
savo lūpų jų vardais nesutepsiu.

Tikiu prisikėlimą

[5] Viešpatie, mano paveldėtas turte, taurė mano laimės,
tavo rankoje mano likimas.
[6] Tavo matuoklė paskyrė man sklypą žavingą,
aš toks laimingas, paveldėjęs lobį!
[7] Aš šlovinu Viešpatį, kuris man išmintį duoda,
atsimena mano širdis tai net naktį.
[8] Akyse nuolatos Viešpats man stovi,
jis mano dešinę remia, aš nedrebėsiu.
[9] Man džiaugias širdis, krykštauja siela,
ir mano kūnas ramiai sau ilsėsis.

[10] Juk manęs nepaliksi numirėlių būste,
tu man, savo draugui, neleisi trūnyti,
[11] man rodysi kelią, kuris į gyvenimą veda,
pilna man bus laimė prieš tavo veidą,
tavo dešinėj bus per amžius linksmybės.

16 (17) PSALMĖ

Prašymas gelbėti nuo nedorėlių

[1] Maldavimas. Dovydo.

Jaučiuosi nekaltas

Paklausyk, Viešpatie, teisiojo skundo,
atsižvelk, kaip tave aš maldauju.
Tegu tavo ausys maldą išgirsta
iš mano neklastingųjų lūpų.

15, 10 „Numirėlių būstas" (hebr. „šeol") — tyli, niūri pomirčio karalija, kaip ją vaizdavosi ST žmonės, kai dar nebuvo įvykęs atpirkimas.

[2] Tegu tavo burna mane teisia,
tegu tavo akys mato teisybę.

[3] Gali tirt mano širdį, slapčia naktį lankyti,
gali ugnimi mane išbandyti:
many neteisybės nerasi.
[4] Mano burna nėra nusikaltus pagal žmonių madą.
Kaip tavo lūpos įsakė, vengiau aš smurto kelio.
[5] Tegu tavo takais mano kojos žingsniuoja,
kad nesuklupčiau.

Dievą šaukiuosi pagalbon

[6] Šaukiuosi tavęs, išklausyk mane, Dieve!
Atkreipk į mane savo ausį, išgirsk mano žodį.
[7] Pasirodyk, kad esi nuostabiai gailestingas
ir nuo priešų gini, kas tik tavo dešine kliaujas.
[8] Tu saugok manę kaip akies lėlytę,
po savo sparnais stropiai slėpki
[9] mane nuo nedorėlių smurto.

Mano priešai įtūžę

Mane ratu supa priešai įtūžę:
[10] jų storžieviškos širdys,
burna pagyrūnų.
[11] Dabar jie aplink mane zuja,
subedę akis, mane rengiasi žemėn parblokšti.
[12] Panašūs į liūtą, kai tas grobio tyko,
į liūto jauniklį, kuris tupi lindynėj.

Apgink mane, Dieve!

[13] Pakilki, o Dieve,
juos pasitik ir partreñki,
apgink savo kalaviju mane nuo bedievių.
[14] Galinga ranka mane gink nuo mirtingųjų,
mane — nuo šio pasaulio marių jų.
Tegu jie sau minta iš tavo gėrybių,
tegu jų vaikai sočiai sau glemžia,
tegu net ir pertekliaus palieka savo mažėliams!
[15] O ašai, gyvendamas teisiai, tavo veidą regėsiu,
vos rytą pabusiu — tave išvydęs, gėrėsiuos.

17 (18) PSALMĖ

Karalius dėkoja už išgelbėjimą

[1] Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo,
kuris siuntė Viešpačiui
šitos giesmės žodžius,
kai Viešpats išgelbėjo jį nuo visų priešų
[2] ir nuo Sauliaus kėslų. Tada jis giedojo:

Sielvarte Dievo šaukiausi

Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybe!
[3] Viešpatie, priebėga mano, tvirtove, vaduotojau mano!
Dieve, prieglobsti mano, tavim aš viliuosi.
Tu mano skydas, išganymo ramstis, mano globėjas.
[4] Šlovingojo Viešpaties šauksiuos
ir išvaduotas būsiu iš priešų.

[5] Iš visų pusių mane daužė bangos grėsmingos,
pražūtingieji srautai baugino;
[6] apraizgytas buvau pragaro pinklių,
gausybės pragaištingųjų spąstų.
[7] Ėmiau sielvarte Viešpatį kviesti,
šauktis Dievą pagalbos,—
jis savo šventovėj mano balsą išgirdo,
mano šauksmas jo ausį pasiekė.

Gelbėtojas atūžia kaip audra

[8] Ir sujuda, sudreba žemė,
kalnų pamatai trankomi virpa,—
tai Viešpaties dega rūstybė.
[9] Iš šnervių virsta debesys dūmų,
iš burnos veržiasi naikinančios liepsnos,
įkaitusios skrieja žarijos.
[10] Palinksta dangus, ir žemyn Viešpats leidžias,
jam debesys tamsūs po kojų.

[11] Jis sėda viršum cherubinų ir skrieja,
vėjo sparnai jį nešioja.

17(18) psalmė beveik ištisai kartoja 2-osios Samuelio knygos 22 skyrių.

[12] Jo apsiaustas — tamsybės,
juodi vandenys supa, debesys slepia.
[13] Pro jį, žaibų genami, debesys lekia,
krinta ledai, liepsnoja žarijos.

[14] Aukštybėse Viešpats sugriaudžia,
paleidžia Aukščiausiasis balsą galingą,—
pabyra ledai ir kaitrios žarijos.
[15] Ir ima strėles laidyti — priešus sklaidyti,
žaibus plieksti — pagonis vaikyti.
[16] Įbingusi jūra dugną parodo —
žemės pamatus nuogus,
Viešpatie, tau griausmingai prabilus,
rūsčio viesului kylant.

[17] Man iš aukštybių jis ranką ištiesia,
mane išvaduoja iš tvano.
[18] Išvaduoja mane iš priešų galingų,
kurie manęs baisiai nemėgo
ir už mane daug tvirtesni buvo.
[19] Jie puolė mane aną pražūtingąją dieną,
bet man atrama buvo Viešpats.
[20] Jisai mane išvedė į plačiąją laisvę,
mane išvadavo, nes jis mane myli.

Dievas teisingai atlygins

[21] Man Viešpats atlygins, kaip aš teisingas,
jis man užmokės, kiek švarių mano rankų uždirbta.
[22] Laikiausi juk Viešpaties kelio,
nesitraukiau nuo savojo Dievo.
[23] Kas jo pasakyta, man akyse vis stovėjo,
niekada neatstūmiau jo šventų paliepimų.
[24] Prieš jį buvau tyras,
žiūrėjau, kad nenusikalsčiau.
[25] Ir man atsilygino Viešpats pagal mano teisumą,
kaip švarios buvo jo akyse mano rankos.

[26] Gerajam tu — geras,
taurus tu — tauriajam.

[27] Tyrajam tu — tyras,
bet atsargus su gudreivom.
[28] Pavergtiesiems tu neši laisvę,
priverti akis nudelbt išdidžiuosius.
[29] Tu, Viešpatie, esi žiburys man,
tu, Dieve, švieti, kai man tamsu būna!
[30] Aš su tavim nebijočiau pulti tvirtovės,
su Dievo pagalba peršokčiau mūrą aukščiausią.
[31] Nesuteptas Viešpaties kelias,
Viešpaties žodis ugnimi valytas.
Jis sergi visus, kurie prie jo glaudžias.
[32] Ar yra kitas dievas, kaip Viešpats?
Ar yra galingesnė tvirtovė, kaip mūsų Dievas?
[33] Jis mane tvirtą padarė,
tyrą — mano gyvenimo kelią.
[34] Man greitas kojas davė — kaip stirnų,
į saugias aukštumas mane iškėlė.
[35] Mano rankas išmiklino kautis,
mano žastus — tempt vario šaudyklę.

Valdysiu pagonis

[36] Tu man davei savo pergalės skydą,
tavo dešinė stipriai mane laikė,
mane ugdė tavo gerumas.
[37] Platų nutiesei kelią tu mano žingsniams,
ir mano kojos neklupo.
[38] Gainiojau priešus ir gaudžiau,
namo negrįžau, kol juos sudorojau.
[39] Sumaliau juos, kad pasikelt negalėjo,
sugniužo jie man po kojų.
[40] Tu padarei mane narsų kovoti
ir suklupdei prieš mane atkakliuosius.

[41] Priešus privertei bėgti,
tuos visus išsklaidei, kurie manęs neapkenčia.
[42] Jie šaukės pagalbos — nieks nepadėjo,
į Viešpatį kreipės — jis negirdėjo.
[43] Ir paleidau juos vėjais kaip dulkes,
kaip kelio purvą sumyniau.

[44] Mane vadavai tautos suirutėj,
man skyrei valdyti pagonis.
Nepažįstamos tautos man ėmė tarnauti,
[45] vos išgirdusios manęs klausė.
Svetimieji man dėjosi meilūs,
[46] svetimieji apstulbo iš baimės,
drebėdami sutvirtinimus savo paliko.

[47] Lai Viešpats gyvuoja, garbė mano ramsčiui!
Šlovinkim Dievą, vaduotoją mano!
[48] Tu, Dieve, man pavedi bausti,
tautas mano valdžiai pajungi.
Greitai vaduoji mane tu iš priešų,
[49] iškeli virš maištininkų,
išplėši iš smurtingojo rankų.

[50] Skelbsiu tautoms tavo, Viešpatie, šlovę,
tavo garbei skambinsiu giesmes.
[51] Duodi savo pastatytam valdovui didingai laimėti.
Tu maloningas savam pateptiniui —
Dovydui ir jo ainiams per amžius.

18 (19) PSALMĖ

Šlovė Kūrėjui!

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Padangės šlovina Dievą

[2] Skelbia dangus Dievo garbę,
apie jo rankų darbus žvaigždėtasis skliautas byloja.
[3] Šią bylą kartoja diena būsimai dienai,
o naktis — ateinančiai nakčiai.

[4] Čia ne tie žodžiai ir ne tos kalbos,
kurių skambesio nebūtų girdėti.
[5] Per visą žemę eina jų aidas,
jų kalbesys — ligi kraštui pasaulio.

[6] Antai, jo padaryta saulei buveinė,
ji lyg nuotaka spindinti kyla iš guolio
ir kaip valdovė savo taku žengia didingai.
[7] Iš vieno krašto padangės pradeda žygį
ir antrą jos kraštą pasiekia,
niekas nuo jos kaitrių spindulių pasislėpti negali.

Tobuli Dievo įstatymai

[8] Tobulas Viešpaties duotas Teisynas: jis dvasią gaivina.
Pasakymas Viešpaties tvirtas, išminties moko varguolį.
[9] Įsakymai Viešpaties tiesūs, džiugina širdis,
paliepimas Viešpaties tyras, akims duoda šviesybę.
[10] Viešpaties baimė gryna, tveria per amžius,
Viešpaties sprendimai tikri,
visi aliai vieno teisingi.
[11] Daug brangesni jie už auksą, už tyriausiąjį auksą,
saldesni jie už medų, tą korio skystį.

Šventėjimo kelias

[12] Ir tarnas tavasis jų trokšta laikytis;
kas tik gerbia juos, tas didį atpildą gauna.
[13] Bet kas gi savo pastebi klaidą?
Tad nuplauki kaltes mano slaptąsias!
[14] Tu savo tarną ir nuo puikybės apsaugok,
tegul ji manęs nepavergia.
Tada būsiu grynas,
švarus — be sunkiųjų kaltybių.

[15] Mano kalbos ir mano mintys tave tepasiekia,
Viešpatie, tau tebūna malonios —
tau, mano uolai, vaduotojui mano.

---

8 Dievo įsakymai ir nurodymai buvo surašyti penkiose pirmosiose Šv. Rašto knygose, vadinamose „Tora", t. y. „Teisynu", „Įstatymu" (plg. Ps 118).

19 (20) PSALMĖ

Meldžiame pergalės karaliui

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Prašymas

[2] Teišgirsta Viešpats tave sielvarto dieną,
tesaugo tave Jokūbo Dievas.
[3] Tegu iš savo šventovės tau siunčia pagalbą,
tepadeda tau iš Siono sosto.
[4] Visas tavo aukas teatsimena Viešpats,
deginama tavo auka miela jam tebūna.
[5] Ko trokšta tavo širdis, tau teduoda,
tepadeda kiekvieną sumanymą vykdyt.

Viešpats tikrai išklausys

[6] Mus tavo pergalės džiugins.
Vėliavas kelsim, duodami Dievui garbę.
Visus tavo prašymus tegu patenkina Viešpats.
[7] Jau žinau, kad Viešpats
savo pateptajam valdovui pergalę davė,
iš savo švento dangaus jį išklausė
ir parėmė savo dešiniosios galybe.

[8] Vieni pasitiki savo žirgais, kiti — karo vežimais,
o mes šaukiamės savo Viešpaties Dievo.
[9] Anie jau sugniužo ir žuvo,
o mes tebestovim, tebegyvuojam.
[10] Viešpatie, pergalę duoki valdovui,
mums atsiliepki tą dieną, kai tave maldausim.

19, 2 Patriarcho Jokūbo vardas apibendrina išrinktąją tautą.

19, 3 „Sionas"— Jeruzalės kalva, ant kurios stovėjo Saliamono šventykla. Šventų švenčiausioji tos šventyklos vieta buvo laikoma Dievo buveine, jo sostu žemėje. Todėl „Sionas (Siono kalnas)"— Dievo buveinė, „Siono duktė"— Jeruzalės miestas.

20 (21) PSALMĖ

Padėka už karaliaus pergalę

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Dėkojame už globą

[2] Viešpatie, džiaugiasi valdovas tavo galybe,
džiūgaute džiūgauja dėl tavo pagalbos.
[3] Suteikei jam, ko širdis pageidavo,
neatsakei, ko maldavo jo lūpos.
[4] Jį ypatinga palaima apdovanojai,
ant galvos jam uždėjai gryno aukso vainiką.
[5] Prašė tave, kad gyvenimą duotum, ir tu davei jam,
davei gyvenimą ilgą, per amžius, per amžius.

[6] Didi jam garbė dėlei tavo pagalbos,
padarei jį garsų, didingą.
[7] Tu jį padarei amžių palaima,
savo veido šviesa jam pažėrei laimę.
[8] Valdovas gi Viešpačiu vilias,
tad Aukščiausio malonė neleis jam drebėti.

Tikime pergale

[9] Suras tavoji ranka visus priešus,
sugaudys dešinė visus nekentėjus.
[10] Iš jų laužą sukursi apsilankymo dieną
ir rūstingai, Viešpatie, juos sunaikinsi:
sudegins juos ugnys.
[11] Jų palikuonis nušluosi nuo žemės,
jų atžalas iš žmonių tarpo išrausi.
[12] Kėsinos tau kenkti, pynė apgaules,
bet nieko tuo nelaimėjo.
[13] Priversi juos bėgti,
jiems tiesiai į galvą nukreipsi šaudyklę.

[14] Tu, Viešpatie, galingai pakilki,
mes šlovinsim tavo galybę, giesmes giedosim.

20, 10 „Apsilankymo diena", arba „aplankymo diena", Šv. Raštas dažnai vadina Dievo teismo dieną; plg. Izaijo 10, 3; Jeremijo 50, 31; 51, 18; 1 Pt 5, 16.

21 (22) PSALMĖ

Teisiojo sielvartai ir išklausymas

[1] Choro vadovui. Giesmės „Briedė auštant" melodija. Psalmė. Dovydo.

Sielos skausmas

[2] Ai Dieve, Dieve, kam gi mane apleidai?
Negelbi manęs, neklausai mano dejonių.
[3] Dieve, šaukiuos tavęs dieną, bet tu atsiliepti nenori,
ir naktį šaukiuosi — nėra man ramybės.

[4] Tu juk esi šventas,
ir šlovina tave Izraelis.
[5] Mūsų tėvai tavim rėmės,
vylės tavim, ir tu vadavai juos.
[6] Šaukės tavęs, ir išgelbėti buvo,
pasitikėjo tavim, ir jiems raudonuot nereikėjo.

[7] Aš ne žmogus, bet kirmis niekingas,
žmonių išjuoktas, liaudies atstumtas.
[8] Kas mane mato, pašiepia,
vaiposi, kraipydami galvas:
[9] „Viešpačiu pasitikėjo, tegu jis jį gelbi,
tegu išvaduoja, jeigu jį myli!"

[10] Tu gi mane išvedei iš motinos įsčių,
mane sergėjai prie jos krūtinės.
[11] Tau atiduotas buvau nuo gimimo,
tu nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas.
[12] Todėl nuo manęs nesišalink!
Aš sielvartauju, vargai mane spaudžia,
man nepadeda niekas.

Kūno sopuliai

[13] Jaučių gauja mane supa,
Bašano taurai apgulę.

21(22) psalmė — mesijinė. Pats Kristus jos žodžius sau taikė, kentėdamas ant kryžiaus (žr. Mt 27, 46).

[14] Manęs tyko žiotys baisingos,
tarsi riaumojančio plėšriojo liūto.

[15] Aš lyg vanduo ištaškytas,
išnarstyti man visi kaulai.
Širdis man kaip vaškas,
ištirpęs mano krūtinėje.
[16] Gerklė man išdžiūvus, lyg molio šukė,
prie gomurio limpa liežuvis.

[17] Apspitęs mane šunų pulkas,
nedorėlių aibė aplink mane zuja.
Jie pervėrė mano rankas, mano kojas,
[16c] jie sutrynė mane į mirties dulkes.
[18] Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus.
O jie sau tik žiūri, tik mane stebi,
[19] drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.

[20] Bet, Viešpatie, tu nuo manęs nesišalink.
Tu, mano pagalba, skubėk man padėti.
[21] Iš pražūties mane gelbėk,
iš šunies letenų — mano gyvybę.
[22] Iš liūto žiočių vaduoki,
vargšą mane — iš raguotųjų taurų.
[23] Tavąjį vardą garsinsiu broliams,
maldingų žmonių būryje tave girsiu.

Kančios vaisiai Dievo tautai

[24] Kurie Viešpaties bijot, teikit jam šlovę!
Garbink jį, visa Jokūbo ainija,
bijokite jo, visi Izraelio žmonės!
[25] Jis gi nepaniekino, jis neatstūmė nuskriausto vargšo,
nuo jo nenukreipė veido,
jo skundą išklausė.

[26] Aš tave aukštinsiu didžiulėj bendrijoj,
tau vykdysiu įžadus tarp tavo gerbėjų.

21, 13 Bašanas — derlinga lyguma į rytus nuo Jordano.
21, 17 „Pervėrė"— pagal kitus rankraščius: „surišo".

[27] Bus vaišės, pokylis vargšams,
ir Viešpatį garbins visi, kas jo ilgis:
jų širdys gyvuos amžių amžiais.
[28] Susipras, į Viešpatį gręšis
visų tautų žmonės,
jo akivaizdoje jam lenksis žemai pagonių šeimynos.

Kančios vaisiai pagonims

[29] Juk vienas Viešpats — Valdovas,
jis viešpatauja pagonims.
[30] Jį vieną tegarbins žemės galiūnai,
ir lenksis prieš jį, kurie žengia į dulkes.

Ir aš jam gyvensiu,
[31] tarnaus jam taip pat mano ainiai.
Kalbės apie Viešpatį būsimai kartai
[32] ir skelbs užgimsiančiai tautai
teisinguosius Viešpaties darbus:
„Štai ką Viešpats padarė!"

22 (23) PSALMĖ

Gerasis Ganytojas

[1] Psalmė. Dovydo.

Ganytojas

Mane Viešpats gano: man nieko nestinga.
[2] Jis mane veda, kur vešlios ganyklos žaliuoja,
leidžia man atilsėti pavėrsmy;
[3] manąją sielą gaivina,
veda mane teisingais takais savo garbei.

[4] Nė keliaudamas slėniu tamsiausiu,
aš nebijosiu, nes tu drauge būsi.

21, 30 „Žemės galiūnai" (hebr.) arba: „kurie miega po žemėm" (lotyn.).
22, 4 Palestinos piemenys nešiodavosi prie diržo ąžuolinį vėzdą, kaip ginklą nuo žvėrių, o rankoje lazdą bandai varinėti.

Tavo lazda, vėzdas galingas,
drąsą man duoda.

Šeimininkas

5 Tu man keli vaišes,
o priešai sugėdinti žiūri.
Kvepalais man patepi galvą,
pili man sklidiną taurę.
6 Tavoji malonė ir meilė palydi
kiekvieną mano gyvenimo dieną.
Aš Viešpaties būste gyvensiu
per amžius ilgiausius.

23 (24) PSALMĖ

Viešpats įžengia į šventyklą

1 Psalmė. Dovydo.

Kas drįs stotis prieš Visagalį?

Viešpaties žemė — ir kas tik ant žemės,
visas pasaulis ir kas jame gyva.
2 Juk tai jis jį virš jūrų pastatė,
virš upių tvirtą sukūrė.

3 Kas įžengs į Viešpaties būstą?
kas drįs jo šventykloj pabūti?
4 Žmogus, kurio rankos nekaltos,
kuris turi sąžinę gryną,
be reikalo nemini Viešpaties vardo,
kreivos priesaikos vengia.
5 Viešpats šitokį laimins,
Gelbėtojas Dievas atlygins.
6 Šitokie žmonės — tikri jo gerbėjai,
jie išsiilgę Viešpaties veido.

23(24) psalmę Dovydas parašė, matyti, Sandoros skrynios perkėlimui ant Siono kalno (žr. 2 Samuelio 6). Psalmė skirta giedoti keliems chorams, todėl juntamas dialogas.

Atsikelkite, vartai!

[7] Atsikelkite, vartai platieji,
atsidarykit, senovinės durys:
garbės Valdovas tegu čia įžengia.
[8] „Kas tas garbingas Valdovas?"
— „Tai narsusis, galingasis Dievas!
Tai Viešpats, kautynių galiūnas!"

[9] Atsikelkite, vartai platieji,
atsidarykit, senovinės durys:
garbės Valdovas tegu čia įžengia.
[10] „Kas tas galingas Valdovas?"
— „Tai visatos galingasis Viešpats —
tai jis garbingas Valdovas!"

24 (25) PSALMĖ

Maldaujame atleisti ir gelbėti

[1] Dovydo.

Viliuosi Dievu

Alef.
Mano širdis į tave, Viešpatie, kyla,
Viešpatie, viliuosi tavim, kad man neteks rausti,
[2] Bet.
kad priešas dingsties neturės dėl manęs džiaugtis.
[3] Gimel.
Juk niekas šlovės nepraranda, kas tavim vilias,
bet gėda visiems, kurie tave negarbingai palieka.
[4] Dalet.
Parodyk man, Viešpatie, savąjį kelią,
išmokyk mane takais tavo eiti.
[5] He.
Vesk mane savo tiesa, tu mane lavink,—
juk tu esi mano Gelbėtojas ir Dievas,

23, 10 „Visatos": originalo žodį „Sebaot", kuris reiškia „kareivijas", „galybes", verčiame ir „visata", nes juo pažymima Dievo kosminė valdžia.
24, 5 „Visą dieną"— visą gyvenimą.

V a u.
aš glaudžiuosi prie tavęs visą dieną.
[6] Z a i n.
Viešpatie, atsimink, kad esi maloningas,
atmink nuo pradžios, kokią meilę man rodei.
[7] H e t.
Užmiršk mano jaunystės kaltes, nedorybes.
Atmink mane dėlei savo gerumo,
nepamirški savo malonės!

Dievas geras

[8] T e t.
Tiesus, malonus yra Viešpats,
to dėlei klystantiems kelią parodys.
[9] J o d.
Kukliųjų mintis kreips į tiesą,
savo keliu mokys eit nuolankiuosius.
[10] K a f.
Elgiasi Viešpats teisingai ir gailestingai
su tais, kas jo Sandoros ir įsakymų laikos.
[11] L a m e d.
Kaltes man atleiski, o Dieve, dėl savojo vardo,—
jų iš tikro gausybė. . .
[12] M e m.
Kas bus tam žmogui, kuris Viešpaties bijo?
Viešpats jį mokys, kuriuo keliu eiti.
[13] N u n.
Toks ir patsai turės gausiai gėrybių,
ir laimingąją žemę valdys jojo ainiai.
[14] S a m e c h.
Viešpats savo gerbėjams — kaip draugas,
savo mintis ir Sandorą savo jiems rodys.
[15] A i n.
Visuomet mano akys į Viešpatį krypsta:
jis mano kojas išpainios iš pinklių.

24, 11 „Dėl savojo vardo"— savo paties garbei. Vardas semitams reiškia patį asmenį.

Aš — vienišas, skurdžius

[16] P e.
Pažvelk į mane, manęs pagailėki,
manęs — vienišo, skurdžiaus.
[17] S a d e.
Paguosk mano širdį suspaustą,
vaduoki mane iš kankynių.
[18] Tik pažiūrėki, koksai mano skurdas, koks vargas,
ir dovanok man kaltybes.
[19] R e š.
Matai, kaip daug mano priešų,
kaip baisiai manęs jie nekenčia.
[20] Š i n.
Tu mane saugok ir gelbėk,
man nebus gėdos, tavim pasikliovus.
[21] T a u.
Tu mane saugok nekaltą ir teisų:
aš tavim, Viešpatie, kliaujuos.
[22] P e.
Dieve, savąją tautą apsaugok
nuo visokiausių nelaimių!

25 (26) PSALMĖ

Nekaltojo pasitikėjimas ir prašymai

[1] D o v y d o.

Dorai gyvenu

Viešpatie, gali mane teisti: vaikščiojau tyras;
Viešpačiu pasitikėjęs, aš nedrebėsiu.
[2] Gali mane, Dieve, tardyti, bandyti,
gali mano sąžinę, širdį ugnimi tirti. . .

24, 22 „Savąją tautą"— originale: „Izraelį".

[3] Į tave mano akys vis krypsta, Dieve gerasis,
aš tavo teisybės laikausi.
[4] Su nedorais žmonėmis nebendrauju,
į pasalūno namus nekeliu kojos.
[5] Biauri man gauja darančių pikta,
nesėdu drauge su bedieviais.

[6] Nekaltumo ženklan rankas nusiplovęs,
apie tavo, Dieve, aukurą vaikštau.
[7] Skelbiu viešai tavo garbę,
gársinu tavo stebuklinguosius darbus.
[8] Mielas man tavo buveinės gražumas,
būstas, kur tu gyveni, šlovingasis Dieve.

Su nedorėliais nežūsiu

[9] Neleisk man tarp nedorėlių būti,
pražūti su kruvinaisiais.
[10] Jų rankos daro niekšybes,
kyšių pilnos jų saujos.
[11] O ašai vaikštau nekaltas:
tu gelbėk mane, būk man maloningas.

[12] Stovi lygiame kelyje mano koja,
aš ir bendrijoje Viešpatį girsiu.

26 (27) PSALMĖ

Pasitikėjimas, pavojui ištikus

[1] Dovydo.

Dievas — mano tvirtovė

Viešpats — mano šviesa, Gelbėtojas mano:
ko man bijotis?
Viešpats gina mano gyvybę: ko man drebėti?

25, 3 „Teisybės"— teisingo mokslo, tiesaus kelio.

[2] Kada mane puola kenkėjai
ir tyko suėsti,—
kurie mane vargina, visi mano priešai
patys sugniūžta, sukniumba.
[3] Jei prieš mane stotų kariuomenės pulkas,
širdis mana nedrebėtų.
Jei ir karas man būtų paskelbtas,
vilties nepraras čiau.

Dievo būste saugu

[4] Labiausiai iš Viešpaties trokštu,
to vieno prašau,—
kad Viešpaties būste gyvenčiau
visas savo būvio dienas,
kad patirčiau Viešpaties palankumą,
kad jojo šventovę lankyčiau.

[5] Jis mane slėps savo pastogėj,
nelaimei atėjus,
globos mane savo būsto slėpynėj,
iškels ant uolos.
[6] Jau dabar keliu galvą
prieš savo priešus, kurie mane supa.
Aukosiu džiaugsmo aukas jo buveinėj,
giedosiu ir skambinsiu Viešpaties garbei.

Viešpatie, neapleisk!

[7] Tu, Dieve, išgirsk mano balso šaukimą,
būk man maloningas, mane išklausyki.
[8] Apie tave širdis man byloja:
„Tu jo veido ieškoki".
Tavo, Viešpatie, veido aš ieškau.

[9] Nuo manęs savo veido neslėpki,
savojo tarno rūsčiai šalin nevaryki.
Tu mano pagalba — manęs neatmeski,

26, 5 „Pastogė", „būstas" ST-e reiškia Jeruzalės šventyklą, o mums — bažnyčią.

manęs nepaliki, o Dieve, Gelbėtojau mano!
[10] Nors mane motina tėvas apleistų,
ir tada Viešpats priglaustų.

Viešpatie, vesk mane!

[11] Viešpatie, rodyk man savo kelią,
lygiu taku mane veski priešų negarbei.
[12] Manęs nepalik priešų sauvãlei:
ruošiasi prieš mane liudyt melagiai
ir smurtu alsuoja.

[13] Tikiuos pamatyti Viešpaties gėrį
toje šalyje, kur gyvybė.
[14] Tu Viešpaties lauki ir vyriškai elkis,
turėk tvirtą širdį, Viešpačiu remkis!

27 (28) PSALMĖ

Maldavimas ir padėka

[1] Dovydo.

Išgirsk mane, Viešpatie!

Į tave, Viešpatie, mano uola, šaukiuosi,
nebūki man kurčias.
Jeigu manęs neišgirsi,
būsiu kaip tie, kurie žengia bedugnėn.

[2] Išgirski mano maldavimo balsą, kai šaukiuosi tavęs,
kai tiesiu aš savo rankas
į tavo šventų švenčiausiąjį būstą.
[3] Nenublokšk manęs pas nedoruosius,
į nusidėjėlių būrį.
Jie su kaimynu kalbasi švelniai,
o širdyje pikta jam rengia.

26, 13 Bažnyčia šiuos žodžius taiko dangui.

[4] Tu jiems pagal darbus atlygink,
pagal jų nedorąsias išdaigas.
Atiduok, kas jų rankų uždirbta,
kas jų padaryta, grąžink jiems.
[5] Jie nesupranta, ką Viešpats padarė,
ką jo rankos sukūrė.
Viešpats juos sunaikins ir nebeduos atsigauti.

Išklausytas dėkoju

[6] Viešpatį garbinkim, nes jis išgirdo
mano maldaujantį balsą.
[7] Dievas — mano stiprybė ir skydas,
širdis mano Viešpačiu kliaujas, o jis mane remia.
Širdis mano džiaugias, aš jį šlovinsiu giesme.

[8] Dievas — savo tautos tikroji stiprybė,
savo Pateptajam — išganinga tvirtovė.

[9] Viešpatie, padėk savo tautai,
pãveldą savo palaimink,
ganyki ir amžiais globoki.

28 (29) PSALMĖ

Šlovė Viešpaties žodžiui!

[1] Psalmė. Dovydo.

Viešpaties žodis virš vandenų

Jūs, Dievo sūnūs, šlovinkit Viešpatį,
šlovinkit jo garbingumą, galybę.
[2] Šlovinkit Dievo didingąjį vardą,
garbinkit jį iškilmingai.

28, 1 „Dievo sūnumis" psalmės vadina angelus ir išrinktosios tautos žmones.
28, 3 „Vandenys", „vandenynai" gali reikšti ir jūras, okeanus, ir debesis, debesynus, t. y. vandenų telkinius padangėse.

[3] Virš vandenų pasigirsta Viešpaties balsas!
Dievo didybė sugriaudžia!
Viešpats viršum vandenynų plačiųjų!
[4] Viešpaties balsas galingas!
Skardus Viešpaties balsas!

Viešpaties žodis — lyg audra

[5] Griauna kedrus Viešpaties balsas,
Libano kedrus Viešpats laužo.
[6] Jo liepimu šokinėja Libanas,
tarsi jautukas šokinėja Sarjonas.

[7] Skelia žaibo ugnis Viešpaties balsas.
[8] Jo balsas drebina tyrus,
Kadešo dykumas purto.
[9] Viešpaties balsas ąžuolus gniuždo,
žievę miškui nukaišia,
ir jo šventovėj — „Šlovė!" visi šaukia.

Viešpaties būste ramu

[10] Viešpaties sostas virš tvano,
jis viešpataus kaip Valdovas per amžius.
[11] Jis padarys savo tautą galingą,
Viešpats ją laimins, teiks jai ramybę.

29 (30) PSALMĖ

Dėkoja išgelbėtas nuo mirties

[1] Psalmė. Šventyklos pašventinimo iškilmės giesmė. Dovydo.

Sugrąžinta sveikata

[2] Viešpatie, aš tave aukštinsiu:
tu gi mane iš priešo rankų ištraukei,

28, 6 Libanas, Sarjonas anais laikais buvo miškingi kalnai.

nedavei priešams piktai manim džiaugtis.
[3] Viešpatie Dieve, šaukiausi, ir mane tu išgydei.
[4] Gelbėjai mane nuo mirties karalijos,
gyvą mane palikai, neleidai žengti bedugnėn.

[5] Skambinkit Viešpačiui visi, kas jį mylit,
šlovinkit, atsiminę jojo šventumą!
[6] Rūstus jis valandėlę teesti,
bet per visą gyvenimą geras.
Iš vakaro verksmas,
iš ryto vėl džiaugsmas.

Išdidumas, liga, atgaila

[7] Kai man sekėsi, aš kartojau:
„Niekas manęs niekada nepajudins!"
[8] Iš tavęs man, Viešpatie, ėjo garbė ir galybė.
Kai tik paslėpei veidą, ėmiau tuoj blaškytis.
[9] Viešpatie, tavęs aš šaukiausi,
maldavau tave, Dieve, gailestingumo.

[10] Kas tau iš manojo kraujo,
kai žengiu aš į kapą?
Tave ar begarbins lavonas,
ar ištikimybę tavo beaukštins?
[11] Dieve, klausyki, būk maloningas,
Viešpatie, būk padėjėjas!

[12] Raudą pakeitei man dainomis, šokiais,
gedulo maišą nuvilkęs, apipynei linksmybėm.
[13] Su džiaugsmu gystu giesmę tau ir nenutilsiu.

Viešpatie, mano Dieve, tave šlovinsiu amžiais.

30 (31) PSALMĖ

Viltingas sielvartaujančio šauksmas

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Dievas — mano viltis

[2] Tavim pasitikiu, Dieve, ir amžiais nebūsiu apviltas.
Mane dėl savo ištikimybės vaduoki.
[3] Atkreipk į mane savo ausį,
skubėk manęs gelbėt,
būk man uola slėptis pavojuj,
gelbėtis — galinga tvirtovė.

[4] Tikrai tu uola ir tvirtovė,
todėl savo garbei mane vesi, ganysi.
[5] Išpainiosi tu iš pinklių, man priraizgytų;
tu gi esi mano tvirtybė.

[6] Į tavo rankas pavedu savo gyvybę,
mane išvaduosi, Dieve ištikimasis.
[7] Tu niekini tuos, kur garbina stabą niekingą,
o aš tik Viešpačiu kliaujuos.

[8] Linksminsiuos, džiūgausiu: tu maloningas,
tu pažvelgei į mano skurdą,
mano prislėgtai sielai padėjai.
[9] Neleidai pagrobti manęs priešo rankai,
leidai į laisvę išbėgt mano kojoms.

Gausūs vargai

[10] Viešpatie, pasigailėk manęs, baimės pagauto,
nuo liūdesio akys aptemo, širdis, kūnas nusilpo.
[11] Mane baisus sielvartas graužia,
trumpina amžių dejonės,
skurdas jėgas mano baigia,
kaulai vien braška.

[12] Priešai visaip mane plūsta,
kaimynai pajuokia, draugai manim baisis:

gatvėj pamatę, nuo manęs bėga.
[13] Užmirštas aš širdyse, sakytumei miręs,
nelyginant indas sudužęs.
[14] Girdžiu, mane daugelis plūsta: iš visur siaubas.
Būriuojas prieš mano gyvybę,
atimt ją kėsinas.

Aš vis tiek pasitikėsiu

[15] Bet aš tavimi, Viešpatie, kliaujuos,
sakau: „Tu mano Dievas.
[16] Tik tavo rankose mano likimas".
Išgelbėk mane nuo priešo kėslų,
nuo mano engėjų.
[17] Man, savo tarnui, malonųjį veidą parodyk,
gelbėk mane: esi gailestingas!

[18] Tebūna gėda ne man, tavim pasikliovus.
Tegu susigėsta, nutyla bedieviai niūrioj mirties karalijoj.
[19] Tegu tampa nebylios klastingosios lūpos,
kurios įžūliai, išdidžiai su panieka teisųjį plaka.

Dievas tikrai išklausys

[20] O, koks tu, Viešpatie, geras,
meilus visiems, kurie tavęs bijo,
visiems, kurie tavim vilias
viešai žmonių tarpe.
[21] Tu savo slėpykloj juos saugai
nuo nedorėlių kėslų;
slepi juos savo pastogėj
nuo liežuvių plakimo.

[22] Viešpatį šlovinkim, meilės stebuklų man jis padarė
miesto tvirtovėj.
[23] O ašai sumišęs kalbėjau:
„Nuo tavo akių aš atskirtas!"
Bet iš tikro tu mano maldingąjį balsą girdėjai,
tavęs kai šaukiausi.
[24] Mylėkite Viešpatį, visi jo bičiuliai!

Ištikimuosius Viešpats globoja,
bet su kaupu atsilygins puikuoliams.
25 Drąsias, tvirtas širdis turėkit,
kas Viešpačiu tikit!

31 (32) PSALMĖ

„Laimingas, kam kaltės atleistos"

1 Dovydo. Poema.

Sąžinės ramybė ir graužatis

Laimingas, kam neteisybės atleistos,
kam Dievas uždengia kaltybes.
2 Laimingas, kurio nekaltina Viešpats,
kurio viduje nėr apgaulės.

3 Kolei tylėjau, nyko man kaulai,
per dieną vaitojant.
4 Kolei tavoji ranka mane slėgė dieną ir naktį,
jėgos man vyto lyg ražiena nuo vasaros karščių.

Prisipažinau — man atleido

5 Pasisakiau tau nusikaltęs,
nuodėmę lioviausi slėpęs.
Tariau: prisipažinsiu, Viešpatie, tau nusidėjęs,
ir tu man atleidai nelemtą kaltybę.

6 Todėl prireikus visi dievobaimingi žmonės
į tave kreipsis,
ir grėsmingieji potvynių vandens
negalės jų pasiekti.
7 Tu prieglauda man, nuo sielvartų ginsi,
išgelbėjęs džiaugsmais apipinsi.

Dievas įspėja ir veda

8 „Aš tave lavinsiu,
rodysiu kelią, kuriuo turi eiti,

nuolat lydės tave mano akys".
[9] Nebūkit panašūs į arklį ar mulą,
neturinčius proto:
jų siautulį žąslai, kamanos tramdo,
kitaip prie jų neprieisi.

[10] Daug kenčia bedievis,
o tą, kas Viešpačiu ištiki, lydi malonė.
[11] Džiaukitės jūs, kad Viešpatį turit,
jums, teisingieji, džiūgaut, didžiuotis,
nes širdys jūs tyros.

32 (33) PSALMĖ

Šlovė Dievo apvaizdai!

Džiaugiamės Viešpačiu

[1] Džiūgaukit, Viešpačiui teikdami šlovę, teisieji;
teisiesiems garbinti dera.
[2] Kankliais Viešpatį skelbkit,
jam dešimtstyge skambinkit arfa.
[3] Giedokite giesmę jam naują,
iškilmingai ir skambiai giedokit.

[4] Viešpaties žodis teisingas,
tikras jo darbas kiekvienas.
[5] Brangi jam teisė ir teisingumas,
o jo malonių pilna yra žemė.

Dievas — didis Kūrėjas

[6] Dievo žodžiu dangus atsirado,
ir jo dvelkimu — dangaus kareivijos.
[7] Tarsi maišan jis vandenis jūrų suvarė,
uždarė į saugyklàs bangas neramiąsias.

31, 10 „Ištiki", arba ištvermingai tiki.

[8] Tegu visa žemė Viešpaties bijo,
jį tegerbia visi, kas pasauly gyvena.
[9] Jisai tarė — ir tai pasidarė,
liepė — ir tai atsirado.

Dievas — asmenų ir tautų Valdovas

[10] Viešpats suardo kėslus pagonių,
užmačias jųjų niekais paverčia.
[11] Viešpaties nuosprendžiai tveria per amžius,
iš kartų į kartas eina jo mintys.

[12] Laiminga tauta, kuri savo Dievu Viešpatį laiko,
toji tauta, kuri išrinkta būti jo nuosavybe.
[13] Viešpats iš aukšto dangaus žemyn žvelgia
ir mato žmogų kiekvieną.
[14] Iš savo buveinės kiekvieną jis stebi —
visus, kas tik žemėj gyvena.
[15] Jis kiekvienam širdį sutvėrė
ir stebi jo visus darbus.

Pergalę laimi dvasios jėga

[16] Ne kariuomenės dydis apsaugo karalių,
ne stipruolis karys išsigelbi.
[17] Pasikliaut žirgu, pergalės siekiant,— apgaulė,
kad ir risčiausias, tavęs neišgelbės.
[18] Viešpaties akys žvelgia į tuos, kur jo bijo,
kurie tikis jojo malonės.
[19] Jis jų gyvybę nuo mirties saugo
ir bado metu pamaitina.

[20] Mes jo didžiai išsiilgę,
jis mūsų rėmėjas ir skydas.
[21] Džiaugsis mūsų širdis, kad Viešpatį turi,
šventu jo vardu pasikliovus.
[22] Viešpatie, būki tu mums gailestingas,
mes gi taip tavim tikim.

32, 12 Plg. Ps 143, 15 ir paaiškinimą.

33 (34) PSALMĖ

Viešpats gelbi teisiuosius

[1] Dovydo, kai apsimetė pamišėliu Abimelekui ir, jo atleistas, pasišalino.

[2] Alef.
Aš visuomet Viešpatį gerbsiu,
mano burna šlovins jį nuolat.
[3] Bet.
Tuo mano siela didžiuojas.
Tegu nuskriaustieji tai girdi ir džiaugias.
[4] Gimel.
Su manimi visi šlovinkit Viešpatį,
aukštinkim Viešpaties vardą, kaip vienas.

[5] Dalet.
Viešpaties ieškau, jis atsiliepia
ir išvaduoja mane iš baisybių.
[6] He.
Žvelkit į jį, ir jums nušvis veidas,
nebeteks rausti iš gėdos.
[7] Zain.
Štai vargšas šaukės, ir Viešpats išgirdo,
iš visų bėdų išvadavo.
[8] Het.
Viešpaties angelas pylimu apjuosia
dievobaimingus žmones,
juos iš nelaimės vaduoja.

[9] Tet.
Patyrinėkit ir pamatysit, koksai Viešpats geras,
laimė tam žmogui, kuris jo parama tiki.
[10] Jod.
Viešpatį gerbkite jūs, jo išrinktieji.
Tiems, kur jo bijo, nieko nestinga.
[11] Kaf.
Išdidę galiūnai skurdeivomis tampa, badauja,
o tiems, kurie Viešpaties ieško, nieko netrūksta.

33, 2 Ši psalmė — alfabetinė. Joje raidė „Vau" praleista, o „Pe" pakartota. Kiekvienas posmelis — atskira mintis.

[12] L a m e d.
Ateikit, vaikeliai, manęs paklausykit:
pamokysiu Viešpaties baimės.
[13] M e m.
Kur toks žmogus, kuris gyventi netrokštų,
nenorėtų būti laimingas?

[14] N u n.
Saugok savo liežuvį nuo pikta,
lūpas nuo žodžių vylingų.
[15] S a m e c h.
Venk nedorybės, gera daryki,
sieki taikos ir josios laikykis.

[16] A i n.
Į teisuolius Viešpats žvelgia maloniai,
ausys jo girdi jų šauksmą.
[17] P e.
Nuo piktavalių nusigręš Viešpaties veidas,
ir nieks nebeminės žemėj jų vardo.
[18] S a d e.
Šaukias teisieji — juos Viešpats išgirsta,
iš visų nelaimių juos gelbi.
[19] K o f.
Artimas Viešpats sugrudusiai širdžiai,
išvargintas sielas pagydo.

[20] R e š.
Daugel bėdų ištinka teisuolį,
bet išvaduoja jį Viešpats.
[21] Š i n.
Saugo Viešpats jo visus kaulus:
nė vienas jų nesulūžta.

[22] T a u.
Per nelabumą bedievis pražūva,
bus nubausti, kurie nekenčia teisingo.
[23] P e.
Viešpats vaduoja saviškių gyvybę.
Sveikas išlieka, kuris prie jo glaudžias.

33, 21 Plg. Jn 19, 36, kur kalbama apie nukryžiuotą Jėzų.

34 (35) PSALMĖ

„Teisk, Viešpatie, mano kaltintojus!"

[1] Dovydo.

Dieve, gink nuo klastininkų!

Kaltink, Viešpatie, tuos, kurie mane smerkia,
pulk manus užpuolėjus.
[2] Imk mažąjį, didįjį skydą
ir stok man padėti.
[3] Paleisk ietį, kirvį
į tuos, kurie mane vejas.
Sakyki: „Aš tavo pagalba".

[4] Tegu raudonuoja suglušę,
kurie tyko mano gyvybės.
Šalin tesitraukia apstulbę,
kurie graižos man kenkti.
[5] Tegu kaip pelai padulka pavėjui,
kai angelas ims visus pliekti.
[6] Tegu jiems kelias tamsus ir slidus pasidaro,
kai angelas šoks visus gainiot.

Šmeižtai ir pinklės

[7] Jie be priežasties paspendė man pinkles,
man nekaltam iškasė duobę.
[8] Tegu netikėtai pražūva jie patys,
įgriūva į savo paslėptus spąstus,
pakliūva į man parengtą bėdą.

[9] O ašai didžiuosiuos, kad su manim Viešpats,
aš jojo pagalba gėrėsiuos.
[10] Visomis jėgomis aš kartosiu:
„Kas gi, o Viešpatie, tau yra lygus?"
Tu iš galiūno nekaltą varguolį išgelbi,
vargšą, beturtį — iš pikto grobiko.

[11] Liudytojai įžūlūs prieš mane kyla,
klausinėja, ko žinot nežinojau.
[12] Piktu jie moka už gera,—
klaiku man sieloje daros.

Skaudus nedėkingumas

[13] Juk aš, kai jie sirgo, ašutinę vilkėjau,
kamavau pasninku sielą,
karštas maldas vis kartojau.
[14] Su jais vaikščiojau kaip su draugu, kaip su broliu.
Tartum gedėdamas motinos,
prie žemės linkau nusiminęs.

[15] Bet kai tik sverdėt pradėjau,
jie ėmė džiūgaut, būriuotis.
Telkiasi jie prieš mane, skaudžiai burnoja,
nebegaliu jų pažinti.
[16] Drasko mane ir liautis nenori,
kimba ir tyčiojas baisiai,
prieš mane dantį galanda.

Ar ilgai taip kentėsiu?

[17] Viešpatie, ar dar ilgai taip žiūrėsi?
Gelbėk mane nuo jų padūkimo,
iš tų liūtų — mano gyvybę.
[18] Tau dėkosiu prieš didelį susirinkimą,
girsiu tave prieš visą liaudį.

[19] Tegu mano priešai melagiai daugiau nesijuokia.
Be reikalo manęs jie nekenčia, žvairuoja.
[20] Jiems juk ne santaika rūpi.
Jie ramiems žmonėms pilni biaurių kėslų.
[21] Prieš mane išsižioję jie rėkia:
„Oi, kaip gerai! Mes matėm, ką tu padaręs!"

[22] Viešpatie, tu gi regi! Tad netylėki,
tad nuo manęs nesitolink!
[23] Pabuski, iš miego pakilki gint mano teisių,
mano bylos, Viešpatie, Dieve!

[24] Viešpatie, spręsk mano bylą,
žiūrėdamas savo teisybės;
tegu iš manęs jie daugiau nesityčios.
[25] Tegu negalvoja:
„Oi, kaip gerai mums pavyko!"
Tegu nekartoja: „Mes jį prarijom!"

[26] Gėda ir negarbė iškart visus teištinka,
kurie mėgaujas mano nelaimėm.
Gėda ir nešlovė tuos teapsiaučia,
kurie išdidžiai mane smerkia.
[27] Tegu linksminas, džiaugias,
kas nekaltą mane stengias užstoti.
Tegu jie nuolat kartoja: „Viešpatį garbinkim,
kad rūpi jam tarno gerovė".

[28] Skelbs ir mano liežuvis, jog tu teisingas;
per dienų dienas nesiliaus tavęs garbint.

35 (36) PSALMĖ

Nusidėjėlio piktybė ir Dievo gerumas

[1] Choro vadovui. Viešpaties tarno Dovydo.

Nusidėjėlis apakęs

[2] Nedorėlį kursto širdies neteisybė,
prieš jo akis nėra Dievo baimės.

[3] Širdies neteisybė jam pataikauja,
nenori kaltės pamatyti ir atsižadėti.
[4] Jo burnos žodžiai neteisūs, klastingi,
nei begalvoja, nei daro kas gera.
[5] Gulęs į lovą, pikta temąsto,
stovi kely negeram, nesipurto piktybe.

Dievas maloningas ir šventas

[6] Kaip dangus aukštas, Viešpatie, tavo gailestingumas,
ištikimumas debesis siekia,
[7] ir teisingumas — kaip Dievo kalnai,
kaip gilios jūros — tavo sprendimai.
Rūpinies, Viešpatie, žmonėmis ir gyvūnais.

[8] Vai, kaip brangi, Viešpatie, tavo malonė!
Pavėsin tavo sparnų prisiglaust bėga žmonės.
[9] Sočiai maitinami jie tavo būste,
linksmybių srautu tu juos nugirdai.
[10] Tikrai pas tave gyvybės šaltinis,
ir tavo šviesoje regėsim šviesybę.

Tyraširdžiai Dievo gerbėjai

[11] Vis rodyk malonę savo gerbėjams,
o tyraširdžiams — teisumą.
[12] Lai koja didžiuoklio manęs neužkliudo,
ir lai nestumdo nedorėlio rankos.
[13] Antai, kurie pikta darė, sugniužo;
jie parblokšti ir pasikelt nebegali.

36 (37) PSALMĖ

Blogųjų ir teisiųjų likimas

[1] Dovydo.

Nepavydėk nedoriesiems

Alef.
Nenusiminki, matydamas darančius pikta,
nedorėliams nepavydėki.
[2] Jie veikiai suglebs, tartum šienas,
suvys kaip žolė, kur žaliuoja.

36, 1 Psalmėse mėgstama gretinti doro ir nedoro žmogaus likimas, laikinas pastarojo triumfas ir galutinė pirmojo pergalė.

3 B e t.
Viešpačiu kliaukis, gera daryki,
tai gyvensi pažadėtoje žemėj, turėsi ramybę.
4 Džiaukis, kad garbini Viešpatį.
Jis tau suteiks, ko širdis tavo trokšta.

5 G i m e l.
Viešpačiui savo likimą paveski,
juo pasikliauki: jis padarys, ko tau reikia.
6 Tavo teisybei leis pasirodyt kaip dienai,
kaip dienovidžio grožiui — tavajai teisei.

7 D a l e t.
Būk Dievui ramus, juo pasitikėki.
Nesikarščiuok, matydamas žmogų, kuriam viskas sekas,
žmogų, kuris kitam spendžia žabangus.
8 H e.
Nirtęs, rūstavęs liaukis
ir neapmaudauk: tai veda į pikta.

9 Kurie pikta daro, bus sunaikinti,
o pažadėtąją žemę valdys, kas Viešpačiu vilias.
10 V a u.
Kiek palūkėki, ir nieko neliks iš bedievio,
nė kur jo stovėta, tos vietos nerasi.
11 Tuo tarpu romieji valdys pažadėtąją žemę
ir džiaugsis gražiausia ramybe.

Katras laimingesnis?

12 Z a i n.
Bedievis galvoja, ką čia padarius teisuoliui,
ant jojo dantį galanda.
13 O Viešpats iš jo tiktai juokias,
nes mato jo būsimą dieną.

14 H e t.
Iš makštų traukia nedorėliai kardą,
įtempia lanką, ruošias silpną varguolį užmušti
ir tą, kur tiesiais keliais vaikšto, papiauti.
15 Į jų pačių širdis smigs jųjų peilis,
suluš jų šaudyklės.

[16] T e t.
Vertesnis teisuolio mažas turtelis
už nedorėlių lobius didžiausius.
[17] Suknežintos bus rankos bedievių,
teisiuosius Viešpats palaiko.

[18] J o d.
Viešpačiui rūpi teisiųjų likimas,
jie amžiais valdys gautąjį turtą.
[19] Kai nelaimių metai užeis, nebus jiems sarmatos.

[20] K a f.
Bedieviams reiks žūti.
Viešpaties priešai suvys, kaip pievų laikinas grožis,
išnyks nelyginant dūmai.
[21] L a m e d.
Nedorėlis skolinas ir negrąžina,
teisuolis gailisi kito ir duoda.

Viešpats išgelbi teisiuosius

[22] Palaiminti Dievo valdys žadėtąją žemę,
prakeiktieji bus sunaikinti.
[23] M e m.
Viešpats pastiprina einančio žingsnius,
jam maloni jo kelionė.
[24] Nors tas sugriūva — neužsigauna.
Prilaiko jį Viešpats už rankos.

[25] N u n.
Mažas buvau, dabar jau senelis,
bet nemačiau teisuolio apleisto
nei jo vaikų duoneliaujant.
[26] Jis visuomet gailestingas — paskolins,
ir jo vaikai kitiems bus palaima.

[27] S a m e c h.
Traukis nuo pikta, kas gera, daryki,
tai gyvenęs gyvensi.
[28] Viešpats brangina teisybę,
savo bičiulių apleisti nenori.

A i n.
Neteisieji pavirs amžinais griuvėsiais,
nedorėlių ainiai bus sunaikinti.
29 Teisuoliai valdys žadėtąją žemę,
tenai jie gyvens amžių amžiais.

30 P e.
Teisuolio burna išmintį skelbia,
liežuvis teisybę byloja.
31 Jo širdyje Dievo Teisynas,
ir jis nesvyruodamas žengia.
32 S a d e.
Tyko bedievis teisuolio,
užmušt jį kėsinas.
33 Viešpats nepaliks jo nedorėlio rankoj,
kai jis į teismą paklius, neleis jo pasmerkti.

Būk ramus ir tvirtas

34 K o f.
Viešpačiu kliaukis, jo keliais vaikščiok,—
jis išaukštins tave, kad paveldėtum žemę,
duos matyt nedorųjų žlugimą.
35 R e š.
Aš regėjau bedievį stipruolį
iškylant kaip kedrą Libano.
36 Pro šalį ėjau — ir jo nebebuvo,
ieškojau — ir negalėjau jo rasti.

37 Š i n.
Žiūrėki teisuolio, į dorąjį žvelki:
palikuonys auga taikingam.
38 O visi nusikaltėliai bus išnaikinti,
išnyks visi ainiai bedievio.
39 T a u.
Viešpats išgelbi teisiuosius
ir saugo juos priespaudos metais.
40 Viešpats juos gelbi, vaduoja,
laisvina juos iš bedievių, kai jie prieglobsčio ieško.

36, 31 „Dievo Teisynas"— žr. Ps 118.

37 (38) PSALMĖ

Maldauja pavojuje nusidėjėlis

[1] Psalmė. Dovydo. Atminimui.

Nuodėmės našta

[2] Viešpatie, nebark manęs rūsčiai,
taip įnirtingai manęs tu nebauski.
[3] Smygso many tavo strėlės,
tavo ranka ant manęs nusileido.

[4] Vietos sveikos nebėra mano kūne
dėlei tavo audringos rūstybės.
Nesužaloto nebėra nė vieno kaulo
dėlei mano kaltybių.
[5] Aš virš galvos į kaltes pasinėręs,
jos kaip didžiausia našta mane slegia.

Kūno ir dvasios opos

[6] Dvokia, pūliuoja man opos
dėlei mano beprotiško darbo.
[7] Visas sulinkęs, sutrauktas į krūvą,
šliaužioju taip nusiminęs per dieną.

[8] Baisiai karščiuoja man strėnos,
vietos sveikos nebėr mano kūne.
[9] Aš nusibaigęs, didžiai nukamuotas,
graudžiai vaitoju, širdis mano plyšta.

[10] Viešpatie, tu matai kiekvieną mano troškimą,
tau neslaptinga mano dejonė.
[11] Virpa širdis, jėgų nebetekus,
akys šviesos nebemato.

Vienatvės kančia

[12] Mano bičiuliai, draugai mane kenčiant apleido,
giminaičiai težiūri iš tolo.
[13] Tie, kur tyko mano gyvybės, taiso man pinkles.
Kurie kenkti kėsinas, man pragaištį suopia,
kasdien man rengia apgaules.

[14] Betgi jų negirdžiu, tarsi būčiau aš kurčias;
pasidariau nebylys — nepraveriu lūpų.
[15] Esu kaip žmogus, kuris nieko negirdi
ir neturi burnoj atsako jokio.

Atsivertusį Dievas pastiprins

[16] Aš tik tavimi, Viešpatie, kliaujuos,
mane tu išgirsi, Viešpatie Dieve.
[17] Kartoju aš tau: neleiski jiems džiūgaut!
Kai linksta man kojos,
neleisk prieš mane tu jiems smarkaut.

[18] Aš jau vos-ne-vos bepastoviu,
suspaustas skausmų nuolatinių.
[19] Tikrai pripažįstu savo kaltybę,
dėl savo nuodėmės graužiuos.

[20] Priešai gyvuoja, savą galią man rodo.
Ir aibės tokių, kurie neteisingai manęs neapkenčia.
[21] Už gera jie moka piktybėm, visaip mane šmeižia
už tai, kad aš pasukau į gerą kelią.

[22] Manęs nepaliki, Viešpatie, vieno,
toli nuo manęs nesitrauk, mano Dieve.
[23] Skubėk man padėti
tu, Viešpatie, mano pagalba!

38 (39) PSALMĖ

Ligonio maldavimai

[1] Choro vadovui Jedutūnui. Psalmė. Dovydo.

Tylus susimąstymas

[2] Nusprendęs buvau: laikysiuosi kelio,
liežuviui neleisiu klaidos padaryti.

38, 1 Jedutūnas — levitas ir šventyklos giedotojas Dovydo laikais (žr. 1 Kronikų 16, 41; 25, 1; 2 Kronikų 5, 12).

Burną pasižabosiu,
kol žmogų nedorą priešais matysiu.

[3] Nebyliu pasidariau, kantriai tylėjau;
bet pamačiau, kad jam sekas,
ir skausmas man vėlei atgijo.
[4] Širdis manoji užkaito,
bemąstant įsiliepsnojo.

Kaip neilgai gyvename

[5] Ir lūpos mano prapliupo:
„O Dieve, kada man ateis pabaiga, pasakyki,
ir kiek man dienų atseikėta,
kad aš suprasčiau, koks esu menkas".

[6] Tikrai, man dienų tu paskyrei vos keletą sprindžių,
ir mano amžius yra tau kaip niekas,
kaip kvapas tėra žmogaus būvis.
[7] Praeina žmogus kaip šešėlis,
ir kiek pritriukšmauja dėl niekų.
Krauna turtus ir nežino,
kam jie turės atitekti.

Iš Dievo viltis ir gyvenimas

[8] Tad ko man dabar tenka belaukti?
Aš tik iš tavęs, Viešpatie, laimės tikiuosi.
[9] Tu išvaduosi mane iš visų nedorybių;
páikšoms neduosi dingsties iš manęs pasityčiot.
[10] Aš — nebylys, nepraveriu lūpų:
taip buvo tavo nulemta.

[11] Betgi manęs daugiau nebeplaki,
nes aš dūstu nuo tavo rankos.
[12] Bausdamas kaltę, žmogų tu čaižai.
Sunaikini kaip kandis, ką jis turėjo brangiausia;
o pats žmogus — tiktai kvapas.

[13] Viešpatie, tu mano maldą išgirski.
Paklausyki mano šaukimo,
ašaroms mano kurčias nebūki!

Aš čia — tik svečias,
aš tik praeivis kaip visi mano senoliai.
14 Nukreipk savo žvilgsnį, duok pailsėti,
kol iškeliausiu, pranyksiu.

39 (40) PSALMĖ

Padėka ir pagalbos prašymas

1 Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Dievas traukia iš klampynės

2 Viešpaties aš laukte laukiau,
ir jis prie manęs pasilenkė meiliai.
3 Graudingąjį balsą išgirdo,
mane iš vargo duobės jis ištraukė,
iš tos baisiausios klampynės.
Jis ant uolos mano kojas pastatė
ir sutvirtino mano žingsnius.
4 Į mano lūpas naują giesmę įdėjo,
giesmę Dievui pagarbint.

Dievas be galo dosnus

Daugelis tai pamatys, ims Dievo bijotis,
tvirtai Viešpačiu viltis.
5 Laimingas žmogus, kuris Viešpačiu tiki,
nekrypsta prie išdidžiųjų,
melo klystkeliais neina.
6 Daug mums nuveikęs esi, Viešpatie Dieve,
nuostabiausių dalykų,
ir tokių nutarimų kaip tavo
nepadarytų nieks kitas.
Jei apie juos bandyčiau kalbėti, juos išsakyti,
per daug jų yra — aš nepajėgčiau.

38, 14 „Pranyksiu", t. y. nuo žemės paviršiaus; plg. Jobo 10, 20—22.

Dievo klausiau iš dėkingumo

[7] Tau nepatiko nei kruvinos aukos, nei atnašos vaisių;
bet atvėrei mano ausis, kad klausytų.
Nenorėjai nei deginamų, nei atgailos atnašų.
[8] Tuomet aš tariau: „Ateinu!"
Knygoje apie mane yra parašyta:
[9] „Dieve, aš trokštu įvykdyti tavąją valią;
tavo Teisynas meilus mano širdžiai".

[10] Tavo teisumą paskelbiau susirinkimui,
Viešpatie, tu žinai, kad aš netylėjau, lūpas sučiaupęs.
[11] Neslepiu savo širdy aš tavo teisumo,
garsiai kalbu apie tavo ištikimybę ir tavo pagalbą.
Neslepiu tavo malonės,
susirinkus didžiai daugybei.

Apniko naujos nelaimės

[12] Taigi, Viešpatie, ir tu manęs pagailėki:
tegu tavo gerumas, ištikimumas mane nuolat saugo.
[13] Apgultas aš visokiausių nelaimių,
jų neįmanoma nė suskaičiuoti.
Apniktas aibės kaltybių,
nebegaliu į jas nė pažvelgti.
Jų daugiau nei plaukų ant galvos,
ir mano drąsumas pradingo.

Ir vėl Dievas gelbės vargdienį

[14] Viešpatie, tik panorėk mane gelbėt,
Viešpatie, skubėk man padėti.
[15] Tegu susigėsta, nuraudonuoja,
kurie kėsinas į mano gyvybę, graižosi ją sunaikinti.
Šalin tesitraukia, pagauti sarmatos,
kurie mano negandais gėris.
[16] Tegu jie iš gėdos pakvaišta,
kurie sako man: „Gerai tau, gerai tau!"

[17] Tegu tavim džiaugias, didžiuojas,
kurie tavęs ieško.

39, 15—17 Plg. Ps 34, 26—27.

„Didis Viešpats!", lai nuolat kartoja
visi, kurie ilgisi tavo pagalbos.
[18] Aš esu vargšas, beturtis,
tačiau manim rūpinas Viešpats.
Tik tu padėjėjas, vaduotojas mano,—
o mano Dieve, nedelsk su pagalba.

40 (41) PSALMĖ

Ligonio malda

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Gailestingam — gailestingumas

[2] Laimingas, kas rūpinas vargšais,
negando dieną Viešpats jį gelbės.
[3] Viešpats jį saugos ir laikys gyvą,
padarys žemėj laimingą
ir jo nepaliks priešų grobiu.
[4] Viešpats padės jam, skaudžiai susirgus,
ligoje jam pašalins visą negalią.

[5] Taigi sakau: „Man būki, Viešpatie, geras,
išgydyk mane — žmogų kaltingą".

Veidmaininga žmonių užuojauta

[6] Man priešai, linkėdami pikta, kartoja:
„Kada jisai nusibaigs, kada bus ištrintas jo vardas?!"
[7] Atėję manęs aplankyti, tuščiažodžiauja,
širdis jų rezga piktybes,
išėję laukan, apkalbinėja.

[8] Visi, kur manęs neapkenčia, kaip vienas
prieš mane šnabždas,
piktai pranašauja, kad man jau bus bloga:
[9] „Pikčiausia liga jam prikibus. . .
Šitaip atgulęs daugiau nebekelsi!"

[10] Net mano patikimasis bičiulis,
su manimi kartu valgęs,
ir tas man ruošiasi spirti.

Atmokėjimas

[11] O tu, Viešpatie, būk gailestingas,
pakelki mane, ir aš jiems atmokėsiu.
[12] Iš to man bus aišku, kad tu man maloningas,
jei priešas nebegalės iš manęs piktai džiaugtis.
[13] Mane tu ir sveiką globosi,
akivaizdoj savo amžiais laikysi.

[14] Garbė Viešpačiui, Dievui tikrajam,
nuo amžių per amžius.
Tebūna, tebūna!

40, 10 Dovydas galėjo turėti mintyje išdaviką Achitofelį (2 Samuelio 15, 12), kurio galas buvo panašus į Judo (žr. Mt 27, 5).

40, 14 „Dievui tikrajam"—pažodžiui: „Izraelio Dievui", t. y. vienintėliam, tikrajam Dievui, kurį pripažįsta išrinktoji tauta.— Ši eilutė nepriklauso psalmei, bet užbaigia pirmąją Psalmyno knygą (plg. Ps 71, 18—19; 88, 53; 106, 48; 150).

ANTROJI KNYGA

(Ps 41—71)

41 (42) ir 42 (43) PSALMĖS

Viešpaties ir jo šventyklos pasiilgimas

[1] Choro vadovui. Poema. Korės sūnų.

Šventi prisiminimai

[2] Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio,
taip mano širdis tavęs ilgisi, Dieve.
[3] Mano siela ištroškusi Dievo — gyvojo Dievo:
vai, kada nukeliausiu ir Dievo veidą išvysiu?

[4] Ir dieną, ir naktį man ašarų duona,
kai kasdien vis girdžiu: „Kurgi tas tavo Dievas?"
[5] Aš vis tai menu, ir širdis mano alpsta,
kaip man su minia tekdavo eiti,
žygiuoti į Dievo buveinę,
džiaugsmo ir liaupsių balsams aplinkui beaidint
būry iškilmingam.

[6] Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

Vargų verpetai

[7] Spaudžia man širdį,
to dėlei apie tave vis svajoju,

41(42) ir 42(43) psalmės yra vienas kūrinys, parašytas nežinomo levito Babilonijos tremtyje.

41, 7 „Ant mažo kalnelio"— tai Micaro kalnas prie Jordano ištakų. Kai kurie verčia: „apie mažą Siono kalnelį".

bebūdams Jordano, Hermono žemėj, ant mažo kalnelio.
[8] Aplinkui verpetų verpetai,
vandenkryčiai tavo triukšmingi,
visi vandenų tavo srautai ir vilnys
ant manęs griūva!

[9] Dieną teatsiunčia man Viešpats savo malonę,
ir naktį jo garbei giedosiu
ir šlovinsiu mano gyvenimo Dievą.
[10] Aš Dievui šaukiu: „O tu, Uola tikroji,
kodėl užmiršai tu mane?
Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
priešo prispaustas?"

[11] Aš kenčiu lyg laužomas kaulus,
kai iš manęs tyčiojas priešai,
kai kasdien man jie kartoja:
„Kurgi tas tavo Dievas?!"

[12] Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

42 (43) PSALMĖ

Trokštu į šventovę sugrįžti

[1] Spręsk mano bylą, o Dieve,
mano reikalą gink nuo žmonių nedorųjų;
iš tų klastūnų, pikteivų mane išvaduoki.
[2] Juk tiktai tu esi mano stiprybė, o Dieve!
Tai kodėl mane tu atstūmei?
Kodėl turiu vaikščiot nuliūdęs,
priešo prispaustas?

41, 8 Šniokščiantys kriokliai Jordano aukštupyje psalmės autoriui primena užgriuvusias tautą nelaimes.

[3] Atsiųski man savo šviesą ir tiesą,
tegu man jos vadovauja
ir mane veda į tavo šventąjį kalną,
į tavo padangtę.
[4] Tenai prie Dievo aukuro žengsiu,
pas savo linksmybės džiugesio Dievą.
Ten tave šlovinsiu kankliais, o Dieve,
o mano Dieve!

[5] Ko tu, manoji širdie, nusiminus?
ko taip nerimsti krūtinėj?
Pasitikėki Dievu: aš jį garbinsiu vėl iškilmingai,
tikrąjį Dievą — vaduotoją savo.

43 (44) PSALMĖ

Tautos nelaimės

[1] Choro vadovui. Korės sūnų. Poema.

Kaip protėvius Dievas globojo

[2] Mes ausimis savo esam girdėję, o Dieve,
byloja mums protėviai mūsų,
kokius nuostabius darbus jų dienomis esi daręs,
dienomis garbingos senovės.
[3] Galingąja savo ranka išvijai tu pagonis,
ten protėvius mūsų kaip daigus sudiegei.
Ir, svetimąsias tautybes sumalęs,
jiems vešliai augti ten leidai.

[4] Tikrai, ne kardu jie šią žemę laimėjo,
gelbėjo juos ne jų stiprios rankos,
bet dešinioji tava, petys tavo galingas,
tavo veido šviesa, nes tu juos mylėjai.
[5] Tik tu, mano Valdove, tu, mano Dieve,
pergalę duodi Jokūbui.

42, 3 „Šventąjį kalną"— Siono kalną Jeruzalėje; ant jo stovėjo šventykla.
43, 2—3 ir t.— plg. Ps 77(78).

[6] Tik per tave savo priešus išvijom,
trempiame užpuolikus su tavo pagalba.

[7] Ne į šaudyklę dedu savo viltis,
ne kardu tikiuos nugalėti.
[8] Vien tu mus iš priešų vaduoji,
suniekini mūsų engėjus.
[9] Todėl visuomet mes Dievu norim didžiuotis,
vis šlovinti tavo garbingąjį vardą.

Dievas leido mums būti paniekintiems

[10] Betgi dabar mus atstūmei, pažeminti leidai,
su mūsų kariuomene, Dieve, nebežygiuoji.
[11] Štai mes apleisti bėgam nuo priešų,
ir grobia engėjai mūs turtą.
[12] Mus kaip avis piautinas leidi žudyti,
pagonių tarpe blaškyti.

[13] Esi savo tautą kaip pigų daiktą pardavęs,
ir ne ką už ją gavęs.
[14] Mus niekinti leidi kaimynams,
aplink tyčiotis, juoktis iš mūsų.
[15] Apie mus leidi pagonims pasakas kurti,
tautos su panieka galvas linguoja.

[16] Nuolatos prieš akis panieka ta man šmėkšo,
ir rausta iš gėdos man veidas,
[17] nes čia man tik priekaištai, žodžiai užgaulūs,
vis priešai, engėjai...

Neužmirštame Dievo

[18] Užgriuvo ant mūsų šitos nelaimės,
nors nesam tavęs mes užmiršę,
sandoros su tavim padarytos nelaužėm.
[19] Mūsų širdis nebuvo atgal atsitraukus,
mūs žingsniai nebuvo nuo tavo kelio nukrypę,
[20] kai mus leidai naikinti šakãlų buveinėj,
kai įstūmei mus į tamsybes.

43, 20 „Šakalų buveinė"— dykuma.

[21] Jei būtume tikrąjį Dievą užmiršę,
ištiesę rankas į netikruosius,
[22] argi Dievas to būtų nematęs?
Juk jis širdžių paslaptis žino.
[23] Bet iš tikrųjų mes dėl tavęs nuolat žudomi esam,
kaip piauti skirtosios avys.

Argi Viešpats nebepagailės?

[24] Ko dėlei miegi? Viešpatie, kelkis!
Pabuski! Neleisk amžinai mums paniekintiems būti!
[25] Kodėl vis slepi savo veidą?
kodėl užmiršai mūsų priespaudą, skurdą?

[26] Iš sielvarto kniumbam į dulkes,
gulime kniūpsti ant žemės.
[27] Pakilki galingai gelbėti mūsų,
atpirk mus dėl savo gerumo.

44 (45) PSALMĖ

Karalaičio vestuvės

[1] Choro vadovui. „Lelijų" melodija.
Korės sūnų.
Poema. Meilės giesmė.

Karalaičio grožis

[2] Kilnūs žodžiai per širdį man tvinsta!
Kursiu aš giesmę savo valdovui!
Mano liežuvis — rašiklis miklioj rašytojo rankoj!

[3] Už visus žmonių vaikus tu išvaizdesnis,
tavo lūpose žydi meilumas,
Dievas tave laimina amžiams.
[4] O Galingiausiasis, prie juosmens sek kalaviją,
puošnų, švytuojantį ginklą!

[5] Žygiuok ginti ištikimybės, paniekintos teisės.
Galingoji tavo ranka nuveiks darbus didingus.
[6] Aštrios yra tavo strėlės,
smigs jos valdovo priešams į širdis,
tautos pasiduos tavo valdžiai.

[7] Stovės tavo sostas, o Dieve, per amžius.
Valdovinė tavo lazda — ženklas teisybės.
[8] Brangini, kas teisinga, o neteisybės nemėgsti,
todėl Dievas — Dievas tavasis —
išskyrė tave iš kitų bendrų
ir patepė džiaugsmo aliejum.

[9] Mirà, ãloe ir kasija kvepia tavo drabužiai.
Aidi kanklių garsai tau iš rūmų, puoštų dramblio kaulu.
[10] Tarp tavo didžiūnų yra karalaičių.
Tau iš dešinės karalienė,
padabintoji auksu Ofyro.

Karalaičio sužadėtinė

[11] Pasiklausyki, dukrele,
pažvelki čionai, atkreipk savo ausį:
užmiršk savo tautą ir tėviškę savo.
[12] Valdovui meili tu, gražuole,
bet jis tavo viešpats — pagarbink parpuolus.
[13] Štai dovanas neša tau Tyro merginos,
ir liaudies didžiūnai tau nori patikti.

[14] Žengia vidun ta karalaitė.
Apdaras jai — gryno aukso pinikai.
[15] Brokatu papuošta, ji vedama pas valdovą,
iš paskos jai merginos — jos draugės,
pas tave vedamos, eina.
[16] Eidamos jos džiūgauja, krykščia:
į valdovo rūmus, mat, žengia.

44, 8 „Džiaugsmo aliejumi pateptasis"— karalius.

44, 11 Dainius pirmiau kreipėsi į karalių, o nuo šiol — į jo nuotaką. Tiek žydų, tiek krikščionių tradicija šioje vestuvių giesmėje mato Valdovo Mesijo dvasines sutuoktuves su išrinktąja tauta arba Bažnyčia.

44, 12 Rytuose prieš karalių klaupdavosi ne tik valdiniai, bet ir karalienė (plg. 1 Karalių 1, 16).

Linkėjimai

[17] Tau tėvus atstos tavo sūnūs,
tu juos kunigaikščiais statysi valdyt visos žemės.
[18] Aš tavo vardą garsinti norėčiau
visų kartų būvy,
kad tave šlovintų tautos per amžius.

45 (46) PSALMĖ

„Dievas — mūsų prieglauda"

[1] Choro vadovui. Korės sūnų.
„Mergelių" melodija. Giesmė.

Dievas su mumis

[2] Dievas — prieglauda mūsų, tvirtovė;
jis varguose ištikimiausias mūsų Globėjas.
[3] Todėl nesibijom, net jei žemė drebėtų,
jei kalnai griūtų į jūrų gelmę.
[4] Gali sau smarkaut ir ūžaut jų vandens,
ir kalnai virpėti nuo jų šėlimo.

Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats.
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė!

Dievas — Šventojo Miesto Gynėjas

[5] Sraunūs upeliai džiugina Viešpaties Miestą,
kur stovi šventas Aukščiausiojo būstas.
[6] Dievas jo viduje — jam nėra ko bijotis;
kas rytas anksti ateis jam Dievas padėti.
[7] Pagonys kai pradeda siautėt, maištauti valstybės,
Viešpats griausmingai prabyla, ir žemė nuščiūva.

[8] Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats,
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė.

45, 4 Kai kurie rankraščiai ir Neovulgata šioje vietoje praleidžia refre-
ną „Su mumis...".

Taikos Dievas

9 Eikit pasižiūrėkit,
ką Viešpats nuveikia,
kokių stebuklų jis žemėje daro:
sustabdo karus visam žemės paviršiuj.
10 Sulaužo lankus, sutriuškina ietis,
skydus ugnimi sunaikina.
11 Liaukitės smarkaut ir pripažinkit:
tik aš esu Dievas,
Viešpats tautų ir žemės Valdovas.

12 Su mumis dangaus kariuomenių Viešpats,
Jokūbo Dievas — štai mūsų tvirtovė!

46 (47) PSALMĖ

Viešpats — visatos Valdovas

1 Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.

Žemės Viešpats

2 Plokite delnais, visos tautos,
džiaugsmo šauksmais šlovinkit Dievą!
3 Vai, šiurpulinga Dievo didybė —
tai visos žemės aukščiausias Valdovas.
4 Pagonis privertė mūsų klausyti,
paklojo tautas mums po kojų.
5 Jis mums paskyrė šią tėvų žemę:
didžiuojasi ja Izraelis — tauta jo mylimoji.

Dangaus Valdovas

6 Kai žengė Dievas aukštyn — linksmybė aidėjo,
gaudė trimitai, Viešpačiui žengiant.
7 Vai, skambinkit Dievui, giedokit!
Skambinkit... skambinkit... mūsų Valdovui!

46, 6 ir kt. Bažnyčia taiko Jėzaus įžengimui į dangų.

[8] Dievas — visos žemės Valdovas!
Giedokit, kaip tik išmanot!

[9] Dievas — tai tautų Viešpats,
jis sėdi savo šventajame soste.
[10] Tautų kunigaikščiai su šia tauta susijungė,
kuri garbina Abraomo Dievą.
Dievo valdžioj visi žemės galiūnai:
štai koks jis didingas!

47 (48) PSALMĖ

Padėka tautos Gelbėtojui

[1] Giesmė. Psalmė. Korės sūnų.

Dievas gynė Šventąjį Miestą

[2] Tikrai Viešpats didis, ir jį reikia garbint,
jį šlovint mieste, kuriame jis gyvena.
[3] Čia šventas jo kalnas — kalvų pažiba:
juo žavisi žemė.
Tai Siono kalnas — šiaurinė riba,
Valdovo didžiojo miestas.
[4] Jo rūmuose Dievas gyvena,
Viešpats — galingas gynėjas.

Priešai pakriko

[5] Antai susitelkę buvo valdovai
ir ėjo ant jo kartu pulti.
[6] Bet vos jį pamatė, apstulbo,
pakriko visi ir šoko galvotrūkčiais bėgti.
[7] Pagavo juos baimė ir toks aitrus skausmas,
koks būna tik gimdant.
[8] Rytų vėju tu sudaužei
Tarsio laivyną.

47, 8 Tarsio miestas-valstybė buvo garsus savo galingu laivynu. Jo vieta aiškiai nenustatyta (gal Ispanijoje?) Plg. Iz 23, 1; Ez 27, 12.

6—679

Padėkos iškilmė šventykloje

[9] Ką buvom seniau tik girdėję,
dabar ir pamatėm mieste šitame,
kur dangaus kariuomenių Viešpats gyvena,
mieste, kur yra mūsų Dievas:
jį stiprina Dievas per amžius.
[10] Kai būnam tavo šventovėj,
atsimenam vis, koks esi maloningas.
[11] Tavoji, Dieve, šlovė, kaip ir tavo vardas,
pasiekia pakraščius žemės.
Tavoji ranka elgias teisingai.
[12] Tegu džiaugias šventasis Siono kalnas,
tedžiūgauja miestai Judėjos
dėl tavo teisingų sprendimų.

Minės būsimos kartos

[13] Skersai išilgai išvaikščiokit Siono miestą,
aplinkui apeikit, suskaičiuokit jo bokštus.
[14] Jo tvirtas sienas apžvelkit,
apvaikščiokit rūmus,
ir jūs būsimosioms kartoms galėsit kartoti:
[15] „Štai kokia Dievo galybė!
Jisai, mūsų Dievas, amžiais gyvuoja
ir mums amžinai vadovauja!"

48 (49) PSALMĖ

Turto menkystė

[1] Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.

Gyvenimo mįslės

[2] Jūs, visos tautos, klausykit, ką pasakysiu!
Išgirskite savo ausim,
kurie tik pasauly gyvenat:

48(49) psalmė sprendžia dažnai keliamus klausimus: kodėl sekasi nedorėliams? kaip sulygina žmones mirtis? kaip Dievas amžinybėje teisingai atmoka?

[3] prastuoliai, didžiūnai. . . ,
turtingi ir vargšai.

[4] Savo burna išmintį skelbsiu,
išmąstytą širdy protingumą.
[5] Mano ausys gaudys prasmę patarlių,
skambant lyros garsams, aiškinsiu mįslę.

Mirtis sulygina visus

[6] Ko gi nelaimės dienom turėčiau bijotis,
kai priešai klastingi apninka,
[7] kurie tik savo ištekliais remias,
didžiuojas gausiais savo lobiais?

[8] Juk nieks negalės iš mirties išsigelbėt,
išsipirkti iš Dievo.
[9] Išgelbėt gyvybei perdaug reiktų lėšų,—
jų tiek neturėsi,
[10] kad amžiais gyventum, karsto neregėtum.
[11] Pamatysi — miršta išminčiai,
žūva kvailiai ir bepročiai,
lobius palikdami svetimiesiems.

[12] Kapai bus namais jiems per amžius,
per kartų kartas ten bus jų buveinė,
nors savo vardais net šalis būtų praminę.
[13] Žmogus, nors pertekęs būtų, ilgai neišlieka;
jis panašus į galviją, kuriam lemta kristi.

Teisingas atpildas amžinybėje

[14] Štai kur jie eina, savim paikai įtikėję;
štai kas bus tiems, kurie savo gudrybėm gardžiuojas.
[15] Į pomirčio pragarmes bus brukami tarsi avys,
giltinė bus jų piemenė,
teisuoliai ant jų turės valią.
Greitai pradings jų puikybė,
ir pomirčio pragarmės liks jų buveinė.

[16] O mano sielą iš pragarmių ištrauks Dievas
ir teiksis mane pasiimti.

[17] Todėl nesigraužk, jei kas turtėja,
jei pagausėja jo namo gėrybės:
[18] mirdamas nieko jis negalės pasiimti,
lobiai į anapus nepalydi.

[19] Nors gyvendamas žemėj ir girias:
„Šlovins mane, prisikrovus gėrybių!",
[20] visvien jis nužengs į savo protėvių būrį —
tų, kurie nematys šviesybės per amžius.

[21] Žmogus, nors pertekęs būtų, ilgai neišlieka;
jis panašus į galviją, kuriam lemta kristi.

49 (50) PSALMĖ

Tikrasis maldingumas

[1] Psalmė. Asafo.

Ateina Dievas Teisėjas

Aukščiausiasis Dievas, Viešpats, byloja,
nuo Rytų ligi Vakarų šaukdamas žemę.
[2] Spindi nuo Siono kalno Dievo gražybė.
[3] Mūsų Dievas ateina, nutraukdamas tylą.
Prieš jį naikinančios liepsnos švytruoja,
o aplinkui — šniokščiančios audros.

[4] Ir šaukia jis dangų, ir šaukia jis žemę;
ir pradeda teist savo tautą:
[5] „Surinkite šičion visus mano šventuosius,
kurie su manim Sandorą darė, aukodami auką".
[6] Štai jau skelbia dangus jo teisingumą:
pats Dievas pradeda teismą!

48, 18 „Lobiai" arba „garbė".
49, 5 Šv. Raštas „šventaisiais" vadina ST-e tuos, kurie Dievui priklauso per Sandorą, o NT-e — per Krikštą.

Dievas byloja saviesiems

[7] „Pasiklausyk, mano tauta, aš tau kalbėsiu,
barsiu tave, Izraeli:
juk Dievas tau — tai aš, tikrasai Dievas.
[8] Ne dėl aukų aš tave barsiu:
deginamąsias aukas visuomet man aukoji.
[9] Iš tavo tvarto nereikia man veršio,
nei ožio iš tavo bandos.

[10] Argi ne mano visi miško žvėrys
ir kalnuose tūkstančiai laukinių gyvūnų?
[11] Visus dangaus sparnuočius aš pažįstu,
ir kas laukuose juda kruta, žinau aš.
[12] Jei alkanas būsiu, tau nesiskųsiu,
nes mano pasaulis ir kas tik pasauly.

[13] Argi valgysiu aš jaučio mėsą,
ar ožių kraują, manote, gersiu?
[14] Padėkos auką Dievui aukoki,
Aukščiausiajam padarytus įžadus vykdyk!
[15] Tada manęs šauktis galėsi nelaimėj,
tave aš vaduosiu, o tu man garbę darysi".

Dievas grūmoja veidmainiams

[16] O nusidėjėliams Dievas ką kita byloja:
„Kam dar tu įsakus mano skaičiuoji,
kam dar tavo burna mano sutartį mini,
[17] jei tu mano tvarkos laikytis nenori,
jei sviedi šalin mano žodį?

[18] Vagį pamatęs, kartu su juo bėgi,
su svetimoteriais bičiuliaujies.
[19] Tavo burna pasinešus į pikta,
melus tauškia liežuvis.

[20] Kur pakliuvęs, liežuvauji ant savo brolio:
nešlovę darai močios sūnui.

[21] Šitaip elgies ir manai — aš tylėsiu?!
Manai, kad ir aš panašus į tave būsiu?
O ne! Aš tave barsiu,
tavo darbais akis tau badysiu.

Laikas atsikvošėti!

[22] Atsikvošėkit, kurie Dievą esat užmiršę,
kad man nereikėtų jūsų griebti į nagą:
tada jau nebus, kas jus gelbi.
[23] Kas šlovinimo auką aukoja,
tas mano gerbėjas.
Kas tiesiai žygiuoja,
tam parodysiu Dievo išganymą".

50 (51) PSALMĖ

„Pasigailėk manęs, Dieve!"

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo,
[2] kai pas jį, nusidėjusį su Betsabėja, atėjo pranašas Natanas.

Prisipažįstu nusidėjęs

[3] Pasigailėk manęs, Dieve:
tu didžiai gailestingas.
Gerumas tavo beribis,—
naikinki mano kaltybę.
[4] Grynai nuplauk mano dėmę,
numazgok mano kaltę!

[5] Aš savo kaltybę pažįstu,
man vis akyse mana nedorybė.

[6] Aš tau, tiktai tau esu nusidėjęs:
dariau, ką laikai tu piktybe.

50, 2 Žr. 2 Samuelio 11—12 sk.

Todėlei mane smerki tu teisingai,
teisme mane kaltini, kaip yra verta.

[7] Deja, aš ir gimęs esu nuodėmingas,
su nuodėme motinoj aš prasidėjau.
[8] O tau gi vien teisios širdys patinka,
tad mokyk mane išminties slaptybių.

Meldžiu nuskaistinti mane

[9] Izopo šakele mane apšlakstyk, ir tyras paliksiu,
nuplauki mane, ir aš būsiu baltesnis už sniegą.
[10] Suteiki man džiaugsmą, linksmybę,
išvargintiems kaulams leiski pradžiugti.

[11] Nuo mano kaltybių nugręžk savo veidą,
visas nuodėmes mano išdildyk.
[12] Sutverk širdį man tyrą, o Dieve,
many nepalaužiamą dvasią atnaujink.

[13] Vai, neatstumki manęs nuo savojo veido,
prarast tavo šventąją dvasią neleiski!
[14] Išgelbėk mane, ir būsiu laimingas.
Padaryk mane didžiadvasį!

Būsiu ištikimas, atversiu kitus

[15] Nedorėliams liepsiu keliu tavo eiti,
ir grįš pas tave nusikaltę.
[16] Išgelbėk nuo kraujo bausmės mane, Dieve,—
o mano vaduotojau Dieve,—
ir aš džiugiai skelbsiu tavo teisumą.

[17] Tu mano lūpose, Viešpatie, būsi,
manoji burna tave šlovins.
[18] Juk džiaugsmą tau daro ne aukos:
jei deginčiau auką, tu nepriimtum.

50, 8 Tikros išminties sąlyga — teisingai pažinti save. Todėl psalmininkas prašo, kad Dievas padėtų jam įžvelgti į savo sąžinės slaptybes, pažinti užmirštąsias nuodėmes ir tas, kurių nelaikė nuodėmėmis.

50, 16 „Kraujo bausmė": arba nusikaltusiojo laukianti ankstyva mirtis, arba bausmė už pralietą Betsabėjos vyro Urijo kraują (žr. 2 Samuelio 12, 9—10).

[19] Manoji, Dieve, auka — tai širdis sugrudus.
Graudžios, nuolankios širdies tu neatstumsi.

[20] Dėl savo gerumo būk maloningas Sionui,
atkurki Jeruzalės sienas.
[21] Tada tau patiks mūsų nuoširdžios aukos;
jas deginsim, dovanas tau atnašausim —
aukos gyvulius krausim ant aukuro tavo.

51 (52) PSALMĖ

Prieš skundiką

[1] Choro vadovui. Poema. Dovydo,
[2] kai edomietis Doegas
nuėjo pas Saulių ir pranešė jam:
„Dovydas įžengė į Abimeleko namus".

Skundikas šlykštus

[3] Kodėl nedorybe didžiuojies
tu, negarbingas galiūne?
[4] Tau rūpi vien tik naikinti,
aštrus kaip peilis tavasis liežuvis,
tu melo audėjau!
[5] Saldžiau tau pikta daryti, kaip gera,
meluoti, negu tiesą sakyti.
[6] Pragaištingas kalbas mėgsti kalbėti,
klastingas liežuvi!

Laukia bausmė už neteisybę

[7] Todėl sunaikins tave Dievas,
ir amžinai jo atmestas būsi.
Išbruks jis tave iš padangtės,
išraus rautinai iš tarpo gyvųjų.

51, 2 Plg. 1 Samuelio 21, 8.— Už pagalbą Dovydui Saulius nubaudė mirtimi Abimeleką ir jo šeimą.

[8] Teisuoliai žiūrės, drebės ir stebėsis,
ir juoksis iš jojo:
[9] „Štai jums žmogus,
Dievo paramos neieškojęs,
pasitikėjęs vien savo turtais,
įžūliai daręs piktybes".

Teisiojo ryžtas

[10] O aš — kaip alyvos žaliuojantis medis
Dievo buveinėj —
gailestinguoju Dievu nuolat vilsiuos per amžius.
[11] Tave šlovinsiu amžiais,
kad tavo taip sutvarkyta,
aukštinsiu tavąjį vardą, tavo gerumą
tavo šventiesiems.

52 (53) PSALMĖ

Netikėti neišmintinga

[1] Choro vadovui. Graudžia gaida.
Poema. Dovydo.

Neišmanėlis sau širdy tarė: „Nėra jokio Dievo".
[2] Jie sugedę — elgiasi šlykščiai,
ir nėra, kas gera darytų.
[3] Iš dangaus žvalgosi Dievas po Adomo ainiją:
jis pamatyti norėtų,
ar yra dar koks supratingas, ieškantis Dievo.

[4] Bet kaip vienas visi klystkeliais eina, yra sugadinti.
Nebėr darančių gera... Nėr tokio nė vieno...
[5] Ar neturėtų jie atsipeikėt, tie — darantys pikta,
kurie mano žmones rytinai ryja, kaip kokią duoną?
Jie Dievo negerbia.

51, 11 „Šventieji"— dievobaimingieji žmonės, Dievo mylėtojai.
52(53) psalmė beveik sutampa su 13(14) psalme.

[6] Jie ten dreba iš baimės, kur nereikia bijoti.
Išbarstys Dievas tų kaulus, kurie tave buvo apgulę.
Baisi bus jiems gėda, nes juos Dievas atstūmė.

[7] Tegu Izraeliui ateina pagalba iš Siono kalno.
Kai pakreips Dievas į gera tautos savosios nelaimes,
bus džiaugsmas Jokūbui, Izraeliui linksmybė.

53 (54) PSALMĖ

Pagalbos meldimas

[1] Choro vadovui. Styginiams. Poema. Dovydo,
[2] kai zifiečiai nuėjo ir pranešė Sauliui:
„Dovydas slepiasi pas mus".

[3] Savo vardo garbei, o Dieve, mane išvaduoki,
gink mano bylą savo galybe.
[4] O Dieve, išgirsk mano maldą,
žodį iš mano lūpų priimki.

[5] Nuožmūs išpuikėliai ant manęs puola,
mane užmušti kėsinas plėšikai,
nė kiek nepaiso jie Dievo.
[6] Bet štai man padeda Dievas,
Viešpats palaiko mano gyvybę!

[7] Nelaimes suverski ant mano priešų,
tu juos sunaikinki, Dieve ištikimasis.
[8] Džiaugsmingai aukas tau aukosiu,
šlovinsiu, Viešpatie, aš tavo vardą,
nes jis yra mielas.
[9] Mane jis iš nelaimių vaduoja,
ir mano akys priešus sugėdintus mato.

52, 6 Atrodo, kalbama apie Asirijos karaliaus Senacheribo kariuomenės žuvimą nuo maro apie 700 m. pr. Kr., pranašo Izaijo laikais (žr. 2 Karalių 19, 35).

53, 2 Plg. 1 Samuelio 23, 19 ir t. Dovydas su karių būriu slapstėsi Zifės stepėje ir vos ištrūko nuo besivejančios Sauliaus kariuomenės.

54 (55) PSALMĖ

Skundas prieš veidmainį bičiulį

[1] Choro vadovui. Styginiams.
Poema. Dovydo.

Skaudūs persekiojimai

[2] Priimk mano maldą, o Dieve,
nesišalinki, kai aš maldauju.
[3] Pažvelk į mane, atsiliepk gailestingai,
nes aš blaškausi, dejuodamas skaudžiai.
[4] Aš virpu, girdėdamas šūkaujant priešą,
nedorėlį siautint.

Visokias man aibes jie daro,
mane puldinėja įširdę.
[5] Širdis krūpčioja mano krūtinėj,
mirštamas siaubas!
[6] Visas virpu, perimtas baimės,
apsiaustas išgąsčio.

[7] „O, kad balandžio sparnus aš turėčiau,
skrisčiau, sakau, ieškotis ramybės".
[8] Toli, oi, toli kur nulėkčiau
gyventi į tyrus.
[9] Ten skubiai pasislėpčiau
nuo viesulų, siaučiančių audrų.

Viešos piktybės

[10] Suardyk, sumaišyk jiems, Viešpatie, kalbą,
nes mieste vien smurtas, kivirčai,
[11] kurie dienąnakt aplink jį sienomis vaikšto,
[12] o viduje neteisybės, priespauda klesti;
visur pristatyta žabangų,
nuoskaudos, melas iš gatvių jo nesikrausto.

Draugo klasta

[13] Jei priešas mane užgauliotų,
aš dar galėčiau pakęsti.

Jei tas, kurs nekenčia manęs, prieš mane kiltų,
gal aš pasislėpčiau nuo tokio.
[14] Bet juk tai tu — tu, mano bendras,
mano draugas..., bičiulis...,
[15] su kuriuo taip maloniai mano draugauta,
į Dievo namus iškilmingai žygiuota...

[16] Tokius giltinė tegu ima,
lai gyvi į mirusių pragarmes eina,
nes jų namuose, jų širdyse veša piktybės.

Dievas išgirs ir išgelbės

[17] O aš kreipsiuos į Dievą,
ir Viešpats išgelbės.
[18] Rytą, vakarą, dienos vidury skųsiuos, dejuosiu,
ir jis išgirs mano balsą.
[19] Grąžins man ramybę,
apgins nuo puolikų, kurių man daugybė.
[20] Dievas išgirs, juos nužemins:
jisai amžių Viešpats.

Juk jie nesitaiso,
Dievo nepaiso.
[21] Bendrininkus savo skriaudžia,
laužo duotąjį žodį.
[22] Iš veido jie saldūs,
bet širdys — tik kautis.
Jų kalbos švelnutės,
o patys — kaip nuogi kalavijai.

[23] Atsiduok Viešpaties globai,
ir jis ateis tau padėti.
Teisuoliui neleis jis visą laiką palinkus svyruoti.

[24] Betgi anuos tu, o Dieve, į gilią duobę sugrūsi,
ir žus žmogžudžiai, apgavikai,
nė pusės savo amžiaus dienų nesulaukę.
O aš tavimi, Viešpatie, kliausiuos.

55 (56) PSALMĖ

Pasitikėjimas Dievo žodžiu

[1] Choro vadovui. „Jonat elem rechokim" melodija. Dovydo odė, kai filistiečiai buvo jį sugavę Gate.

Prislėgtojo viltis

[2] Pasigailėk manęs, Dieve:
žmonės sutrypt mane nori,
vargina, vis puldinėja.
[3] Be paliovos mane niekina priešai,
daugybė jų mane puola.

[4] Kai ims mane baimė,
tavim, Aukščiausiasis, vilsiuos.
[5] Dievu, kurio žodžiais didžiuojuos,
Dievu aš remiuosi — ir nebijosiu:
ką žmogus dulkė man galės padaryti?!

Priešų kėslai

[6] Per visą dieną jie mane keikia,
visos jų mintys — padaryt man ką bloga.
[7] Būriuojasi, tyko, pėdomis mane seka —
tyko man kulnį sužeisti.

Kaip jie tyko mano gyvybės,
[8] taip jiems už neteisybes atlygink, o Dieve,
užsirūstinęs blokšk tuos pagonis ant žemės!

Dievas mane užstoja

[9] Tau žinomas visas tremties mano kelias,
odmaišy surinktas mano ašaras saugai:
argi knygose tavo jos nesurašytos?!

[10] Todėl mano priešai tuoj atgal trauksis,
kai tik tavęs šauksiuos.
Juk aiškiai žinau aš: mane Dievas užstoja.

55, 1 „Jonat..."— kai kas verčia: „Tolimųjų dievų balandėlė", t. y. „Didžiūnų balandėlė" (tokia giesmė). Plg. 1 Samuelio 21, 11.

[11] Dievu, kurio žodžiais didžiuojuos,
Viešpačiu, kurio žodžiais giriuosi,—
[12] tuo Dievu aš remiuosi — ir nebebijosiu:
ką žmogus man galės padaryti?!

Padėka

[13] Aš turiu, Dieve, vykdyt
įžadus, tau padarytus,
tau padėkos auką aukosiu.
[14] Iš mirties nasrų mane, Dieve, išplėšei,
prilaikei, kad nesuklupčiau,
bet vaikščiočiau akivaizdoj Dievo,
turėdamas gyvenimo šviesą.

56 (57) PSALMĖ

Ryto malda varguose

[1] Choro vadovui. „Nenaikink" melodija.
Dovydo odė, kai jis slėpėsi
nuo Sauliaus oloje.

Glaudžiuosi prie Dievo

[2] Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėki!
Prie tavęs bėgu glaustis.
Po tavo sparnais skubu slėptis,
kol praūš ta nelaimė.
[3] Aukštybių Dievo šaukiuosi,
Dievo, kuris gera man daro.

[4] Iš dangaus jis man teatsiunčia pagalbą,
suniekina mano engėjus,
savo gėrybę, ištikimybę parodo.
[5] Aš prisiglaudęs tarp liūtų,
godžiai ryjančių žmones.

55, 14 „Gyvenimo šviesą"— gyvybę ir palaimą.
56, 1 Žr. 1 Samuelio 22,1—5; 24.— Šios ir daugumo kitų psalmių antraštėse minimos aplinkybės nebūtinai rodo psalmių sukūrimo momentą, greičiau — dvasinę situaciją, kuri įkvėpė psalmės autorių.

Jų dantys — kaip strėlės ar ietys,
liežuviai aštrūs — kaip kalavijai.

[6] Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei!

Viešpats gina ir guodžia

[7] Mano žingsniams paspęsti žabangai,
mano siela visai sugniuždyta.
Jie man iškasė duobę,
bet patys jon ir įkrito.

[8] Mano širdis atsigavo, o Dieve,
mano širdis atsigavo,
[9] noriu tau giedoti ir skambint.
Tad pabusk, mano siela!
Pabuskite, arfa ir kankliai,—
aš žadinsiu miegančią aušrą. . .

[10] Tautose tau šlovę, Viešpatie, skelbsiu,
tau skambinsiu giesmes tarpe pagonių,
[11] nes didis, kaip dangus, tavo gerumas,
ištikimybė debesis siekia.

[12] Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei.

57 (58) PSALMĖ

Įspėjimas nedoriems teisėjams

[1] Choro vadovui. „Nenaikink" melodija. Dovydo. Odė.

Skundas prieš teisėjus

[2] O jūs, galiūnai, ko vertas jūs teismas?
Ar teisiate žmones teisingai?
[3] Deja, jūsų širdys nedorybes vien gimdo,
vien skriaudas krašte sėja jūs rankos.

[4] Taip klysta bedieviai šitie nuo pat kūdikystės,
nuo gimtosios dienos tie melagiai šunkeliais eina.
[5] Nuodai jų panašūs į kirmino nuodus,
į nuodus piktosios,
[6] kuri, ausis užsikimšus, negirdi kerėtojo balso,
žavėti pratusio puikiai.

Dangaus keršto šaukimas

[7] Nasruose dantis jiems sutrupink,
išlaužyki iltis tiems liūtams.
[8] Tegu jie kaip sklindantys vandens išnyksta,
ir jų šaudomos strėlės atbunka.

[9] Tegu jie supliūkšta kaip gliti sraigė,
kaip moteries vaisius nelaikšis, dar saulės nematęs.
[10] Dar nespėjus puodams įkaist nuo erškėčių,
teišžarsto juos vėtros gūsiai.

[11] Džiaugsis teisusis, matydamas šitokią bausmę,
bedievio krauju sau kojas mazgosis.
[12] Tada žmonės sakys: „Iš tikro duoda vaisių teisumas,
tikrai yra Dievas, žemės Teisėjas".

58 (59) PSALMĖ

Malda prieš užpuolikus

[1] Choro vadovui. „Nenaikink" melodija.
Dovydo odė,
kai Saulius pasiuntė vyrų
sergėti prie namo ir nužudyti Dovydą.

Nuožmūs kraugeriai puola

[2] O Dieve, mane išgelbėk iš priešų,
nuo užpuolikų apsaugok.

57, 10 Girdime užkeikimus, vienas už kitą baisesnius ir vaizdingesnius: tegul vėtra išžarsto židinius, kad nė maisto susišildyti negalėtų... (Palestinoje buvo kūrenama erškėčių žabais). Prasmė: neteisybė bus nubausta — liaukitės skriaudę nekaltuosius.
58, 1 Žr. 1 Samuelio 19, 11.

[3] Iš piktadarių išvaduoki,
išlaisvink iš kraujo liejikų.

[4] Štai kaip jie tyko mano gyvybės,
sąmokslus prieš mane rezga galiūnai.
[5] Kaltės neturiu, nesu, Viešpatie, pikta padaręs,
mane vejas, užpuldinėja nekaltą.

Pabuski, skubėk pas mane, ir pamatysi...
[6] Tu, dangaus kariuomenių Viešpatie,
Izraelio Dieve, pabuski!
Nubauski visus tuos pagonis,
nepaliki nė vieno iš tų pasalūnų.

[7] Kas vakarą jie grįžta namopi,
loja kaip šunys laukiniai,
laksto po miestą.
[8] Didžiuojas apsiputoję, lūpos jų piktžodžiauja:
„Argi kas girdi?!"

Gniuždanti Dievo bausmė

[9] Bet, Viešpatie, tu iš jų tik juokiesi,
niekais verti visus tuos pagonis!
[10] O mano tvirtybe, į tave aš žiūrėsiu,
tu man apsauga esi, Dieve.
[11] Gailestingasis mano Dievas ateis, Dievas gelbės,
ir aš pasijuokti iš priešų galėsiu.

[12] Sunaikinki juos, Dieve,
kad mano tautos negadintų.
Sumaišyk, sugniuždyk juos savo galybe,—
tu mums, Viešpatie, skydas!
[13] Iš burnos jiems, iš lūpų vien nuodėmės byra;
jų puikybė, keiksmai ir jų melas tegu pačius juos pražudo.
[14] Sunaikink tu juos rūsčiai,
taip sutrink, kad jų nebeliktų.
Tegu visi žino, kad Dievas Jokūbo šaly viešpatauja
ir iki paties žemės krašto.

[15] Vakare, kai namopi jie grįš,
los kaip šunys laukiniai,
ir lakstys po miestą.
[16] Klaidžios, maisto ieškosis
ir stūgaus, ėsti negavę.

[17] O aš sau giedosiu apie tavo galybę,
žavėsiuos su rytu, koks tu maloningas.
Apsauga tu, prieglauda mano,
sielvarto dienai atėjus.
[18] O mano tvirtybe, tau skambinsiu giesmes,
tu man apsauga esi, Dieve!
Dieve, koks tu man geras!

59 (60) PSALMĖ

Malda, nelaimei ištikus

[1] Choro vadovui. „Įsakymo lelijos" melodija.
Odė. Dovydo pamokymai,
[2] kai jis kovojo su Aramu Naharajimu
ir Aramu iš Sobos
ir kai Joabas grįžęs nugalėjo
Druskos slėnyje Edomą,
dešimtį tūkstančių vyrų.

Apleidai mus, Dieve

[3] Mus atstūmei, mūsų gretas suardei, o Dieve.
Supykai ant mūsų, bet vėl į mus atsigręžki!
[4] Sudrebinai žemę, jai skeldėti leidai,—
plyšius jos užgydyk: ji griūva.
[5] Skaudžiai nubaudei savo tautą,
ir mes kaip nuo vyno apsvaigę.

[6] Saviesiems davei ženklą bėgti,
priešo lanko pabūgus.

58, 17 Rytas Šv. Rašte simbolizuoja išgelbėjimą, išganymą.
59(60) psalmė kalba apie panašią istorinę būklę, kaip 43(44) ir 79(80) psalmės. Nuo 7 eil. prasideda vilties kupina malda, gimininga Ps 107(108).
59, 1 „Įsakymo lelijos", arba: „Lelija liudija" (tokia giesmė).
59, 2 Plg. 3 Samuelio 8, 2—13; 1 Kronikų 18, 2—12.

[7] Kad būtų laisvi tau brangūs žmonės,
savo dešine gelbėk, išgirsk mus.

Atsimink, ką esi žadėjęs

[8] Dieve, tu pasakei savo šventovėj:
„Aš viešpatauju! Sichemą kaip savo dalysiu,
Sukoto slėnį matuosiu.
[9] Mano Galaadas, mano Manasas;
Efraimo sritis — šalmas man galvai,
o Judėja — skeptras valdovo.
[10] Moabas bus man praustuvė.
Edomui savo autuvą saugot pavesiu.
Filistėjoj aidės mano pergalės balsas".

Dieve, vadovauk mums

[11] Tad kas man padės su pergale žengti
į tą galingąjį miestą?
kas į Edomą vadovaus man žygiuojant?
[12] O Dieve, argi ne tu, kurs esi mus atmetęs,
su mūs kariuomene nebežygiuoji. . .

Padėki mums kautis su priešu,
žmogus čia padėti mums nieko negali.
[13] Su Dievo pagalba mes narsiai kovosim,
Viešpats sumindžios mūsų engėjus.

60 (61) PSALMĖ

Tremtinio malda

[1] Choro vadovui. Styginiams. Dovydo.

Šventyklos ilgesys

[2] O Dieve, išgirsk mano šauksmą,
paklausyki, ko aš maldauju.

59, 9—10 Galaadas, Manasas, Judėja (orig. „Judas"). . . — tai Palestinos provincijos ir gretimi kraštai. Šalmo, praustuvės ir kt. vaizdais išreiškiamas vienas dalykas — tarnavimas.

[3] Šaukiuosi tavęs, į pakraštį žemės patekęs,
širdis mano stingsta.
Bet tu mane ant neprieinamos uolos pastatysi.

[4] Tu — apsauga man tvirtoji,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
[5] Norėčiau gyvent visuomet tavo buveinėj,
po tavo sparnais prisiglausti.
[6] Mano troškimus išgirsti tu, o Dieve,
man leidai paveldėti žemę,
skirtą tavo gerbėjams.

Malda už valdovą

[7] Ilgo amžiaus dienas duok mūsų valdovui,
kartų kartomis tegu tveria jo metai.
[8] Akivaizdoj Dievo viešpataus jis per amžius;
ištikimas, geras esi, todėl jį globosi.

[9] Taip visuomet tau giedosiu
ir stengsiuos kasdien savo įžadus vykdyt.

61 (62) PSALMĖ

„*Tik Dieve rasi ramybę*"

[1] Choro vadovui. Pagal Jedutūną.
Psalmė. Dovydo.

Kur ramybė?

[2] Tik Dievè, mano siela, rasi ramybę,
tik iš jo man pagalba.
[3] Tik jis man uola ir mano palaima,
jis man apsauga — aš nebedrebėsiu.

[4] Ar ilgai jūs visi dar puldinėsite žmogų,
sunaikint jį norėsit

61, 1 Plg. Ps 38(39), 1 ir paaišk.

kaip kokią pakrypusią sieną,
kaip griūvantį mūrą?
[5] Tikrai iš aukštai jie išblokšt mane nori,
gardžiuojasi savo apgaulėm.
Liežuviais jie linki palaimos,
o širdys jų keikia.

Dievo ieškosiu

[6] Tik Dievė, o mano širdie, ieškoki ramybės,
tik jis mano norus pasotins.
[7] Tik jis man uola ir mano palaima,
jis man apsauga — aš nebedrebėsiu.

[8] Iš Dievo palaima visa, iš jo ir didybė,
pamatas mano stiprybės — glaustis prie Dievo.
[9] Remkitės juo visą laiką, mano tautiečiai,
jam savo išliekite širdį — jis prieglauda mūsų.

Koks trapus žmogus...

[10] Žmonės — vien kvapas, tuščia jų didybė:
sveriami svarstyklėse kyla,
visi, draug paimti, lengvesni net už kvapą.

[11] Netapsit laimingi, spausdami kitą,
pagrobtu turtu nepasidžiaugsit.
Jei jūsų lobiai imtų didėti,
tegu jums širdies nepavergia.
[12] Dievas man yra aiškiai pasakęs,
jo apreikšti man šie du dalykai:
kad vienas Dievas galingas,
[13] kad, Viešpatie, tu — maloningas,
ir kiekvienam atmokėsi pagal jo darbus.

61, 7 Arba: „Tik jis mano Dievas, manoji palaima..."

62 (63) PSALMĖ

Dievo trokštanti siela

[1] Psalmė. Dovydo,
kai jis gyveno Judėjos dykumoje.

Siela ilgisi Dievo

[2] O Dieve,— tik tu mano Dievas,
nuoširdžiai tavęs ieškau.
Ilgis tavęs mano siela,
trokšta tavęs ir mano kūnas,
kaip ištroškus dykynė, be vandenio žemė.
[3] Šventykloj apie tave aš svajoju:
malonu man matyti tavo galią, tavo didybę.
[4] Už gyvastį tavo malonė brangesnė,—
šlovins tave mano lūpos.

Dievas man — viskas

[5] Girsiu tave, kol gyvensiu,
savo rankas į tave tiesiu.
[6] Pertekusi džiugesio bus mano siela,
mano lūpos žavėsis, teikdamos šlovę.
[7] Svajosiu apie tave atsigulęs,
nubudęs ir naktį mąstysiu.
[8] Tu mano rėmėjas,
aš krykštauju sparnų tavo pavėsy.

Priešai žlugs

[9] Glaudžias prie tavęs mano siela,
tavo dešinė mane laiko.
[10] Todėl, kurie nori mane pražudyti,
prasmegs skradžiai žemę.
[11] Aštriojo kardo bus sunaikinti,
šakālai draskys jų lavonus.

62, 6 „Pertekusi džiugesio"— pažodžiui: „kaip taukais riebalais maitinama"; šis posakis semitų kalbose reiškia didžiulį pasitenkinimą.

[12] Ogi valdovas Dievu gėrėsis laimingas.
Džiaugsis kiekvienas, kuris juo savo priesaiką remia,
kai bus užkimštos burnos melagiams.

63 (64) PSALMĖ

Prašymas apginti nuo priešų

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Piktadariai siautėja

[2] Išgirsk mano balsą, kai tau, Dieve, skundžiuos,
saugok mane, kad nereikėtų man priešo bijotis.
[3] Gelbėk nuo nedorėlių būrio,
nuo pikta darančių pulko.

[4] Jie liežuvius savo kaip kalaviją galanda,
taikosi šaut kaip strėlėm užnuodytais žodžiais.
[5] Iš savo lindynių kėsinasi smogt į nekaltą,
smogt pasalom, nebijodami nieko.
[6] Įžūliai veržiasi pikta daryti,
kilpas paspęsti slaptai vieni tarias;
mano: „Nieks nematys. . ."
[7] Išranda visokių niekšybių,
vykdo savo sugalvotas gudrybes.
Žmogus — tai gelmė, o širdis jo — bedugnė.

Pikta daryti — save žudyti

[8] Bet Dievas strėles ims į juos svaidyt,
žaizdomis apibers netikėtai.
[9] Jie liežuviu sau patiems pražūtį lemia,
visi, juos pamatę, kraipys su panieka galvas.
[10] Visi nusigąs ir skelbs Dievo darbus,
svarstys, kas jo padaryta.

[11] Gerieji Viešpačiu džiaugias, prie jo bėga glaustis,
didžiuojas visi tiesiaširdžiai.

64 (65) PSALMĖ

Iškilmingas dėkojimas

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo. Giesmė.

Padėka už žemės gėrybes

[2] Giesmėmis tave, Dieve, šlovinti dera
šventajame Siono kalne,
įžadus atitesėti Jeruzalėj.
[3] Tu girdi mūsų maldą.
Pas tave ateina kiekvienas
su savo kaltybėm.
[4] Nors mus nedorybės palaužė,
bet tu mums dovanoji.

[5] Laimingas, ką tu išrinkai ir patraukei,
kas gyvena tavo pastogėj.
O, kiek mes gaunam gėrybių tavo šventovėj,
tavo šventajame būste!
[6] Būdamas teisus, išklausai tu mus stebuklingai,
išgelbi mus, Dieve.
Visi žemės kraštai į tave kreipias,
tolimiausi pajūriai.

Dievas tvarko pasaulį

[7] Tu savo jėga tvirtai laikai kalnus,
apsisiautęs galybe.
[8] Ūžaujančias jūras nutildai, bangas jų audringas,
pagonių šėlimą.
[9] Todėl lig pat pakraščio žemės
visi tavim stebis su baime.
Džiugini savo stebuklais
tolimiausiuosius Vakarus, Rytus.

Dėkojame už derlių

[10] Lankai tu žemę, drėgmę jai duodi,
rūpini gausiai.
Pilnos vandens Dievo upės...

Tu augini žmogui javą.
Jam žemę parengi šitaip:
[11] dirvos vagą palaistai, sulygini grumstą,
lietumi padarai jį minkštesnį,
palaimini dygstantį grūdą.

[12] Ir kur tik tavo lankyta,
visur gausus derlius,
metinis tavo geradarybių vainikas.
[13] Dykumoj veša ganyklos,
ir kalvos klesti, žaliuoja.
[14] Čia laukuose pasklidusios kaimenės ganos,
tarpsta kloniuose javas,
tau skamba dainos ir giesmės.

65 (66) PSALMĖ

Padėkos aukų himnas

[1] Choro vadovui. Giesmė. Psalmė.

Visas pasaulis tegieda Dievui

Visi pasaulio kraštai, sveikinkit Dievą,
[2] apie jo vardo didybę giedokit,
iškilmingai teikit jam šlovę.
[3] Jūs Dievui kartokit:
„O, kokie tavo darbai stebuklingi!
Didžioji tavo galybė priverčia
priešus tau nuolankiai lenktis.
[4] Tesilenkia, tegieda tau visa žemė,
tegársina tavąjį vardą".

Dievas nuostabiai globoja savuosius

[5] Eikit ir žvelkit į Dievo darbus:
kiek nuostabiausių dalykų žmonėms jis padarė!
[6] Sausuma pavertė jūrą,

65, 6 Prisimenama, kaip Mozės vedami izraelitai perėjo Raudonąją jūrą ir Jordano upę.

pervedė pėsčius per upę:
žavėtis juo turim!
[7] Per amžius galingai jis viešpatauja,
jo akys stebi pagonis:
tegu pasipūtę jie nemaištauja!

[8] O tautos, imkite garbinti Dievą,
skelbkite jo garsingąją šlovę.
[9] Jis mums gyvybę grąžina,
neleidžia suklupt mūsų kojoms.

[10] Tu, Dieve, mus tyrei, kaip tiria sidabrą,
varei mus per ugnį.
[11] Mums leidai į spąstus patekti,
vilkt ant pečių naštą sunkiausią.
[12] Leidai žmonėms, kad mums liptų ant sprando,
mes perėjom vandenį, ugnį,
bet davei mums vėl atsigauti.

Padėkos auka

[13] Su aukomis įžengsiu į tavo buveinę,
vykdysiu įžadus, tau padarytus.
[14] Juos ištarė tau mano lūpos,
savo burna tau pasižadėjau,
kai mane sielvartas spaudė.
[15] Tau gražiausias avis deginsiu aukai,
riebius avinėlius, ožius ir jaučius dailiausius.

[16] Ateikit, visi, kurie gerbiate Dievą,
pasiklausykit: aš jums apsakysiu,
kokių didingų dalykų man jis padarė.
[17] Šaukiausi jo aš savo burna,
mano liežuvis teikė jam šlovę.
[18] Jeigu mano širdis nedorybės būt geidus,
Viešpats būtų manęs negirdėjęs.
[19] Bet mane Dievas girdėjo,
klausėsi mano maldingojo balso.

[20] Dievui šlovė! Jis mano maldos neatstūmė,
buvo man maloningas.

66 (67) PSALMĖ

Visos tautos tešlovina Dievą

[1] Choro vadovui. Styginiams. Psalmė. Giesmė.

[2] Tebūna mums Dievas didžiai maloningas,
telaimina mus, giedru veidu težvelgia.
[3] Tegu jo žygius pažįsta pasaulis,
visų tautų žmonės — jo išganingąjį darbą.

[4] O Dieve, tave tegarbina tautos,
tešlovina visos tautelės.
[5] Visa žmonija tegu linksminas, džiaugias,
kad tu tautose viešpatauji teisingai,
pasauly tautoms vadovauji.

[6] O Dieve, tave tegarbina tautos,
tešlovina visos tautelės.
[7] Užaugino mums žemė derlių gausingą,
nes laimina mus Visagalis.
[8] Tegu mus laimina Dievas,
pasaulio kraštai tegu jį pagerbia.

67 (68) PSALMĖ

Viešpaties triumfo žygis

[1] Choro vadovui. Dovydo. Psalmė. Giesmė.

Kaip žmonės pasitinka ateinantį Dievą

[2] Vos Dievas galingai pakyla,
jo priešai pakrinka,
nekentėjai bėga šalin nuo jo veido.
[3] Kaip sklaidūs dūmai pradingsta,

66(67) psalmė — piūties pabaigos švenčių malda.

kaip vaškas sutirpsta prieš ugnį,
taip Dievo akivaizdoj nusidėjėliai žūva.
[4] Ogi teisieji Dievo akyse krykštauja, žavis,
šokinėja iš džiaugsmo.

Tėviškas Dievo gerumas

[5] Giesmes Dievui giedokit,
skambinkit jo vardo garbei,
duokite kelią jam, kai virš debesų važinėja.
Jis Viešpats vadinas,
jo akyse linksmi šokinėkit.
[6] Tėvas našlaičiams, globėjas našlėms yra Dievas
savo šventojoj buveinėj.
[7] Duoda namus apleistiesiems,
belaisviams gerovės duris atidaro;
tik maištininkai palieka sukepusioj žemėj.

Tautos kelionė per tyrus ir kovos

[8] O Dieve, kai savo tautos priešaky eiti stojai,
kai žygiavai tu per tyrus,
[9] žemė drebėjo, dangų prakaitas pylė
prieš Dievą iš Sinajaus, prieš vieną tikrąjį Dievą.
[10] Lietų geradarybių siuntei ant savųjų,
juos gaivinai, kai buvo pailsę.
[11] Savo kaimenei tėviškę čia dovanojai,
vargšus globojai iš savo gerumo.

[12] Kai Viešpats ištarė žodį galingą,
pulkai mergaičių su gera žinia pasipylė:
[13] „Vadai kariuomenių bėgo, tik bėgo,
o namų gyventojos dalijosi grobį.
[14] Kai naktimis žardžiuos galvijų miegojot,
balandžio sparnai sidabrais sužvilgo,
auksu sublizgo jo plunksnos,—
[15] tai blaškė priešo vadus Visagalis
tarsi Salmono kalnuose sniegą".

67, 14 Čia balandis reiškia išrinktąją tautą, garsią ir spindinčią.

Šventyklos įkūrimas

16 Kalnai tie aukštieji —
tai kalnai Bašano,
kalnai tie statieji —
tai kalnai Bašano.
17 Ko pavydžiai žiūrit, kalnai statieji,
į tą kalnelį, kur Dievas teiksis gyventi,
kur visuomet gyvens mūsų Viešpats?
18 Dievo vežimų tūkstančių tūkstančiai...
Viešpats į savo šventovę nuo Sinajaus kalno žygiuoja.
19 Žengei tu aukštyn, ten belaisvius vedeisi, —
dovanų gautus žmones,
netgi ir tuos, kurie nenori gyvent pas Viešpatį Dievą.

Dievas vaduoja užpultuosius

20 Viešpatį garbinkit kiekvieną dieną!
Dievas naštas mūsų neša — jis vaduotojas mūsų.
21 Mūs Dievas — tai gelbintis Dievas,
padeda iš giltinės Viešpats Dievas ištrūkti.
22 Tačiau savo priešams Dievas trupina galvas,
jų išdidžias gauruotąsias galvas,
kuriose gimsta piktybės.

23 Viešpats juk sakė:
„Iš Bašano kalnų juos atvesiu,
net jūrų gilybėj surasiu.
24 Tu priešo krauju kojas nusimazgosi,
ir tavo šunims dar bus ko laižyti".

Į šventyklą atnešama Sandoros skrynia

25 Visi, Dieve, matė tavo žygį didingą:
šventovėn žygiuojantį Dievą, mūsų Valdovą.
26 Priešaky giesmininkai, gale kanklininkai žygiavo,
jų tarpe žvangėjo būgneliai merginų.
27 „Iškilmingai, kartu šlovinkit Viešpatį Dievą,
visi, kurie gimę iš Izraelio!"

67, 18 Originale: „tūkstančiai miriadų", t. y. tūkstančius kartų po dešimtį tūkstančių — nesuskaitomai daug.

[28] Štai prieky žygiuoja giminė Benjamino,
visų ji mažiausia.
Eina Judo vadai su būriais savaisiais...
Zabulono vadovai... Neftalio vadovai...

Tenusilenkia Dievui pagonys

[29] Rodyki, Dieve, savo galybę,
galybę, o Dieve, kuris mūsų labui darbuojies.
[30] Jeruzalėje tavo šventovė;
jos garbei valdovai aukas tau tegu neša.
[31] Nendryno žvėrį sudrauski,
pagonių didžiūnus įžūliuosius.
Tegu čia nuolankiai luitus neša sidabro!
Išblaškyk tas gentis, kurioms maga kariauti.
[32] Teateina Egipto didžiūnai,
tegu tiesia rankas etiopai į Dievą!

[33] Pasaulio valstybės, giedokite Dievui,
skambinkit Viešpaties garbei —
[34] to, kuris skrieja padangėm,
amžinaisiais skliautais keliauja.
Štai jis savo balsą paleidžia —
nuaidi garsas griausmingas:

[35] „Supraskite Dievo galybę!"
Izraely didybę jo matom,
debesyse — jo galybę.
[36] Šiurpulingai didus jis savo šventovėj,
Izraelio tai Dievas!
Savo tautą jisai daro stiprią, galingą.
Pagarbinkim Dievą!

67, 29 Arba: „Parodyki, Dieve, savo galybę, sustiprinki tai, ką jau esi mums nuveikęs".
67, 31 „Nendrynas"— Nilas, „Nendryno žvėris"— faraonas su savo valdiniais.
67, 34 Daugelyje vertimų vietoje „amžinaisiais skliautais keliauja" yra: „į Rytus".

68 (69) PSALMĖ

Uolumas dėl Dievo namų

1 Choro vadovui. Kaip „Lelijos..." Dovydo.

Man gresia mirtis

2 Mane gelbėk, o Dieve,
nes nugrimzdęs esu vandeny ligi kaklo.

3 Įklimpau į gilią dumblynę,
nėra man kur kojos atremti.
Vandens gelmėse atsidūriau,
virsta per mane vilnys.
4 Pailsau, bešaukdamas garsiai, gerklė man užkimo.
Ir akis pražiūrėjau, belaukdamas Dievo pagalbos.
5 Daugiau kaip plaukų ant galvos turiu priešų,
be priežasties jie manęs neapkenčia.
Galingesni jie kaip aš, neteisingai prieš mane eina:
argi nevogęs turėčiau grąžinti?!

6 Tu, Dieve, žinai, kad aš buvau neprotingas,
ne paslaptis tau mano kaltybės.
7 Lai dėl mano vargo nepatiria gėdos,
kurie, Viešpatie, tau atsidavę,
o dangaus kariuomenių Vade!
Tegu dėl manęs jiems rausti netenka,
kurie garbinti nori tave,
Izraelio Dieve tikrasis!

Kenčiu dėl savo uolumo

8 Dėl tavęs man tenka kentėti užgaules,
turi raudonuot veidas.
9 Esu savo broliams svetimas tapęs,
nebe giminė vaikams tos pačios močios.

10 Kadangi uoliai rūpinaus tavo šventove,
mane niekina tie, kurie tave užgaulioja.

68(69) psalmė yra skundas, teisiojo dejonė.

[11] Aš save varginu pasninkais:
mane ir dėl to jie derglioja.

[12] Kad vietoj drabužio vilkiu ašutinę,
visaip mane niekina.
[13] Prie miesto vartų susėdę, prieš mane tauškia,
terlioja mane, girkšnodami vyną.

Trauk, Viešpatie, mane iš prarajos!

[14] Bet aš į tave, o Dieve, kreipiuosi:
jau metas tau, Viešpatie, būt maloningam.
Mane išklausysi, nes tu didžiai geras,
teikiantis ištikimą savo pagalbą.
[15] Ištrauk mane iš dumblynės, kad nenugrimzčiau.
Išvaduok mane tu iš priešų,
iš tų vandenyno tamsiųjų gilybių,
[16] kad manęs bangos nepaskandintų,
kad neprarytų bedugnė,
kad praraja manęs neapžiotų.

[17] O Viešpatie, man atsiliepki,— tu maloningas,
gerumas tavo bekraštis,— į mane teikis pažvelgti!
[18] Neslėpk savo veido, nes aš tavo tarnas,
aš sielvartauju, greičiau atsiliepki!

[19] Arčiau prie manęs! Man gelbėk gyvybę,
išvaduoki mane, kai priešai grasina.
[20] Žinai tu, kokios man tenka užgaulės,
akibrokštai, gėda...

Tu matai visus mano skriaudėjus.
[21] Paniekos plėšo man širdį, jėgas mano čiulpia.
Užuojautos laukiu, bet nėr jos...
Nerandu, kad mane kas paguostų...
[22] Į maistą pila man tulžį,
actą duoda gerti ištroškus...

Dieve, nubausk skriaudėjus!

[23] Jų paruoštas stalas
tegu jiems patiems spąstais pavirsta,

68, 22 Plg. Mt 27, 34. 48.

žabangais — jų bendrininkams.
[24] Tegu jiems akys apžamba — tegu nebemato,
tegu nuolat jiems pinasi kojos.
[25] Tu ant jų apmaudą liesi;
tegu jie patenka į ugnį tavo rūstybės.
[26] Tegu nusiaubtos bus jų sodybos,
nebegyvenamos telieka pastogės.

[27] Persekioja jie tą, kuris ištiktas tavo,
kurį sužeidei, tam jie didina skausmą.
[28] Palik juos, tegu vis gausės jųjų kaltės,
tegu tavo akyse jie neišsiteisins.
[29] Išbraukti tegu būna iš knygos gyvųjų,
teisiųjų sąrašuose tenelieka jų vardo.

Giesme šlovinsiu Gelbėtoją

[30] Betgi mane — kenčiantį ir nelaimingą
globoki ir gelbėki, Dieve!
[31] Šlovinsiu giesme aš Dievo vardą,
ir aukštinsiu jį dėkingai.
[32] Labiau tai Dievui patinka, negu aukojamas jautis,
nei dailiaragis, nei gražianagis jautukas.

[33] Kelkit galvas aukštyn, nuolankieji, pradžiukit!
Teatgis širdys tų, kurie Dievo ieško.
[34] Beturčius Viešpats girdi,
neniekin savųjų, apkaltų grandinėm.
[35] Garbę teduoda dangus jam ir žemė,
jūrų platybės ir kas jose gyva.

[36] Tikrai, išvaduos Dievas Sioną
ir Judo miestus leis atstatyti.
Ten saviškiai gyvens, kraštą užvaldę.
[37] Ir vaikai jo tarnų paveldės tą žemę.
Ten tėvynę atras, kurie gerbia jo vardą.

18, 36 „Sioną"— sostinę, „Judo miestus"— tėvynės miestus.

69 (70) PSALMĖ

„Dieve, skubėk man padėti!"

[1] Choro vadovui. Dovydo. Atminimui.

[2] O Dieve, mane gelbėti teikis,
Viešpatie, skubėk man padėti!

[3] Tegu susigėsta, nuraudonuoja,
kurie kėsinas į mano gyvybę.
Gėdingai tolyn tesitraukia,
kurie mano negandais džiaugias.

[4] Tegu iš čia nešas, pagauti sarmatos,
kurie sako: „Gerai tau, gerai tau!.."
[5] Tegu tavim džiaugias, didžiuojas
visi, kurie tau stengias patikti.
„Aukštinkit Dievą!", te nuolat kartoja
visi, kurie trokšta tavo pagalbos.

[6] Aš esu vargšas, beturtis,
padėk tu man, Dieve!
Tu vaduotojas man, padėjėjas...
Viešpatie, nedelsdamas gelbėk!

70 (71) PSALMĖ

Viešpats — viltis nuo jaunų dienų

Mane nuo jaunystės, Dieve, globoji

[1] Tavo prieglobstin, Viešpatie, bėgu,
ir niekuomet man neteks kaisti iš gėdos.
[2] Kaip teisingas esi, trauk mane, gelbėk,
kreipki į mane savo ausį, vaduoki!

69(70) psalmė atitinka 39(40) psalmės trečiąją dalį (14—18 eil.).
70(71) psalmė — dienas bebaigiančio pranašo ar valdovo malda.

[3] Tu būk man uola prisiglausti,
gelbėtis — galinga tvirtovė.
Tikrai, tu mano uola ir mano tvirtovė!
[4] Gelbėk, o Dieve, mane nuo nedorėlio rankos,
nuo kumščio nelabo žmogaus, prispaudėjo.

[5] Tu, Dieve, man ramstis,
tavim aš viliuosi nuo pat savo jaunystės.
[6] Nuo pat užgimimo mane tu globojai,
buvai mano sargas nuo pat kūdikystės,
pasitikėjau tavim visą laiką.
[7] Daug kam atrodė stebuklas,
kaip tu mane galingai globojai.

Neapleisk manęs, senatvės sulaukusio!

[8] Mano burna tave šlovinte šlovino,
garbindavo per visą dieną.
[9] Manęs neapleiski senatvėj,
kai jėgų nebėra, manęs nepaliki.

[10] Deja, mano priešai prieš mane kalba,
tyko mano gyvybės;
jie mane seka ir tarias.
[11] Jie tauškia: „Jis Dievo apleistas!
Vykite, čiupkite jį, nieks jo negelbės!"

[12] Nestovėk taip toli nuo manęs, mano Dieve,
o Dieve, skubėk man padėti!
[13] Gėdingai težūva ir teišnyksta,
kurie kėsinasi į mano gyvybę;
tebūna sugėdinti, kurie trokšta mano nelaimės.

[14] O aš visuomet būsiu viltingas
ir teiksiu kasdien didesnę tau šlovę.
[15] Šlovins mano burna tavo teisybę,
tavo pagalbą — per visą dieną:
nepajėgsiu aš apsakyt jų didumo.

Savo Gelbėtojui dėkosiu, giedosiu

[16] Bylosiu Dievo galybę,
skelbsiu: „Viešpatie, tu esi vienas teisingas!"

[17] Kaip mokei, Dieve, mane nuo jaunystės,
skelbiu lig šiol tavo nuostabius darbus.
[18] Ir senatvėj — karšinčiaus
tu, Dieve, manęs neapleiski;
ir ateinančioms kartoms aš bylosiu:
stipri tavo ranka, didi tavo galybė.
[19] Didis — siekiantis dangų, o Dieve,
tavo tvarkos teisingumas.

Tu esi didžiausių dalykų padaręs,—
kas gi, Dieve, tau lygus?!
[20] Nors daug ir skaudžių man sielvartų leidai,
tu mane vėl atgaivinsi,
iškelsi mane tu vėl iš po žemių;
[21] dar išaukštinsi mano didybę,
mane atsiminęs paguosi.

[22] Todėlei su arfa šlovinsiu tavo ištikimumą, o Dieve,
tau skambinsiu kankliais, Izraelio Šventybe!
[23] Virpės mano lūpos, kai aš tau giedosiu,
ir mano siela, kurią esi išvadavęs.
[24] Ir mano liežuvis per visą dieną
tvirtins: „Tu sprendi viską teisingai.
Juk sugėdinti štai raudonuoja,
kurie man geidžia nelaimių".

71 (72) PSALMĖ

Karališkoji Mesijo valdžia

[1] Saliamono.

Mesijas — teisingas ir amžinas Valdovas

O Dieve, savo išmintį duoki valdovui,
tam sūnui karaliaus įdiek teisingumą,
[2] kad jis valdytų savo tautą kaip dera,
būtų teisingas tavo vargdieniams.

71, 2. 4 „Dievo vargdieniams" Jėzus skelbia palaiminimus; žr. Mt. 5, 3; Lk 6, 20.

[3] Ramybė ateis mūsų šaliai kalnuotai,
teisybė — mūsų kalneliams.
[4] Jis globos dorus pažemintus žmones,
beturčius jis gelbės savuosius,
naikins prispaudėjus.
[5] Jis gyvuos ilgiausiai — kaip saulė,
kartų kartomis — kaip mėnulis.

[6] Jis mums bus kaip lietus jaunam atolui,
kaip liūtis, pagirdanti išdžiūvusią žemę.
[7] Klestės jo dienomis teisingumas,
gražiausia ramybė — kol švies padangėj mėnulis.
[8] Jis viešpataus nuo Jūros lig Jūros,
nuo Upės ligi žemės skritulio krašto.

Mesijo karalystė visuotinė

[9] Prieš jį nusilenks tyrų klajokliai,
laižys žemę jo priešai.
[10] Salų ir Tarsio valdovai jam mokės duoklę,
dovanas neš jam Arabijos, Sabos valdovai!
[11] Visi valdovai parpuolę jį garbins,
tarnaus visi jam pagonys.

[12] Jis juk vaduos pagalbos maldaujantį vargšą,
tą nelaimingą, kuriam nepadeda niekas.
[13] Jis gailės vargšo, beturčio
ir savo varguoliams gelbės gyvybę.
[14] Gelbės juos iš prispaudėjų, skriaudikų,
brangi jam bus jų gyvybė.

Mesijas amžiais šlovingas

[15] Gyvuos jis ilgiausiai,
ir žmonės aukos jam Arabijos auksą
ir visada už jį melsis,
dienų dienomis skelbs jo garbę.
[16] Žemėje bus javų didžiausia apstybė,
jie derės net kalnų viršūnėj,

71, 8 „Upė"— Eufratas. „Nuo Jūros lig Jūros" tiesiogine prasme — nuo Viduržemio jūros iki Persų įlankos, netiesiogine — visoje žemėje.

braškės kaip miškas Libano,
žydės kaip žemėj žolynai.

[17] Palaimintas bus jo vardas per amžius,
kolei saulė švies — bus jis šlovingas.
Per jį palaimą atras visos gentys pasaulio,
turės visos tautos jį šlovint.

[18] Garbė Izraelio Viešpačiui — Dievui!
Jis tiktai vienas stebuklus gali daryti.
[19] Garbė jo šlovingajam vardui per amžius!
Garbės jo pilna visa žemė tebūna!
Taip tebūna, tebūna!

71, 18—19 eil. nepriklauso šiai psalmei, bet sudaro antrosios Psalmyno knygos pabaigą; plg. Ps 40, 14; 88, 53; 105, 48; 150.

TREČIOJI KNYGA

(Ps 72—88)

72 (73) PSALMĖ

Kodėl vargsta teisuolis?

[1] Psalmė. Asafo.

Nedorėliams sekasi

Koks geras Dievas teisuoliams,
Viešpats — tiems, kurie turi sąžinę gryną.
[2] Bet aš vos pastovėt begalėjau,
susipynė man žingsniai
[3] iš didžio pavydo bedieviams,
bežiūrint, kaip nedorėliams sekas.

[4] Jokio jie skausmo neturi,
sveikutėliai — apkūnūs.
[5] Jie juk nevargsta, kaip kiti žmonės,
kaip kitus — jų neplaka bėdos.

Nusidėjėliai didžiuojasi

[6] Išdidumu jie apsivainikavę,
smurto darbais apsisiautę.
[7] Iš griozdžiõs jų širdies veržiasi nedorybės,
niekingiausi prasimanymai plūsta.
[8] Tyčiojasi jie, piktžodžiauja,
smurtu iš aukšto grasina.

[9] Ir dangui jų gerklės burnoja,
ir žemę liežuviais vainoja.

[10] Todėlei mano tautiečiai stoja jų pusėn
ir kaip vandenį geria jų mokslą.
[11] Ir šitaip va šneka:
„Kaip gali Dievas būt visažinis,
argi Aukščiausiasis viską pažįsta?"
[12] Štai nusidėjėliai, tiek nedorybių pridarę,
ramiausiai gyvena — jų galybė didėja...

Ar verta būti doram?

[13] „Gal ir aš, sakau, be reikalo stengiaus
švarias rankas ir širdį turėti;
[14] gal mane veltui plakė nelaimių botagai,
ir kasdien mane vijosi bausmės?.."

[15] Bet jei sau nutarčiau: „Kaip anie, ir aš taip kalbėsiu",
tavo, Dieve, tautos sūnus nebebūčiau.
[16] Tai visa mąsčiau — suprasti norėjau,
bet sunku man buvo įžvelgti!
[17] Pagaliau į paslaptis Dievo įžengt man pavyko;
aš pamačiau, kuo jiems baigsis ta laimė.

Atsakymas

[18] Iš tikrųjų jie stovi labai slidžioj vietoj,
juos tu, Dieve, paversi griuvėsiais.

[19] Štai jie bežiūrint sukniumba — ir jų kaip nebūta;
siaubingas išgąstis juos sunaikina.
[20] Viešpatie, tu iš miego pakirdęs,
niekais paversi piktas jų vaizduotės išdaigas,
kaip kokį sapną tūlas žmogus pabudęs.

[21] Tikrai, kai pirma taip karščiavausi,
kai širdis atkakliai man spurdėjo,
[22] tavo akyse buvau labai kvailas,
kaip koks keturkojis — nesupratingas.
[23] Bet aš visuomet su tavim būti noriu,
laikai tu mane paėmęs už rankos.
[24] Iškilmingai man vadovausi
ir pagaliau suteiksi man garbę.

25 Ar yra danguje kas man brangesnis?
Kai esu su tavim, manęs nedžiugina žemė.
26 Ir kūnas, ir mano širdis tavęs išsiilgus,
tu visuomet mano širdžiai, o Dieve, uola, amžinas turtas.
27 Tikrai, kurie nuo tavęs atsitraukia, pražūva,
sunaikini tu visus, kurie, pametę tave, valiūkauja.
28 O man yra gera būt arti Dievo,
prieglaudą pas Viešpatį Dievą turėti.
Aš skelbsiu visus tavo darbus
Jeruzalės garbingajam miestui.

73 (74) PSALMĖ

Rauda prie šventyklos griuvėsių

1 Poema. Asafo.

Sugriauta šventykla

Kodėl gi, o Dieve, atstūmei mus amžiams?
ko liepsnoja tavo rūstybė prieš avis tavo ganyklos?
2 Atsimink šitą savo bendriją,
kurią senovės laikais tu sukūrei;
šią tautą, kurią vadavai, kad būtų ji tavo;
Siono kalną, kuriame įsirengei sostą.
3 Pakreipk savo žingsnį prie šių begalinių griuvėsių:
kaip viskas šventovėje nusiaubta priešo!

4 Šventojoje tavo sueigų vietoj piktai rėkavo priešai,
iškeltos jų pergalės vėliavos buvo.
5 Kaip miško tankynėje švaistės su kirviais,
6 su skliutais ir kūjais buvo daužomos durys šventyklos.

7 Padegė jie tavo šventovę,
išniekino iki žemės tavo pastogę.
8 Jie sau galvojo: „Visus juos kartu sunaikinti!"
Ir degino šioje šalyje visus Dievo sueigų būstus!

72, 28 „Jeruzalės..."— pažodžiui: „Siono dukters vartuose".
73, 4. 8 „Tavo sueigų", „Dievo sueigų": šventyklos ir sinagogų, kur žmonės susieidavo Dievo garbinti.

[9] Nebematome vėliavų savo, pranašų nebeturim,
ir niekas nežino, kaip ilgai dar bus šitaip.

[10] O Dieve, ar ilgai nesiliaus priešas burnojęs?
ar amžinai jis derglios tavo vardą?
[11] Kodėl atitraukei ranką pagalbos,
kodėl savo dešinę laikai paslėpęs už ančio?
[12] Juk nuo senovės laikų tu, Dieve, mano valdovas,
mūsų vaduotojas vidury pasaulio.

[13] Tu savo galybe perkirtai jūrą,
vandenyse slibinų sutrupinai galvas.
[14] Galvas to Leviatano sutraiškei
ir davei jį suėsti jūrų pabaisoms.
[15] Paliepus tau, ištrykšta šaltiniai, upeliai,
o vandeningos upės išdžiūvo.

[16] Tavo yr dienos, tavo yr naktys,
tu tvarkai mėnulį ir saulę.
[17] Tu nustatei, kur turi eit žemės ribos,
padarei vasarą, žiemą.

Išgelbėjimo viltis

[18] Atsiminki, Viešpatie, kad tau priešai burnoja,
keikia žmonės pakvaišę tavąjį vardą.
[19] Neduok tu vanagui plėšyt savo balandžių,
neužmiršk amžinai savo varguolių gyvybės.
[20] Į savo sutartį žvilgterk!
Šalies laukuose, olose siautėja smurtas.

[21] Neduok nuskriaustiesiems trauktis šalin susigėdus,
vargšams beturčiams šlovinti leisk savo vardą.
[22] Pakilki, Dieve, galingai ir gink savo bylą,
atsimink, kaip tave kasdien pamišėliai niekin.
[23] Neužmiršk savo priešų bliovimo,
kaip jie prieš tave nuolat triukšmauja.

73, 12 Pasaulio centru izraelitai laikė Siono kalną.
73, 13—14 Slibinas buvo Egipto simbolis, tad čia kalbama apie egiptiečių karių žuvimą Raudonojoje jūroje. Leviatanas — piktų gamtos ir žmonijos jėgų įasmeninimas; jį nugali Dievas.

74 (75) PSALMĖ

Dievas — aukščiausiasis Teisėjas

[1] Choro vadovui. Kaip „Nenaikink".
Psalmė. Asafo. Giesmė.

Mes dėkojame, Dievas įspėja

[2] Tau dėkojam, o Dieve, dėkojam,
minime tavo garbingąjį vardą,
skelbiame tavo nuostabius darbus.

[3] „Kai laikas ateis, mano skirtasis,
darysiu aš teismą teisingą.
[4] Gali sau žemė drebėti ir kas joj gyvena,
ant tvirtų stulpų aš esu ją pastatęs.

[5] 'Nebūkit įžūlūs',— sakau įžūliesiems;
bedieviams: 'Nesididžiuokit savo galybe.
[6] Priešais Aukščiausiąjį nerieskite sprando,
begėdiškai jūs neburnokit prieš Dievą'".

Teisingas teismas arti

[7] Juk ne iš Rytų, ne iš Vakarų,
ir ne iš tyrų, ir ne iš kalnų,
[8] bet čia yra Dievas Teisėjas:
jis pakelia vieną, o kitą sugniuždo.

[9] Viešpats laiko rankoje taurę,
sklidiną putojančio su kartėlėm vyno,
ir gert iš jos duoda,
o jie net padugnes siurbs, nusigers,
visi žemės bedieviai.

[10] O ašai džiūgausiu nuolat,
Jokūbo Dievui skambinsiu giesmes.
[11] Nedorėlių jėgos bus sugniuždytos,
pasidarys galingi teisieji.

74, 9 Taurė vyno su karčiomis žolėmis — didžios Dievo rūstybės taurė.

75 (76) PSALMĖ

Padėka už pergalę

[1] Choro vadovui. Styginiams. Psalmė. Asafo. Giesmė.

Dievas gina Šventąjį Miestą

[2] Garsus yra Judo žemėje Dievas,
jo vardas Izraely didingas.
[3] Salemė yra jo pastogė,
jo būstas Siono kalne.
[4] Čia šveitriąsias strėles jis sulaužė,
kardus, skydus, ginklų galybę.

[5] Švytėdamas tu atėjai, kaip galiūnas,
iš kalnų didingųjų.
[6] Ir nuginkluoti tapo narsuoliai:
jie kriokia užmigę...,
bejėgės jau rankos stipruolių...
[7] Kai tik pagrūmojai tu, Jokūbo Dieve,
sustingo žirgai ir karo vežimai.

Dievas galingas ir teisingas

[8] Šiurpulinga yra tavo didybė,
ir kas tau pasipriešinti gali,
kai imi rūstauti smarkiai?
[9] Tu iš dangaus griausmingai nuosprendį skelbei,
išsigandusi žemė nutilo.
[10] Dievas pakilo teismo daryti,
gelbėti žemėj visų nuolankiųjų.

[11] Net rūstaują žmonės ims tave garbint,
o tavo rūstybės išvengę, iškilmes švęs tavo šlovei.
[12] Darykite įžadus, vykdykit juos savo Viešpačiui Dievui!
Aukas tegu neša jo artimieji
jo šiurpulingai didybei,
[13] kuri užima kvapą galiūnams,
baugi yra žemės valdovams.

75, 3 „Salėmas"— sutrumpintas Jeruzalės pavadinimas.

76 (77) PSALMĖ

Atsimename Viešpaties darbus

[1] Choro vadovui. Sekant Jedutūnu. Asafo. Psalmė.

Išrinktosios tautos atmetimas

[2] Mano balsas į Viešpatį kyla,
aš jo šaukiuosi.
Mano balsas į Viešpatį kyla:
o, kad mane jis išgirstų!
[3] Skurdo dienoje Viešpaties ieškau,
per naktį be poilsio tiesiu savo ranką.
Oi, nieks nepaguos mano sielos!
[4] Prisimindamas Dievą, vaitoju,
virpa širdis, apie jį pagalvojus.

[5] Akių man sudėti neleidi,
aš visas sumišęs, nebemoku kalbėti.
[6] Apie praeitąsias dienas vis svajoju,
menu laikus ankstesniuosius.
[7] Naktimis būnu įsimąstęs, galvoju,
mano dvasia klausinėja.

[8] „Ar jau amžinai mane Dievas taip niekins,
ar jis jau paliovė būt maloningas?
[9] Ar jau išseko jo visas gailestingumas,
ar jo pažadai kartų kartoms pasiliovė?
[10] Ar Dievas jau užmiršo pasigailėti,
ar gailesį supykęs užvėrė?

Guodžia praeities geradarybės

[11] Aš sakau: „Todėl aš paliegęs,
kad Aukščiausio ranka jau kitoniškai daro".
[12] Atsimenu Viešpaties darbus;
o, kaip gerai man žinomi ano meto stebuklai!
[13] Mąstau apie visą tavo veikimą,
apie žygdarbius tavo galvoju.

[14] O Dieve, šventas yra tavo kelias!
Kuris gi dievaitis toks didis, kaip mūsų Dievas?
[15] Tu esi stebuklų darytojas, Dieve,
pagonims parodei savo galybę.
[16] Galinga ranka išvadavai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo ainius.

[17] Tave, Dieve, vandens išvydo,
vandens išvydo, ėmė blaškytis,
gelmių šaltiniai pratrūko.
[18] Vandens iš debesų pasipylė,
pasigirdo iš debesio griausmas,
ėmė švytruot tavo strėlės.
[19] Debesų sūkury sutrinko tavo perkūnai,
suplisko žaibai virš skritulio žemės,
išsigandus visa žemė sudrebo.

[20] Kelias tau atsivėrė per jūrą,
per tuos plačius vandenis takas,
ir kur praėjai, tuojau žymės nebeliko.
[21] Kaip kaimenę vedei savąją tautą
ranka Mozės ir Aarono.

77 (78) PSALMĖ

Dievo gerumas ir tautos neištikimybė

[1] Poema. Asafo.

Prisiminkime didžią praeitį

Klausyk, mano tauta, ko tave aš mokinsiu,
ką ims burna mano byloti — dėmėkis.
[2] Mano lūpos aiškins paváizdais,
paslaptis senųjų amžių atskleisiu.

77, 2 „Paváizdas", arba palyginimas (hebr. „mašal") — tam tikras eiliavimo būdas (lygiagretūs dvieiliai).

[3] Ką žinom, ką esam girdėję,
ką mūsų protėviai apsakinėjo,
[4] jų vaikams to neslėpsim,
bylosim kartoms būsimosioms,—
koks Viešpats šlovingas, galingas,
kokius stebuklus jis padarė.

[5] Jokūbo žmonėms įstatymus davė,
Izraelio tautai sukūrė teisyną.
Ką jis mūsų protėviams liepė,
jie savo vaikams turi skelbti,
[6] kad ir būsimoji karta tai žinotų —
tie vaikai, kurie dar ateis į pasaulį,
kad jie iškilmingai vaikams savo bylotų,
[7] lieptų vien tik Dievu pasitikėti,
neužmiršti Dievo stebuklų,
įsakų jojo laikytis.

Buvome neištikimi — žlugome

[8] Kad jie kartais netaptų,
kaip jųjų tėvai, karta kietasprandė, maištinga,
karta, turėjusi širdį nesąžiningą,
neištikima buvusi Dievui.
[9] Ir štai — efraimiečiai, lankais apginkluoti,
bėgt pasileido iš mūšio.

[10] Dievo sutarties jie nesilaikė,
nenorėjo gyventi pagal Dievo teisyną.
[11] Jo didžius darbus buvo užmiršę,
jo stebuklus, jiems padarytus.

Užmiršome nuostabų išvadavimą

[12] Tiek stebuklų jų protėviams darė
Egipto šaly, Tanio laukuose.
[13] Perkirto jūrą ir juos per ją vedė,
vandenis pavertė šlaitais.

77, 9 Autorius kaltina efraimiečius, o kartu visus Šiaurinės (Izraelio) karalystės žmones ir būsimuosius samariečius. Šiaurinėje karalystėje buvo dažniau nukrypstama į pagonybę.

[14] Dieną debesiu jiems vadovavo,
ugnies pašvaiste per visą naktį.
[15] Uolas tyruose skaldė,
veržlia srove juos pagirdė.
[16] Jis liepė uoloms, kad trykštų upeliai,
kad vanduo upėm tekėtų.

Stebuklingai maitinomės dykumoje

[17] Bet jie ir toliau nuodėmes darė,
tyruose Aukščiausiąjį žeidė.
[18] Jie mintimis Dievą gundė,
įnoringai reikalaudami maisto.
[19] Jų kalba buvo priešinga Dievui;
jie sakė: „Kažin, ar Dievas galės tyruose pavalgydinti?
[20] Per uolą sušėrė, ir vandenys tryško,
srautais, upėmis plūdo.
O duonos, kažin, ar galės jisai duoti,
ar parūpins mėsos savo tautai?"
[21] Išgirdęs tai, Viešpats įniršo,
užsiliepsnojo prieš ainius Jokūbo,
įpyko ant Izraelio,
[22] kad jie Dievu tikėt nenorėjo
nei viltis jojo pagalba.

[23] Tačiau iš aukštybių jis debesims įsakymą siunčia,
dangaus vartus atidaro.
[24] Ir ima lyti manà jiems valgydinti —
dangaus duoną jiems duoda.
[25] Žmogus štai galiūnų duona maitinas:
jiems maisto siunčiama sočiai.
[26] Jis pažadina padangėse Rytį,
Pietį atveda savo galybe,
[27] ir viršum jų ima lyti mėsa, nelyginant dulkėm,
kaip pamario smiltim — sparnuočiais.
[28] Jie krinta į stovyklą aplinkui
ties pačiom palapinėm.
[29] Ir taip jie sau valgo, maitinasi sočiai:
tenkina Dievas jų norus.

78, 25 „Galiūnais" Šv. Raštas dažnai vadina angelus.

[30] Bet jie vis nemeta įgeidžių savo,
ir, jiems dar bevalgant,
[31] Dievo rūstybė prieš juos ima virti,
ir jų vadovus jis išžudo,
Izraelio žaliūkus sunaikina.

Buvome užkietėję veidmainiai

[32] Bet jie ir toliau darė kaltybes,
vis netikėjo Dievo stebuklais.
[33] Todėl veltui slinko jų dienos,
siaubingai jiems prašvilpė metai.
[34] Galabijami imdavo Dievo ieškoti,
grįždavo glaustis prie jojo.
[35] Atsimindavo, kad uola jiems yra Dievas
ir vaduotojas — Dievas, Aukščiausiasis.
[36] Jie gerindavosi jam savo burna,
meluodavo savo liežuviais.
[37] Netiesios jam jų būdavo širdys,
jo Sandorai nebūdavo klusnūs.
[38] Tačiau Dievas pasigailėdavo, dovanodavo kaltę,
nenorėdavo jų sunaikinti.
Kaskart sulaikydavo savo rūstybę,
nebaigdavo viso apmaudo lieti.
[39] Atsimindavo jis, kad jie silpni žmonės,
kaip tas kvapas, kuris kyla ir nebegrįžta.

Proseniai maištavo prieš Dievą

[40] Vai, kiek jie kartų tyruose vertė jį nekantrauti,
liūdino jį toj dykynėj.
[41] Vis gundė ir gundė jie Dievą,
pykdė Izraelio Šventybę...
[42] Jie nebegalvojo apie galingą jo ranką,
apie tą dieną, kai juos išvadavo iš priešų.

[43] Kai Egipte stebuklus jisai darė,
Tanio laukuose nuostabius ženklus,—
[44] jis pavertė upes, upelius ten į kraują,
kad anie gert negalėtų.
[45] Sparvas jis siuntė jų kandžiot,

taipogi varles, kad jiems neduotų ramybės.
[46] Skėrius jis užleido ant derliaus,
ant jų darbo vaisių — ėdikus žiogus.
[47] Ledais išmušė jų vynuogynus,
kruša — medžius sikomoro.
[48] Ledais, žaibo kirčiais
jų gyvulius, kaimenes čaižė.

[49] Paleido prieš juos savo aistrią rūstybę,
apmaudą, sielvartą, pyktį —
visus nelaimių nešėjus.
[50] Jis davė valią savo rūstybei,
nuo giltinės jų negynė,
ant jų gyvulių marą užleido.
[51] Pirmagimius Egipto išžudė,
vyrijos atžalas — pastogėse Chamo.

Į Pažadėtąją žemę

[52] Išvedė tarsi avis savo tautą
ir kaip kaimenę vedė per tyrus.
[53] Vedė juos saugiai — nebuvo jiems ko bijotis:
priešus palaidojo jūra.
[54] Ir atvedė juos į savo šventąją žemę,
į šią kalnuotąją šalį, kurią jo dešinioji užvaldė.
[55] Jų akyse pagonis išvarė,
žemę jiems nuosavybėn dalijo
ir pagonių sodybose gimines Izraelio įkurdė.

Stabmeldybė nubausta

[56] Bet jie vėl Aukščiausiąjį gundė, prieš Dievą maištavo,
nekantrauti jį vertė: įsakymų jo nesilaikė.
[57] Atsimetė, žergliojo, kaip ir jų protėviai,
kaip sugadintos šaudyklės nešė į šalį.
[58] Aukų kalneliais jį pykdė,
stabų drožiniais šventą pavydą jam kėlė.

77, 47 Sikomoro medžiai — laukiniai figmedžiai.
77, 55 Plg. Ps 43, 3; Jozuės 24, 13.
77, 56—64 Kalbama apie pranašo Samuelio ir karaliaus Sauliaus laikus.

[59] Tai Dievas stebėjo ir, pykčiu užsidegęs,
Izraelį atmetė rūsčiai.
[60] Paliko savo būstinę Silą —
savo pastogę, kur tarp žmonių jis gyveno.
[61] Savo garbę, savo galybę
atidavė į priešo rankas — į nelaisvę.
[62] Savo tautą atidavė žiauriam kalavijui
ir rūstavo, savo tėvoniją stebėdamas.
[63] Kiek žaliūkų ugnis ten prarijo!
Kiek merginų be vyrų paliko!
[64] Kiek kunigų nuo kardo pražuvo,
kad nė našlės kritusių apraudot negalėjo!

Dovydo pašaukimas

[65] Bet Viešpats pabudo, tarsi būtų miegojęs,
tarsi karys, buvęs apsvaigęs nuo vyno.
[66] Jis priešams į nugarą spiria,
padaro jiems amžiną gėdą.
[67] Bet Juozapo žemėj sau pastogės nenori,
nebegrįžta gyvent Efraiman.
[68] Jis pasirenka giminę Judo,
savo mėgstamą kalną — Sioną.
[69] Įsirengia čia jis šventyklą — aukštą kaip dangų,
tvirtą kaip žemę, amžiams sutvertą.
[70] Pasirenka čia Dovydą, savo gerąjį tarną,
pasiima jį nuo avidžių.
[71] Vaikštantį paskui avis žindenes, jį pasišaukia,
savo tautai — Jokūbo ainiams ganyti,
ganyt Izraeliui, brangiam savo turtui.
[72] Ir ganė jis juos sąžiningai,
apgalvotai jo rankos juos vedė.

77, 61. 66 Dievo „garbę, galybę"— Sandoros skrynią. Filistiečiai ją buvo pagrobę, paskui, Dievo skaudžiai baudžiami, grąžino su atsiprašymo dovanomis (žr. 1 Samuelio 4, 11; 6, 8).

77, 67—72 Sugrąžintoji arka buvo įkurdinta Jeruzalėje, ant Siono kalno, Dovydo laikais (žr. 2 Samuelio 6, 12).

78 (79) PSALMĖ

Rauda dėl Jeruzalės nuniokojimo

[1] Psalmė. Asafo.

Jeruzalė sugriauta ir išniekinta

O Dieve, į pãveldą tavo pagonys atėjo,
sumaitojo tavo šventovę,
sugriovė Jeruzalės miestą.
[2] Mėtė lavonus tavo tarnų lest dangaus paukščiams,
žemės žvėrims draskyti kūnus tavo ištikimųjų.
[3] Jų kraują kaip vandenį aplink Jeruzalę liejo,
ir nebuvo kam juos palaidot.
[4] Niekino mus mūsų kaimynai,
tie, kur aplink mus gyvena — tyčiojas, juokias.

Viešpatie, gelbėk!

[5] Viešpatie, kolei taip bus? ar rūstausi amžiais?
ar vis kaip ugnis degs tavo nuožmumas?
[6] Savo rūstybę išliek ant pagonių,
kurie tavęs nenori pažinti,
ant tų karalijų,
kurios tavo vardo negerbia.
[7] Juk jie Jokūbo ainius suėdė,
sodybas jų nuniokojo.

[8] Mums neminėk mūsų senolių kaltybių,
skubėk gailestingai mūsų prikelti,
nes mes tapome visiški skurdžiai.
[9] Mūsų Gelbėtojau, Dieve, padėk mums:
garbė bus tavo vardui!
Mus išvaduoki, atleiski mūsų kaltybes,
kad skambėtų šlovė tavo vardui.

Dieve, sudrausk piktžodžiautojus!

[10] Kam gi pagonys turi burnoti:
„Kurgi tas jūsų Dievas?"

Tegu prieš mūsų akis pagonys pamato,
kaip baudžiami, kurie tavo tarnų kraują praliejo.
[11] Belaisvių raudos tave tepasiekia,
ir galinga ranka išgelbėki pasmerktus mirti.
[12] Prikimški mūsų kaimynams atpildo kupiną añtį
už tai, kad tau, Viešpatie, jie piktžodžiauja.
[13] O mes, tavo žmonės, tavo ganyklų avelės,
tau amžiais dėkosim,
kartų kartomis teiksim tau šlovę.

79 (80) PSALMĖ

„Aplankyk savo vynuogyną"

[1] Choro vadovui. „Lelijos liudijimo" melodija. Asafo. Psalmė.

Gelbėk, Viešpatie, savo žmones!

[2] O Izraelio ganove, atidžiai paklausyki!
Tu juk vedi kaip kaimenę Juozapo giminę.
Tavąjį sostą laiko sparnai cherubinų.
[3] Suspindėk Efraimo, Benjamino, Manaso liaudžiai!
Pakilk su didžiąja savo galybe,
ateik mūsų vaduoti!

[4] O Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim!

Taip ilgai kenčiame

[5] Dangaus kariuomenių Dieve,
ar ilgai dar tu rūstausi,
kai tave tavo žmonės maldauja?
[6] Valgydini juos verksmo duona,
ašarom gausiai juos girdai.
[7] Tu leidi mūsų kaimynams peštis dėl mūsų;
vai, tyčiojas priešai iš mūsų!

[8] Dangaus kariuomenių Dieve,
pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim!

Išrinktoji tauta lyg vynmedis

[9] Vynmedį tu iš Egipto išrovei,
išginei iš čia pagonis ir jį įdiegei.
[10] Buvai jam gerą dirvą paruošęs,
ir šaknijos jisai, ir žemę pripildė.
[11] Paunksne jis dengė kalnuotąją šalį,
apie Dievo kedrus apsivijo.
[12] Skėtė savo šakas iki Jūros,
ligi Upės savo atžalas leido.

[13] Kodėl gi jo aptvarą leidai sugriauti,
praeiviams skinti jo uogas,
[14] girių šernams jį rausyti,
žvėrims laukiniams jį trypti?

Viešpatie, grįžk į savo sodą!

[15] Dangaus kariuomenių Dieve, sugrįžki,
pažvelk iš dangaus, pasižiūrėki
ir aplankyk šitą vynmedžių sodą!

[16] Globok jį — tavo rankų sodintą,
atžalą — tavo užsiaugintą.
[17] Kurie jį ugnimi nuniokojo, iškirto,
lai žūva, rūsčiam tavo veidui pažvelgus.
[18] Numylėtiniams savo ranką ištieski,
žmonėms, tavo ugdytiems.
[19] Mes jau nuo tavęs nebesitrauksim:
gyvybę išsaugoki mums,
ir mes šlovinsim tavo vardą.

[20] Dangaus kariuomenių Viešpatie, Dieve,
pastatyk mus ant kojų!
Tenušvinta mums veidas tavasis, ir mes išgelbėti būsim.

79, 12 „Jūra"— Viduržemio jūra; „Upė"— Eufratas.

80 (81) PSALMĖ

Iškilmingas Sandoros atnaujinimas

[1] Choro vadovui. Kaip „Spaustuvai". Asafo.

Šventės džiaugsmas

[2] Džiūgaudami šlovinkit Dievą — mūsų stiprybę,
Jokūbo Dievui „valio" linksmai šaukit.
[3] Skambinkit kankliais, muškite būgnais,
švelniai pritarkite arfomis, citromis.
[4] Trimituokit trimitais jaunaty, pilnaty:
tai iškilmingos mums dienos!

[5] Taip Izraeliui yra nustatyta,
Jokūbo Viešpats taip liepė.
[6] Dievas tokį įstatymą davė Juozapo giminei,
kai prieš Egiptą kovoti išėjo.

Prisimename Dievo įsakymus

[7] Štai negirdėtas balsas prabilo:
„Aš tau, Izraeli, nuo pečių nuėmiau naštą.
Jau tavo rankoms nereikia nešiot sunkių doklų.
[8] Sielvarte manęs tu šaukeisi,
ir aš tave gelbėjau.
Iš griausmingojo debesio aš tau kalbėjau,
prie Meribos vandenų tave tyriau.

[9] Klausyk, mano tauta, aš tave noriu įspėti:
o, kad tu, Izraeli, manęs paklausytum!
[10] Netikrų dievų neturėki,
negarbink svetimųjų dievaičių!
[11] Aš esu Viešpats, aš tavo Dievas,
išvedęs tave iš Egipto nelaisvės.
Plačiai išsižiok, ir tau pilną burną prikimšiu.

80, 11 „Išsižiok. . ."— vaizdinga ST-o kalba nevengia sarkazmo.

Tautos neištikimybė baudžiama

[12] Bet manoji tauta mano šauksmo negirdi,
nebeklauso manęs Izraelis.
[13] Todėlei palieku juos vadovautis užkietėjusia širdžia,
tegu jie sau eina pagal užmačias savo.

[14] O, kad klausytų manęs mano žmonės,
kad mano keliais Izraelis žingsniuotų!
[15] Bežiūrint prispausčiau jų priešus,
pakreipęs prieš juos savo galingąją ranką.

[16] Viešpaties priešai dabar jam stengtųs įtikti,
ir jų galios laikai jau niekad negrįžtų.
[17] Savo tautą rinktiniais kviečiais valgydinčiau,
uolų medumi ją maitinčiau.

81 (82) PSALMĖ

Prieš neteisingus teisėjus

[1] Psalmė. Asafo.

Dievas įspėja

Dievas galingai pakyla dievaičių tarybon,
dievaičiams teismą jis daro:

[2] „Ar dar ilgai jūs teisit taip neteisingai,
vis pataikausit bedieviams?
[3] Ginkit visus skriaudžiamuosius, našlaičius,
beturčių, paniekintų saugokit teises.
[4] Vargšus, prispaustuosius vaduokit,
traukite juos iš nedorėlių rankos".

Klastūnai kurti

[5] Nieko jie nesuprato, tamsybėse vaikšto,
todėlei ir žemės pamatai visi griūva.

81, 1 Žemės „dievaičiais" psalmės vadina karalius ir teisėjus.

[6] Esu aš pasakęs:
„Visi jūs dievai, Aukščiausiojo sūnūs.
[7] Tačiau jūs mirsit, kaip kiti žmonės,
krisit, kaip kiekvienas žemės galiūnas".

[8] Tu, Dieve, pakilki — tu žemę teiski,
nes teisėtai tautoms viešpatauji!

82 (83) PSALMĖ

Prieš tautos priešus

[1] Giesmė. Psalmė. Asafo.

Pagonių sankalba

[2] Viešpatie, tu netylėki!
Nenurimk, abejingas nebūki, o Dieve!

[3] Juk štai tavo priešai triukšmauja,
išdidžiai riečia galvas, kurie tavęs neapkenčia.
[4] Prieš tavo tautą sąmokslus daro,
tarias prieš tuos, kuriuos tu globoji.
[5] „Eime, sako, juos išnaikinsim,
kad šios tautos nebebūtų
ir net Izraelio vardo niekas nebeminėtų".

[6] Tikrai, jie eina iš vieno,
prieš tave sankalbą daro:
[7] Edomo stovyklos, izmaeliečiai,
Moabas ir agariečiai,
[8] Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistėja su gyventojais Tyro.
[9] Su jais kartu asiriečiai žygiuoja,
Loto palikuonims paramą teikia.

Pagonys susigės, įtikės

[10] Tu jiems padaryk, kaip Madijanui,
kaip Sisarai, Jabinui prie Kišono srauto;

[11] jie ten, ties Endoru, žuvo,
tapo mėšlu žemei patręšti.
[12] Jų kunigaikščiams panašiai padaryki
kaip Orebui ir Zebui,
kaip Zebachui, Salmanai — visiems jų vadeivoms.
[13] Jie taip kėsinas:
„Dievo sritis sau pasiimsim!"

[14] Tu paverski juos, Dieve,
lyg sūkurio blaškomais lapais,
vėtros nešiojamais šapais.
[15] Kaip ugnis, kuri sudegina mišką,
kaip liepsnos, kur nusvilina kalnus,
[16] taip savo audrom tu juos gainiok,
gąsdinki juos savo vėtrom.

[17] Tegu jiems iš gėdos veidai raudonuoja,
kad imtų jie tavo, Viešpatie, garbinti vardą.
[18] Tegu visuomet juos gėda, išgąstis lydi,
tegu jie sumišę pražūva.
[19] Tegu jie sužino, kad vadiniesi tu Viešpats
ir vienas esi visoj žemėj Aukščiausias.

83 (84) PSALMĖ

Viešpaties šventyklos ilgesys

[1] Choro vadovui. Kaip „Spaustuvai..."
Korės sūnų. Psalmė.

Pasiilgau šventyklos

[2] Kaip miela man tavo buveinė,
dangaus kariuomenių Viešpatie!
[3] Siela man ilgisi, alpsta
Viešpaties kiemo atšlainių.
Mano širdis ir mano kūnas
džiūgaudami sveikintų gyvąjį Dievą.

[4] Net žvirblis pastóginę susiranda,
blezdingà susikrauna lizdą vaikeliams.
Ilgiuosi aukuro tavo,
o dangaus kariuomenių Viešpatie,
o mano Dieve, mano Valdove!

Laimingas keliaująs į šventyklą

[5] Laimingi, kurie namuose tavo gyvena,
nuolatos teikia tau, Viešpatie, šlovę.
[6] Laimingas žmogus, kurį remia tavo pagalba,
kuris šventąją vietą lankyti panūdo.

[7] Eidami per išdegusį slėnį,
jį paversmiu padaro:
lietus ankstyvasis palaimą jam neša.
[8] Jie nuo tvirtovės žygiuoja tvirtovėn
ir aukščiausiąjį Dievą Siono kalne pamato.

Dievo šventovėje miela buvoti

[9] O dangaus kariuomenių Dieve, išgirsk mano maldą!
Tegu ją tavo ausys pagauna, Dieve Jokūbo!
[10] Tu mūsų skydas, o Dieve! Maloniai pažvelki,
pažvelki į veidą savo pateptinio.

[11] Viena diena tavo atšlainiuos geresnė,
negu tūkstantis kur kitur.
Maloniau man prie Dievo namų slenksčio palikti,
kaip nedorėlių pastogėj viešėti.

[12] Juk Viešpats Dievas mums saulė ir skydas,
malones ir garbę Viešpats dosniai dalija.
Jisai nešykšti gėrybių
tiems, kurie tobulai elgias.
[13] O dangaus kariuomenių Viešpatie,
laimingas žmogus, kuris tavim vilias.

83, 7 Laukiamas apsilankymo šventykloje džiaugsmas maldininkui duoda jėgų, papuošia net gamtą.

84 (85) PSALMĖ

Mūsų išgelbėjimas arti

[1] Choro vadovui. Korės sūnų. Psalmė.

Baigiasi tremtis

[2] Viešpatie, tu savo šaliai esi maloningas,
į gerąją pusę kreipi Jokūbo krašto likimą.
[3] Nuodėmes tu savo tautai atleidi,
dovanoji visas jų kaltybes.
[4] Sulaikai visą apmaudą savo,
šiurpulingai rūstauti paliauji.

[5] Atgaivinki mus, Dieve, vaduotojau mūsų,
liaukis apmaudą rodęs.
[6] Negi jau amžiais mums rūstus būsi,
negi kartų kartomis apmaudausi?
[7] Nejau gyvenimo mums negrąžinsi,
argi nebeteks tavo tautai tavim pasidžiaugti?
[8] Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą,
suteik išganingą pagalbą.

Šviečia laimė

[9] Noriu išgirsti, ką Viešpats Dievas byloja:
jis skelbia ramybę savo žmonėms — savo bičiuliams,
visiems, kurie nuoširdžiai į jį gręžias.
[10] Tikrai jis tuos netrukus išgelbės,
kurie jo šventai bijo,
ir Dievo garbė sugrįš į mūs šalį.
[11] Susitiks ten Gailestingumas ir Ištikimybė,
pasibučiuos Taika su Teisybe.
[12] Žemėje dygs Ištikimybė,
iš dangaus pažvelgs meiliai Teisybė.

[13] Visokių gėrybių duos Viešpats,
derlinga bus mūsų žemė.
[14] Teisybė jo akivaizdoj vaikščios,
o josios pėdom seks Dievo palaima.

84, 10 Dievo garbė sugrįš į Palestiną, kai grįš tauta iš Babilonijos nelaisvės.

85 (86) PSALMĖ

Bėdžiaus malda

[1] Malda. Dovydo.

Išklausyk, maloningasis Dieve!

Viešpatie, kreipk savo ausį, mane išklausyki:
aš — vargšas, beturtis.
[2] Saugok mano gyvybę: aš tau atsidavęs;
mano Dieve, gelbėki tarną, kuris tavim vilias.

[3] Viešpatie, manęs pagailėki,
be paliovos į tave aš šaukiuosi.
[4] Tu savo tarno sielą palinksmink,
į tave, Viešpatie, keliu savo dvasią.
[5] Viešpatie, tu meilus, maloningas
ir gailestingas visiems, kurie tavęs šaukias.

[6] Viešpatie, mano maldos paklausyki,
pasidomėki, ko garsiai maldauju.
[7] Sielvarto dieną tavęs aš šaukiuosi:
tu mane juk išgirsi!

Vienas tėra tikrasis Dievas

[8] Jokie dievaičiai, Dieve, tau neprilygsta.
Nėr taip didingų darbų, kaip tavieji.
[9] Visos tavo sutvertosios tautos
eis tavęs, Viešpatie, garbint,
skelbs tavo vardą.
[10] Tu esi didis ir stebuklingas,
tu, tiktai tu esi Dievas!

Dieve, mokyk ir vesk!

[11] Mokyk mane, kad tavojo kelio laikyčiaus,
pagal tavo teisingąjį mokslą gyvenčiau.
Palenk mano širdį,
kad pagarbiai tavęs aš bijočiau.

[12] Šlovinsiu, Viešpatie, o mano Dieve, tave visa širdžia.
Amžiais aš tavąjį vardą garsinsiu. . .
[13] Tu man buvai didžiai gailestingas,
neleidai nugrimzti vėlių karalijon.

[14] Dieve, išpuikėliai prieš mane kyla,
tyko stipruolių gauja mano gyvybės,
kad esi tu — visai jiems nerūpi.
[15] Bet tu, Viešpatie Dieve, gailestingas ir maloningas,
rūstaut negreitas, geriausias, ištikimiausias.
[16] Žvelk į mane ir manęs pagailėki,
duok savo tarnui stiprybę,
savo tarnaitės sūnų išgelbėk.

[17] Duok aiškų ženklą, kad mane tu globoji.
Lai mano priešai susigėsta, pamatę,
kad tu, Viešpatie, padedi man ir mane guodi.

86 (87) PSALMĖ

Jeruzalė — visų tautų motina

[1] Korės sūnų. Psalmė. Giesmė.
[2] Šventuose kalnuose Siono miestas įkurtas.
Viešpats jį labiausiai brangina
iš visų Jokūbo žemės vietovių.

[3] Skelbiami garbingi dalykai
apie tave, Dievo Mieste:
[4] Rahabą, Babelį garbintojais savo laikysiu;
štai Filistėjos ir Tyro, taipogi Etiopijos žmonės,—
ir jie laikomi bus kaip čia gimę.
[5] Ir kalbės apie Siono kalną:
„Motin! Jam yra čiagimiai visi aliai vieno,
jį pats Aukščiausiasis laiko".

86, 4 „Rahabas"— Egiptas.

[6] Viešpats rašys tautų sąrašo knygoj:
„Tautų čia gimtinė".
[7] O jos sau giedos, šokdamos šokį:
„Visos manosios versmės iš tavęs trykšta".

87 (88) PSALMĖ

Sunkaus ligonio malda

[1] Giesmė. Psalmė. Korės sūnų. Choro vadovui.
Kaip „Mahalat". Giedoti.
Poema. Hemano Ezrahiečio.

Jaučiu mirties dvelkimą

[2] O Viešpatie, mano gelbėtojau Dieve,
į tave šaukiuosi per visą dieną,
naktį tavo akivaizdoj raudu.
[3] Mano malda, pas tave tenueina,
pakreipk savo ausį į mano graudųjį šauksmą.

[4] Kupina skausmų mano siela,
mano gyvenimas skuba į mirties karaliją.
[5] Mane laiko tokiu, kuriam lemta žengti į duobę,
aš bejėgis, baigiuosi.
[6] Paliktas esu numirėlių tarpe,
kaip tie užmuštieji, kurie kape guli,
kuriuos tu visai jau užmiršęs,
kurie tau neberūpi.

[7] Įstūmei mane į giliausiąją duobę,
tamsybes, prarają klaikią.
[8] Mane tavo įtūžis slegia,
ant manęs virsta visos tavo siaubingosios bangos.

87, 5 Gal būt, tai raupsuotojo dejonė; plg. Jobo knygą.
87, 6 ST-e pomirtinis gyvenimas vaizduojamas niūriai, nes žmonija dar buvo neatpirkta, dangus uždarytas.

[9] Visus mano bičiulius nuo manęs tu atstūmei,
mane padarei tu jiems šlykštų,
esu uždarytas, negaliu beišeiti.

[10] Akys iš gėlos man temsta,
šaukiuosi kasdien tavęs, Viešpatie,
rankas į tave tiesdamas.

Gelbėk mano gyvybę!

[11] Argi darai stebuklus tiems, kurie mirę?
argi palaidoti kelias ir tave garbina?
[12] Argi kapuos kas beliaupsina tavo gerumą,
tavo ištikimybę — vėlių karalijoj?
[13] Argi tamsybėse besireiškia tavo stebuklai,
tavo malonė — toje šaly užmirštųjų?

[14] O aš tavęs, Viešpatie mano, šaukiuosi,
mano malda į tave rytmetį kyla.
[15] Tai kodėl mane, Viešpatie, šitaip atstūmei?
Ko gi slepi nuo manęs savo veidą?

Visi mane apleido

[16] Aš varguolis, mėrdžiu nuo pat savo vaikystės,
kenčiu tavo leistas baisybes, alpėju.
[17] Tavo rūsčiosios bausmės ant manęs krinta,
naikina mane tavo siųstos baisybės.
[18] Jos tarsi vanduo mane nuolat skandina,
visos kartu apie mane ratu suka.
[19] Nuo manęs draugus, bičiulius atitraukei,
vien klaikios tamsybės aplinkui.

88 (89) PSALMĖ

Viešpats gailestingas Dovydo giminei

[1] Poema. Etano Ezrahiečio.

Dievo sandora su Dovydu

[2] Aš, Viešpatie, tavo malones giedosiu per amžius,
kartų kartoms savo burna
garsinsiu tavo ištikimybę.
[3] Juk pasakyta:
„Santarvės malonė užtikrinta amžiams".
Tvirta kaip dangus tavo, Dieve, ištikimybė.

[4] „Sudariau aš sandorą su išrinktuoju.
Aš Dovydui, savo tarnui, prisiekiau:
[5] 'Giminę tavo amžiams sukūriau,
kartų kartomis tveriantį sostą tau pastatysiu'".

Vienintelis Dievas — visa ko Viešpats

[6] Dangus, Viešpatie, garsina nuostabius tavo darbus,
tavo ištikimybę — šventas susirinkimas.
[7] Ir kas gi viršum debesų gyvenančiam gali prilygti?!
Į Viešpatį kas panašus tarp šventųjų?
[8] Šventame būryje — bauginanti Dievo didybė.
Jis didingas ir šiurpulingas
tarp tų, kur aplinkui jį stovi.

[9] Viešpatie, dangaus kariuomenių Dieve,
kas gi tau lygus?
Viešpatie, didžiai tu galingas,
ir visiems tu spinduliuoji ištikimybe.
[10] Tu viešpatauji išpuikusiai jūrai,
bangas išdidžiąsias jos tramdai.
[11] Sumindei nudurtą Rahabą,
galinga savo ranka išgainiojai priešus.

88, 6—8 Šventu susirinkimu (būriu) ir šventaisiais čia vadinami angelai.

[12] Dangus yra tavo — ir žemė,
sukūrei tu žemę ir kas tik ant žemės.
[13] Tu Šiaurę ir Pietus sutvėrei,
didžiuojas tavim Taboras ir Hermonas.
[14] Stipri tavo ranka, petys tavo galingas,
tavo dešinė valdingai iškyla.
[15] Tavasis sostas pagrįstas teise, teisybe,
tavo malonė, ištikimybė žygiuoja tau prieky.

Laimingi, kurie Dievą pažįsta

[16] Laiminga tauta, kuri tave garbinti moka džiaugsmingai,
tavo veido šviesos apšviesta ji gyvena.
[17] Nuolat linksmina ją tavo vardas,
didžiuojas ji tavo teisybe.
[18] Jos galybę spindesys tavo puošia,
mes stiprūs tavo malone.
[19] Juk Viešpaties rankoj yra mūsų skydas,
Visagalio žinioj ir Izraelio karalius.

Dievo pažadai Dovydui

[20] Kitkart tu, Viešpatie, regmėj savo bičiuliams kalbėjai:
„Vainiką uždėjau galiūnui,
išaukštinau liaudies rinktinį.
[21] Aš Dovydą, savo pasirinktą tarną,
pašventinau savo šventuoju aliejum.
[22] Mano ranka visuomet su juo bus,
jį stiprins mano galybė.

[23] Negalės jo priešas apgauti,
piktadarys nepajėgs jo prispausti.
[24] Aš jojo akivaizdoj triuškinsiu priešus,
daužysiu jo nekentėjus.
[25] Jam rodysiu savo ištikimybę, malonę,
pakils per mane jo galybė.
[26] Aš jojo ranką ištiesiu ant Jūros,
taipogi ant Upių — jo dešinės valdžią.

88, 20 „Savo bičiuliams"— Samueliui ir Natanui; žr. 2 Samuelio 7 sk.
88, 26 „Jūra"— Viduržemio; „Upės"— Tigris ir Eufratas. Kalbama apie Mesijo karalystės visuotinumą.

[27] Jisai man sakys: 'Tu mano Tėvas, tu mano Dievas
ir priebėga man išsigelbėt'.
[28] Pirmagimio teises aš jam suteiksiu,
jisai bus aukščiausias iš žemės valdovų.
[29] Aš būsiu per amžius jam maloningas,
tvirta pasiliks sandora mūsų.
[30] Jo giminei leisiu gyvuoti per amžius,
ilgai kaip dangus stovės jojo sostas.

[31] Jei jo vaikai paniekins mano Teisyną,
jei nesielgs, kaip jiems įsakyta;
[32] jei mano nuostatus laužys,
jeigu nepaisys, kas jiems mano liepta,—
[33] bausiu jų nuodėmes rykšte,
plaksiu botagais jų kaltę.

[34] Betgi savo malonės iš jo neatimsiu,
neprasižengsiu savo ištikimybei;
[35] sandoros savo aš nepažeisiu,
kas mano lūpų yra pasakyta, to nemainysiu.
[36] Kartą prisiekęs, kaip esu šventas,
Dovydui tikrai nemeluosiu.
[37] Gyvuos jojo ainiai per amžius,
[38] jo sostas akivaizdoj mano kaip saulė,
tarsi mėnulis, kuris amžiais gyvuoja,—
liudytojas padangių ištikimiausias".

Dovydo giminės atmetimas

[39] Betgi nūnai esi jį atstūmęs, atmetęs, o Dieve,
baisų apmaudą reiški savam pateptiniui.
[40] Nuo sandoros su savo tarnu esi atsimetęs,
nutrenktą žemėn leidi terliot jo vainiką.
[41] Jo visus mūrus leidai sugriauti,
griuvėsiais paverst jo tvirtoves.
[42] Jį visi grobsto, kas tik pro šalį keliauja,
kaimynai pajuokia.

[43] Leidai jo priešų galybei iškilti,
jiems visiems suteikei didelį džiaugsmą.

[44] Atšipinai ašmenis jo kalavijo,
neremi jo, kai kovoja.
[45] Leidai sunykti jo spindinčiam grožiui,
jo sostui nuvirsti ant žemės.
[46] Sutrumpinai jo jaunystę,
atsiuntei jam didelę gėdą.

Ar Viešpats nebepasigailės?

[47] Viešpatie, kolei taip bus?
Ar visuomet šitaip slėpsies,
ir degs kaip ugnis tavoji rūstybė?
[48] Atminki, koks mano gyvenimas trumpas,
kokius trapius tu žmones sukūrei.
[49] Kas pagyvena ir mirties nepažįsta?
kas požemio spąstų išvengia?

[50] Kurgi, o Viešpatie, senovinės tavo malonės,
kurias tu Dovydui savo ištikimybe prisiekei?
[51] Viešpatie, tu atsiminki,
kaip tavo tarnus užgaulioja;
man širdy dingso pagonių puolimai.
[52] Jais tavo, Viešpatie, priešai panieką rodo,
žingsnius jie tavo pateptinio pajuokia.

[53] Garbė Viešpačiui amžiais
tebūna, tebūna!

88, 53 Ši eilutė — trečiosios Psalmyno knygos pabaiga (doksologija — garbinimo šūksnis). Plg. Ps 40,14; 71, 18—19; 105, 48; 150.

KETVIRTOJI KNYGA

(Ps 89—105)

89 (90) PSALMĖ

„Tešviečia mums Viešpats"

[1] Malda. Dievo žmogaus Mozės.

Dievas amžinas, žmogus žemėje — svečias

Tu, Viešpatie, iš kartos į kartą
buvai mums globėjas.
[2] Kai žemė, kalnai ir pasaulis negimę dar buvo,
tu, Dieve, nuo amžių buvai ir būsi per amžius.

[3] Žmonėms tu liepi sugrįžti į dulkes.
„Grįžkit, žmonijos vaikai", tu byloji.
[4] Juk tavo akivaizdoj tūkstantis metų —
kaip diena vakarykštė, praėjus,
kaip nakties prabėgęs ketvirtis.

[5] Pašalini žmogų kaip rytmečio sapną,
kaip tą žaliuojančią žolę.
[6] Ryte jinai žydi, žaliuoja,
vakare — nukirsta jau sudžiūsta.

Nuodėmė trumpina gyvenimą

[7] Tavo rūstybės mes sunaikinti,
išgąsdinti apmaudo tavo.
[8] Iš akių neišleidi tu mūsų kaltybių,
tavo veido šviesoj — mūsų nuodėmės slaptos.

[9] Taip bėga dėl tavo rūstybės
mūs visos gyvenimo dienos,

mūs amžius kaip trumpas atodūsis baigias.
[10] Septynias dešimtis metų gyvenam,
o jei tvirtesni — tai aštuonias.
Bet jų dauguma — tik vargas ir skurdas,
prabėga jie greit, ir turim išskristi.
[11] Kas baisiąją tavo rūstybę, apmaudą perprasti gali,
kaip reikalauja šventa tavo baimė?..

Prašome gailestingumo

[12] Išmokyki mus suskaičiuot, kiek dienų mūsų amžiuj,
kad mūsų širdis išmintinga paliktų.
[13] Viešpatie, grįžki!— Ar dar ilgai delsi?
Būki savo tarnams gailestingas.
[14] Mus atgaivinki savo malone,
ir šūkausim, džiūgausim
per dienų dienas, kol gyvuosim.
[15] Palinksminki mus už vargo dienas, mums tavo lemtas,
už tuos metus, kur tiek matėm nelaimių.

[16] Lai patiria tavo tarnai tavųjų darbų didingumą,
tavąją garbę — jų sūnūs.
[17] Būk, Viešpatie Dieve, mums geras,
padaryk mūsų rankų darbus sėkmingus,
mūsų rankų darbus palaimink!

90 (91) PSALMĖ

Aukščiausiojo globa

Pasitikėk Dievu!

[1] Žmogau, kurį Aukščiausias globoja,
kuris gyveni Visagalio pavėsy,
[2] Viešpačiui tarki: „O mano Dieve,
prieglobsti mano, tvirtove,
tavim aš viliuosi".

[3] Jis tave gelbi nuo medžiotojų kilpos
ir nuo mirtį nešančio maro.
[4] Tave jisai dengs savo plunksnom,
po jo sparnais tu slėptis galėsi,
[5] jo ištikimybė — tau priedanga, skydas.
Tavęs naktimis neišgąsdins pabaisos,
[6] nei dieną — skriejančios strėlės,
nei tamsoje siaučiantis maras,
nei pražūtinga karšto dienovidžio rykštė.

[7] Nors tau iš kairės tūkstančiai kristų,
o iš dešinės — net tūkstančių tūkstančiai,
tu nepaliestas liksi.
[8] Bet tu tik akį užmeski, ir pamatysi,
koks nusidėjėlių atpildas laukia.
[9] Tikrai tavo priebėga — Viešpats,
Aukščiausiąjį pasirinkai sau gynėju.

[10] Tau neatsitiks nieko pikto,
prie tavo namų neprisiartins jokia nelaimė,
[11] nes angelams Dievas liepia
sergėt kiekvieną tavo gyvenimo žingsnį.
[12] Nešios tave jie ant rankų,
kad kartais kojos į akmenį neužsigautum.
[13] Angis tu mindžiosi, žalčius,
slibiną, liūtą sutrypsi.

Pats Dievas užtikrina

[14] „Kad glaudžias žmogus prie manęs, tai jį išvaduoju,
aš apginu jį, kad jis mano vardą pažįsta.
[15] Kai jis manęs šauksis, aš jį išklausysiu,
sielvarte su juo drauge būsiu,
išgelbėsiu jį ir jam garbę suteiksiu.
[16] Duosiu aš jam ilgą amžių,
savo išganymą leisiu išvysti".

90, 5—6 Izraelitų liaudis vaizdavosi, kad naktimis dykumoje siautėja pabaisos, demonai (žr. Izaijo 34, 14). Maru vadino epidemijas, kylančias karščių metu. „Skriejančios strėlės", t. y. mirties. „Dienovidžio rykštė"— saulės smūgis. Visa psalmė skelbia Aukščiausiojo globą tikinčiam, Dievu pasitikinčiam žmogui. Dar svarbesnė Aukščiausiojo pagalba sielai išganyti. Todėl čia minimus negandus galima suprasti kaip pagundas, neviltį, išganymo pavojus.

91 (92) PSALMĖ

Garbė Kūrėjui!

[1] Psalmė. Giesmė. Šeštadieniui.

Gera šlovinti Dievą

[2] Kaip gera tave, o Viešpatie, šlovint,
skambinti tavo garbei, Aukščiausias,
[3] skelbt naktimis ir rytmečiui brėkštant
tavo gailestingumą ir ištikimybę
[4] su dešimtstyge arfa ir lyra,
su giesme, atliepiant gitarai.

[5] Tavo darbai, Viešpatie, kelia man džiaugsmą,
žaviuos tavo rankų kūryba.

Dievo išmintis

[6] Kokia didi, Viešpatie, tavo kūryba,
kokios gilios yra tavo mintys.
[7] To nepažįsta tik neprotingas,
tik paikas žmogus to nesupranta.
[8] Nors žydi kaip gėlės bedieviai,
nors tvaska darantys pikta,
jie bus amžinai sunaikinti,
[9] o tu, Viešpatie, liksi didis per amžius.

[10] Tikrai tavo, Viešpatie, priešai —
tikrai gi pražus tavo priešai.
Bus išblaškyti, kurie pikta daro.
[11] Tu man duodi jėgų kaip stumbro,
aliejumi mane maudai.
[12] Todėl mano akys iš aukšto žvelgia į priešus,
mano ausys budrios piktiesiems.

91, 4 Senovės žydai grodavo kelių rūšių arfomis, kurios skirdavosi dydžiu ir stygų skaičiumi (vidutiniškai nuo 3 iki 24 stygų). Taip pat būdavo grojama gitaromis, labai panašiomis į mūsiškes.

Doro gyvenimo vaisiai

[13] Teisuolis klestės sau kaip palmė,
kaip kedras Libano šakosis.
[14] Viešpaties namuos pasodintas,
žydės jisai prieangiuos Dievo.
[15] Jis vaisių duos net senatvėj,
žaliuos, bus sultingas.
[16] Visiems jisai skelbs: „Koks Viešpats teisingas!
Jis priebėga mūsų, jame tu nerasi kaltybės".

92 (93) PSALMĖ

Kūrėjo didybė

[1] Viešpats — Valdovas, apsisiautęs didybe.
Apsisiautęs Viešpats didybe, galia susijuosęs!
Jis savo jėga žemę padarė taip tvirtą,
kad niekas jau jos nepakrutins.
[2] Stiprus tavo sostas nuo amžių,
tu amžių amžiais gyvuoji.

[3] Oi, tvinsta Viešpaties upės,
Oi, smarkiai smarkiai ūžauja upės,
oi, šniokščia upės galingai.
[4] Bet tu už vandenynų gaudimą garsesnis,
galingesnis už jūrų šėlimą!
Didis aukštybėse Viešpats!

[5] Tikrai tikėti verti tavo žodžiai,
šventa turi būt kiekvienam, Viešpatie, tavo buveinė
per visus amžius.

93 (94) PSALMĖ

Viešpats — teisiųjų gynėjas

Šaukiamės Dievo — Teisėjo

[1] O Dieve, nedorėlių rykšte!
O Dieve, nedorėlių rykšte, sušviski!
[2] Galingai pakilki, pasaulio Teisėjau,
užmokėk įžūliesiems, ką jie užsidirbo.
[3] Viešpatie, kiekgi dar laiko,
kiekgi dar laiko bedieviai didžiuosis,
[4] kiek pliaukš ir bliovos pasipūtę
išdidūs pikto veikėjai?

Nuožmūs skriaudikai

[5] Jie tavo, Viešpatie, mindžioja tautą,
spaudžia jie pãveldą tavo.
[6] Jie našlę, ateivį be gailesčio žudo,
našlaičius žiauriai naikina.
[7] Ir dar šitaip šaukia:
„Viešpats nieko nemato, nepastebi Dievas Jokūbo..."

Dievas visa regi

[8] Pradėkit suprast, bukapročiai,—
kada gi jūs išminties įsigysit?
[9] Argi Dievas, ausį padaręs, negirdi,
argi akį sukūręs — nemato?
[10] Ar Viešpats, kuris tautas bara,
nuplakti negali?
[11] Išminties mokinantis Viešpats
mintis žmonių mato:
kokios jos tuščios!

Viešpats savųjų neapleis

[12] Laimingas žmogus, kurį tu, Viešpatie, aukli,
kurį savo įstatymų mokai,

93, 6 Šv. Raštas silpnųjų skriaudimą laiko dangaus keršto šaukiančia nuodėme.

[13] kad nelaimių dienom jis turėtų ramybę,
kai duobė kasama bus bedieviui.
[41] Viešpats savo tautos tikrai nepaniekins,
neapleis paveldo savo.
[15] Teismai pradės teisės laikytis,
ją gerbs visi tiesiaširdžiai.

Viliuosi Dievu

[16] Kas mane gins nuo skriaudikų,
kas gi užstos prieš pikta darančius žmones?
[17] Jei Viešpats man nepadėtų,
tuoj atsidurčiau tylos karalijoj.
[18] Kai, rodos, jau slydo man kojos,
tavo malonė mane, Viešpatie, rėmė.
[19] Kai mano širdis pilna rūpesčių esti,
man tavo paguoda sielai džiaugsmą grąžina.

[20] Negi tu būsi piktųjų teisėjų tarybai bičiulis,
kai teisės dingstim jie žmones kankina?
[21] Teisiojo gyvybę jie puola,
nekaltą kraują pasmerkia.

[22] Bet Viešpats bus man tvirtovė.
Jis mano Dievas — uola man užsiglausti.
[23] Už neteisybes jis jiems atsilygins,
juos sunaikins jų pačių nedorybės,
juos Viešpats Dievas sutriuškins.

94 (95) PSALMĖ

Kvietimas garbinti Dievą

Dievas — visatos Kūrėjas

[1] Ateikite, linksmai šlovinkim Viešpatį.
Šaukim iš džiaugsmo, nes jis mūs tvirtovė.

93, 17 „Tylos karalija"— vėlių karalija (hebr. „šeol").
93, 21 „Nekaltą kraują pasmerkia"— pasmerkia mirti nekaltą žmogų. Šitaip pasakė išdavikas Judas, pamatęs, kad Jėzus nuteistas mirti (žr. Mt 27, 4).

[2] Su padėka jo akivaizdon eikim,
jam giesmes džiugesio pinkim.

[3] Dievas — Viešpačių Viešpats,
tai didis valdovas, ne toks, kaip dievaičiai.
[4] Jo vieno rankose žemės gilybės,
jo valdžioje ir kalnų viršūnės.
[5] Jo yra jūra, nes jis ją sutvėrė,
ir sausuma — jo rankų darbas.

Dievas — mūsų Globėjas

[6] Tad eikime, pulkime žemėn prieš Dievą,
prieš Viešpatį klaupkim, kuris mus sutvėrė.
[7] Jis mūsų Dievas, o mes jo ganoma liaudis,
jo rankų globojamos avys.

[8] O kad išgirstumėt šiandien,
ką jis jums byloja:
„Tegul jūsų širdys nebūna storžievės,
kaip anuomet prie Meribos,
kaip tyruose Masos dieną,
[9] kur jūsų senoliai įžūliai mane bandė,
nors stebuklus mano matė!

[10] Per keturias dešimtis metų
įkyrūs man buvo tie žmonės.
Tariau aš: į klystkelius krypsta jų širdys,
[11] o mano kelio pažint jie nenori.
Todėlei aš rūsčiai prisiekiau:
jie niekada neįžengs į mano atilsio šalį".

94, 8 „Meriba" (hebr.) — ginčas, vaidas; „Masa" (hebr.) — bandymas, gundymas. Taip Išėjimo knygoje buvo pavadinta reikšminga vietovė Sinajaus dykumoje; žr. Išėjimo 17, 7: „Jis [Mozė] pavadino vietovę Masa ir Meriba, nes ten izraelitai susivaidijo ir gundė Jahvę, sakydami: 'Yra mūsų tarpe Jahvė ar ne?!'".

95 (96) PSALMĖ

Dievas — visos žemės Valdovas ir Teisėjas

Nuolat garbinkit tikrąjį Dievą

[1] Viešpačiui naują giesmę giedokit,
giedokite jam visos šalys.
[2] Giedokite Viešpačiui, šlovę duokit jo vardui,
skelbkit kasdien, kad jis išganymą neša.
[3] Skelbkit pagonims jo garbingumą,
tautoms — jo nuostabius darbus.

[4] Didis gi Viešpats, vertas garbės begalinės.
Jo reik bijoti labiau nei visokių dievaičių.
[5] Niekis visi pagonių dievaičiai,
o mūsų Viešpats — visatos Kūrėjas.
[6] Kilni jo didybė ir grožis,
galingas ir spindintis sostas.

Tešlovina Viešpatį žmonės

[7] Šlovinkit Viešpatį, tautų visos šeimos,
girkit jo garbę, galybę.
[8] Šlovinkit Viešpaties vardą,
ženkit su aukomis į jo šventovę,
[9] lenkitės Viešpačiui, šventai pasipuošę.
Prieš jį tegu dreba pasaulis!
[10] Skelbkit tautoms, kad Viešpats — galingas Valdovas.
Jis nepajudinamai tvirtą sukūrė pasaulį,
valdo tautas teisingiausiai.

Tegarbina Dievą gamta

[11] Tesidžiaugia dangūs, tekrykštauja žemė.
Tešniokščia jam jūra, pripildyta gyvių.

95, 5 Izraelitai Dievą vadino tikriniu vardu „Jahvė", kurį vieną tepripažino esant tikrą Dievą, todėl „dievaitis" jiems skambėjo kaip prasimanymas.

[12] Laukai su javais tegu kelia linksmybes.
Tegu girių medžiai Viešpačiui siaudžia,
[13] kai jis šit ateina,
ateina tvarkyti pasaulio.
Jis tvarko pasaulį teisingai,
ištikimiausiai valdo žmoniją.

96 (97) PSALMĖ

Dievo Teisėjo garbė

Siaubinga Dievo didybė

[1] Viešpats — pasaulio Valdovas:
tedžiūgauja žemė, tekrykštauja salos.
[2] Jį juosia debesys tamsūs,
teise, teisybe grįstas jo sostas.
[3] Kai jis žengia — ugnys liepsnoja,
naikina priešus aplinkui.
[4] Žaibais jis nuplieskia pasaulį,
išvydusi sudreba žemė.
[5] Sutirpsta kaip vaškas kalnai išsigandę
prieš Viešpatį — viso pasaulio Valdovą.
[6] Byloja dangus apie jo teisingumą,
jo garbingumą regi pasaulis.

Griūva stabai

[7] Gėda visiems, kurie drožiniui lenkias,
stabais savo didžiuojas. . .
Niekingi dievaičiai, prieš Viešpatį kniubkit!
[8] Girdi ir džiaugiasi Siono kalnas,
Judo šalies džiūgauja miestai
dėl tavųjų, Dieve, sprendimų.
[9] Didis tu, Viešpatie, viršum visos žemės,
visų dievų tu aukščiausias.

96, 7. 9 Pirmu žvilgsniu atrodytų, kad psalmės autorius pripažįsta pagonių dievaičių buvimą. Iš tiesų jis paneigia juos Ps 95, 5 ir visu kontekstu.

Teisieji išgelbimi

10 Kurie pikto nekenčia, Viešpats tuos myli,
saugo savo bičiulių gyvybę,
vaduoja jis juos iš nedorėlių rankos.
11 Palaimos šviesa teisingajam šviečia,
tiesios širdies žmogui — linksmybė.
12 Teisingieji, džiaukitės Viešpaties prieglobsty,
jo šventąjį vardą minėkit.

97 (98) PSALMĖ

Viešpats teisia ir nugali

1 Psalmė.

Šlovinkite Dievą, jo išrinktieji!

Naują giesmę giedokite Viešpačiui:
nuostabius darbus jis daro!

Jo dešinė visagalė,
jo šventoji ranka pergales skina.
2 Savo išganymą Viešpats apreiškė,
jo teisingumas šviečia pagonims.
3 Atsimena savo gerumą, ištikimumą,
Izraelio šeimai žadėtą.
Ir mato visas pasaulis
išganingąjį Dievo veikimą.

Pripažinkit Viešpatį, visi žmonės!

4 Žavėkitės Viešpačiu, šalys,
šūkaukit, džiūgaukit, grokit!
5 Viešpačiui skambinkit arfom,
giedokit, pritariant kankliams.
6 Trimitų ir rago balsai tegu aidi,
Valdovą Viešpatį girkit audringai.

Pasaulis tedžiūgauja Dievui!

[7] Tekrykštauja jūra ir visa, kas jūroj,
visas pasaulis ir kas jame gyva.
[8] Delnais plokit, upės, upeliai,
jūs, kalnai, linksmai jiems pritarkit
[9] prieš Viešpatį Dievą, kai jis ateina,
kai jis ateina tvarkyti pasaulio.
Jis tvarko pasaulį teisingai,
žmoniją valdo, kaip dera.

98 (99) PSALMĖ

„Šventas mūsų Viešpats Dievas!"

Dievas didis, šventas, teisingas

[1] Viešpats — Valdovas, prieš jį virpa tautos,
cherubinai neša jo sostą, kad net žemė dreba.
[2] Viešpats Siono kalne didingas,
už visas tautas jis viršesnis.

[3] Tavo vardą — didį ir baisų — tešlovina žmonės:
jis karališkas, šventas.
[4] Galingas Valdove, tu myli teisybę.
Kas tavo, Viešpatie, liepta — tai gera,
tu ugdai teisybę Jokūbo pastogėj.

[5] Aukštinkit mūsų Viešpatį Dievą,
kniubkite prieš jo sosto pakojį,
nes jis yra šventas.

Dievas maloningas šventiesiems

[6] Jo kunigai buvo Mozė ir Aaronas,
ir Samuelis tarp Dievo gerbėjų;
jie šaukėsi Dievo, ir Dievas išklausė.
[7] Jiems Viešpats iš debesio stulpo kalbėjo,
ir jie sergėjo, kas jo apreikšta,
laikės įstatymo duoto.

[8] O mūsų Viešpatie Dieve!
Ko jie prašė, tu išklausei, buvai gailestingas,
bet baudei jų nedorybes.

[9] Aukštinkit mūsų Viešpatį Dievą!
Pulkite kniūpsti prie jo švento sosto,
nes didžiai šventas mūs Viešpats Dievas.

99 (100) PSALMĖ

Šventyklos lankytojų džiaugsmas

[1] Psalmė. Dėkojimui.

[2] Visos šalys, džiūgaukit Dievui,
jam tarnaukite linksmos,
jo akivaizdon ženkit džiaugsmingai!

[3] Jis tikras Dievas, žinokit!
Jis mus sukūrė, esam jo žmonės,
esam jo liaudis, jo kaimenės avys.

[4] Ženkite pro jo vartus į šventąjį kiemą,
šlovę jam teikdami, giedodami giesmes.
Garbinkit jį, jo šventąjį vardą.
[5] Viešpats juk geras ir gailestingas per amžius,
ir per kartų kartas mums atsidavęs.

100 (101) PSALMĖ

Teisaus vado išpažinimas

[1] Dovydo. Psalmė.

Girsiu aš tavo malones ir teisingumą,
Viešpatie, tau aš skambinsiu kankliais.

[2] Nekaltumo kelio laikysiuos:
kada mane aplankysi?

Sąžinę gryną turėsiu
savo namų židiny.
[3] Žvilgsnio niekad nekreipsiu
į piktus daiktus.
Bus man biaurus, kas krypsta nuo kelio,—
jis man ne draugas.

[4] Vengsiu iš tolo širdies nelabumo,
pikta nenoriu pažinti.
[5] Kas už akių ims juodint kaimyną,
tramdyti stengsiuos.
Galvą kas kels, puikybės pritvinęs,
to nepakęsiu.

[6] Meiliai žiūrėsiu į savo žemės ištikimuosius,
jie visi bus man bičiuliai,
kas doro kelio laikysis, tą aš priimsiu tarnauti.
[7] Mano namuose neras vietos, kas tik elgsis klastingai.
Ir nė vieno melagio savo akyse nelaikysiu.
[8] Kas rytas aš bausiu šalies nedoruosius.
Dievo mieste aš naikinsiu darančius pikta.

101 (102) PSALMĖ

Tremtinio įžadai ir maldos

[1] Malda vargdienio, kuris nusilpęs
savo sielvartą Dievui išlieja.

Skaudi tremtinio dalia

[2] Viešpatie, išgirsk mano maldą,
mano šauksmas tave tepasiekia.

100, 8 „Kas rytas"— kasdien.

[3] Tu nebeslėpk nuo manęs savo veido.
Mano sielvarto dieną
atkreipk į mane savo ausį.
Skubiai išklausyki,
kai tik į tave aš šaukiuosi.

[4] Juk mano dienos nyksta kaip dūmas,
tartum liepsnose man sąnariai dega.
[5] Mano širdis pakirsta, kaip šienas suvyto,
užmirštu duonos beatsilaužti.
[6] Nuo skaudžių aimanų
prie kaulų oda pridžiūvo.

[7] Esu kaip dykumų pelikanas,
kaip ta griuvėsių pelėda.
[8] Ūbauju naktį be miego,
nelyginant vienišas paukštis ant stogo.

[9] Priešai mane užgaulioja ir šėlsta,
keiksmo žodžiu mano vardas jiems tapo.
[10] Pilki pelenai — tai mano duona,
ašaros — gėrimas mano.
[11] Vis tai dėl tavo pykčio, rūstybės:
tu mane nusviedei pakėlęs.
[12] Dienos tos mano — nykūs šešėliai,
ir pats aš vystu kaip dilgė.

Malda už Šventąjį Miestą

[13] Viešpatie, tu per amžius gyvuoji,
tavąjį vardą kartos vis mini.
[14] Kilk į pagalbą, Sionui būk gailestingas:
metas, jau metas pasigailėti.
[15] Tavo tarnams jo akmenys meilūs:
liūdim prie jojo degėsių.

[16] Gerbs tavo, Viešpatie, vardą pagonys,
tavo didybę — pasaulio valdovai,

101(102) psalmėje sujungtos dvi poemos: asmeninis skundas (1—12 ir 24—28 eil.) ir prašymas atstatyti sugriautą šventovę (13—23 ir 29 eil.; ši 29 eil. geriau tinka prieš 22-ąją).

101, 9 „Keiksmo žodžiu mano vardas jiems tapo": norėdami ką prakeikti, linki jam mano dalios.

[17] kai atstatys Viešpats Jeruzalės miestą
ir su savo didžia šlove pasirodys.
[18] Vargšų maldų jis klausysis,
jų prašymų jis nepaniekins.

[19] Bus parašyta ateinančiai kartai,
ir nauji žmonės Viešpatį garbins:
[20] „Pažvelgė Viešpats iš aukštojo sosto,
pažiūrėjo iš dangaus žemėn.
[21] Aimanas išgirdo belaisvių,
pasmerktus mirt išvadavo".
[22] Viešpaties vardas Siono mieste bus garsingas,
jįjį Jeruzalė šlovins,
[23] kai susiburs visos tautos, valstybės
Viešpaties garbint.

Praamžius — varguolio viltis

[24] Viešpats man leido kelionėj nusilpti,
trumpą gyvenimą davė.
Ir aš kartoju: o mano Dieve,
[25] nešalink manęs, vos pusę dienų pragyvenus,
tu, kuris per amžius gyvuoji.
[26] Tu pradžioj žemę sukūrei,
ir dangaus skliautas tavo padirbtas.
[27] Viskas praeis, bet tu pasiliksi.
Viskas sudils kaip drabužis.
Visa kaip rūbą keiti, ir mainosi viskas,
[28] tu tačiau liksi tas pats,
ir galo nebus tavo metams.
[29] Ramybėj gyvens tau tarnaujantys žmonės,
tavo globoj gyvuos jųjų ainiai.

102 (103) PSALMĖ

Šlovė gailestingajam Viešpačiui!

[1] Dovydo.

Dievas dosnus, maloningas

Tegu mano siela Viešpatį šlovina,
ir visa, kas yra manyje, tegarbina jo šventąjį vardą!
[2] Lai mano siela Viešpatį šlovina,
lai neužmiršta, kiek jis man gero padarė.

[3] Jis man visas kaltes dovanoja,
gydo visas mano silpnybes.
[4] Nuo pražūties gelbi mano gyvybę,
gaili manęs ir puošia mane savo malone.
[5] Gausiai man teikia gėrybių gyvenant;
man sugrįžta jaunystė — skraidau kaip erelis.

[6] Viešpats pasaulyje vykdo teisybę,
gina visus prispaustuosius.
[7] Savo sumanymus jis Mozei apreiškė,
jo darbus didžius Izraelis regėjo.

[8] Viešpats — švelnus, maloningas,
neskuba rūstaut, yra pilnas gerumo.
[9] Ne visą laiką jis baras,
neamžinai jis įširdęs.
[10] Ne pagal mūsų kaltybes mums moka,
nebaudžia mūsų, kiek verti esam.

Beribis Dievo gailestingumas

[11] Kaip nepasiekiamai aukštas dangus viršum žemės,
taip yra didis jo gailestingumas
tiems, kurie jo šventai bijo.
[12] Kaip nuo Rytų tolimi Vakarai,
taip toli kaltes mūsų nusviedžia.
[13] Kaip tėvas gailisi vaiko,
taip gailisi Viešpats ištikimųjų.

[14] Jis gi supranta, iš ko mes padaryti:
žino, kad esam iš dulkių...
[15] Žmogaus dienos panašios į žolę:
kaip lauko žiedas pražysta,
[16] bet štai pūsteli vėjas, ir tuoj jis nunyksta,
ir jo toj vietoj nebematysi.

[17] Bet Viešpats amžinai gailestingas
tiems, kurie jo šventai bijo.
Ainių ainiams jis geras —
[18] tiems, kur jo sandoros laikos,
įsakus jo atsimena, vykdo.
[19] Viešpats danguj savo sostą pastatė,
valdo visą visatą.

Visi tvariniai tegarbina Dievą!

[20] Šlovinkit Viešpatį jūs, angelai,
galingosios dvasios, kur vykdot jo žodį,
vos tik jo balsą išgirdę.
[21] Šlovinkit Viešpatį, angelų minių minios,
jūs, jo tarnai, kur vykdot jo valią.
[22] Šlovinkit Dievą, jo visi kūriniai,
visoje jo viešpatijoj.
Mano siela tešlovina Viešpatį!

103 (104) PSALMĖ

Himnas Kūrėjui

Dievas sukūrė dangų

[1] Tu, mano siela, Viešpatį šlovink!
Viešpatie Dieve, koks esi didis,
apsisiautęs grožiu ir kilnybe!
[2] Tave supa šviesybės apsiaustas.

Kaip žydrą nuometą ištiesei dangų,
[3] virš jo sutvenkei vandenis, būstinę ten įsikūrei.

Ant debesų atsisėdęs sau skrieji,
vėtrų sparnai tave neša.
[4] Vėjus visur siuntinėji,
su tavim ugnies liepsnos keliauja.

Dievas sukūrė ir žemę

[5] Ant tvirtų pamatų žemę įkūrei,
niekas jos nepajudins per amžius.
[6] Ją storais vandenynais apklojai,
virš jos kalnynų vandens plytėjo.

[7] Tu pagrūmojai — ir sujudo jie bėgti,
sugriaudei — jie šoko skubėdami trauktis.
[8] Jie vertės per kalnus, į duburius ritos,
į vietas, kurias tu jiems paskyrei.
[9] Ir nubrėžei ribas, jas uždraudei peržengt,
kad neaplietų žemės iš naujo.

Dievo žvėrys, paukščiai ir augalai

[10] Tu įsakei iš šaltinių sruventi upeliams,
ir tarp kalnų jie sau teka.
[11] Geria iš jų miško žvėrys,
troškulį malšo laukų asilaičiai.
[12] Pakrantėse jų sparnuočiai gyvena,
medžiuose ant šakų čiauška.
[13] Iš savo būstinės kalnus tu laistai,
dangaus vaisius pasotina žemę.
[14] Želdai tu šėką galvijams,
augalus — žmogaus padėjėjams.
Žemė žmogui duoną augina
[15] ir vyną, kuris linksmina širdį.
Švyti veidai nuo tavo aliejaus,
duona suteikia jėgų žmogaus širdžiai.

[16] Geria vandenį Viešpaties medžiai,
kedrai Libano, jo pasodinti.

103, 13 Hebrajų kalbos žodis, reiškiantis „vandenį", etimologiškai skamba kaip „tai, kas krinta iš dangaus", todėl ir čia lietus pavadintas „dangaus vaisiumi". Aplamai Šv. Rašto kalba labai konkreti.

[17] Ten gūžtas sukas sparnuočiai,
gandras eglės viršūnėj kalena.
[18] Kalnai — stirniukėms bėgioti,
uolos — švilpikams slapstytis.

Dievo šviesuliai

[19] Rodyti laikui mėnulį sukūrei,
saulutė žino, kur nusileisti.
[20] Kai siunti tamsą, naktis ateina,
miško žvėreliai sujunda.
[21] Ima riaumoti liūtukai, grobio išalkę,
prašo iš Dievo sau peno.
[22] Bet saulei tekant, jie grįžta į urvą,
guolin lenda miegoti.
[23] Žmonės išeina į darbus ir ligi vakaro pluša.

Gyvybės kvapas iš Dievo

[24] Viešpatie, kokia daugybė tavų sutvėrimų!
Juos išmintingai sukūrei, jų pilna žemė.
[25] Štai plyti jūra bekraštė,
o kiek čia roplių ropinėja,
kiek didelių ir mažyčių gyvūnų!
[26] Čia laivai vandenis rėžo,
tavo sukurtas slibinas žaidžia.

[27] Iš tavęs laukia peno kas gyvas,
o tu maitini, kam kada reikia.
[28] Tu daliji, ir jie patenkinti ima,
iš tavo rankos sočiai maitinas.
[29] Tau pasislėpus, jie išsigąsta,
krinta, kai atimi kvapą, ir dulkėmis virsta.
[30] Atsiunti tu savo dvasią, ir kyla gyvybė,
ir atnaujini žemės veidą.

Visa, visa tegarbina Dievą!

[31] Šlovinkim Viešpatį amžiais,
kad jisai džiaugtųsi savo kūryba.
[32] Kai jis pažiūri, žemė suvirpa,
kalnai, jo paliesti, padūmuoja.

[33] Viešpačiui giesmes giedosiu, kolei gyvensiu,
skambinsiu Dievui, kol žemėj būsiu.
[34] Tebus malonus jam mano gyrius,
ir aš Viešpačiu džiaugsiuos.

[35] Lai nusidėjėliai žemės paviršiuj išnyksta!
Lai nedorėliai išgaruoja!
Tu, mano siela, Viešpatį šlovink!

104 (105) PSALMĖ

Viešpats ištesi pažadus

[1] [Aleliuja!].

Abraomo ainija tegarbina Dievą

Iškilmingiausiai Viešpatį garbinkit,
sveikinkit jo šventąjį vardą,
skelbkit tautoms didingus jo darbus.
[2] Jūs jam giedokit ir grokit,
garsinkit jo stebuklingą veikimą.
[3] Jums leista šventu jo vardu vis didžiuotis.
Lai džiaugiasi širdys, kurios Viešpaties ilgis.

[4] Žvelkit į Viešpatį, į jo galybę,
jo veidą išvysti vis trokškit.
[5] Vis atsiminkit jo nuostabius darbus,
jo stebuklus, jo lūpų tartą sprendimą.
[6] Jūs, jo tarnai, Abraomo ainija,
jūs, jo rinktiniai, Jokūbo vaikaičiai!

Dievas neužmiršo sandoros su Abraomu

[7] Dievas mums yra patsai Viešpats,
visą pasaulį valdo jo galingasis žodis.
[8] Amžiais jis atmena sandorą savo,
pažadą, duotą kartoms tūkstantinėms:

103, 35 Visa kūrinija Dievą garbina ir jo klauso, o nusidėjėlis — ne. Tuo jis įneša nedarną į pasaulį.
104, 1 Plg. Ps 110, 1 paaiškinimą.

[9] sutartį, su Abraomu sudarytą,
priesaiką, duotą kilniam Izaokui.

[10] Jokūbui jis davė įstatymą tvirtą,
amžiną sandorą — Izraeliui.
[11] Jis juk pasakė: „Aš Kanaaną tau atiduosiu,
jis tavo dalis ir pãveldas tavo".

Dievas globojo patriarchus

[12] Nors jų negausiai ten buvo,
sauja ateivių toj žemėj,
[13] nors jie keliavo iš krašto į kraštą,
iš vienos karalijos į kitą,
[14] bet jis neleido jųjų pavergti,
dar valdovùs dėl jų plakė.
[15] „Mano pašvęstųjų nedrįskite liesti,
jūs pranašų man neskriausit!"

Patriarchas Juozapas Egipte

[16] Jis anai žemei badą užleido,
duonos išteklius sunaikino.
[17] Siuntė tada tokį vyrą —
Juozapą, vergijon parduotą.
[18] Ir buvo jam kojos apkaltos,
grandis užkarta jam ant kaklo,
[19] kol pranašystė, jo pasakyta, įvyko,
kol išteisino jį Viešpaties žodis.
[20] Liepė paleist jį karalius,
valdovas tautų jį liepė išlaisvint.
[21] Ūkvaizdžiu savo namų jį padarė,
prievaizdu visų savo turtų.
[22] Pavedė mokyti jam šalies kunigaikščius,
išmintį skelbti didžiūnams.

[23] Tuokart Egiptan Izraelis atėjo;
čia, Chamo žemėj, Jokūbas viešėjo.

104, 15 „Man pašvęstųjų"— pažodžiui: „mano pateptųjų".
104, 23—27 Egiptiečius ir kitus afrikiečius izraelitai laikė nedėkingojo Nojaus sūnaus Chamo palikuonimis.

[24] Čia Viešpats pagausino savo tautą,
ji tapo tvirtesnė už priešus.

Mozė ir Aaronas

[25] Egiptiečių širdys pablūdo,
ėmė Dievo tautos neapkęsti,
jo tarnus engti klastingai.
[26] Siuntė tad Viešpats Mozę, savąjį tarną,
ir Aaroną, savo parinktą žmogų.
[27] Jie ten pridarė aibę stebuklų,
Chamo šaly — nuostabiausių dalykų.

„Egipto rykštės"

[28] Viešpats tamsą užleido, ir visa aptemo,
bet egiptiečiai jam prieštaravo.
[29] Pavertė vandenis jųjų į kraują
ir jų žuvis išmarino.
[30] Varlės jų žemę apniko,
net faraono namuos buvo pilna.
[31] Viešpačiui tarus, musės užpuolė,
aibės uodų — visą šalį.
[32] Plakė ledais, kada lyti reikėjo,
plieskė žaibais visą kraštą.
[33] Išmušė figynus ir vynuogynus,
laukuose medžius sunaikino.

[34] Viešpačiui tarus, skėriai kraštą užplūdo,
baisūs žiogai, ir buvo be skaičiaus.
[35] Jie visą žolę surijo,
dirvose — jų visą derlių.
[36] Viešpats pirmagimius jų numarino,
pirmenas vyrų stipruolių.

Išėjimas iš nelaisvės

[37] Saviškius jis išsivedė, pilnus aukso, sidabro;
dvylikoj jų giminių nebuvo ligoto.
[38] Džiaugės Egiptas, jiems išsikrausčius,
nes jų prigąsdintas buvo.

[39] Debesiu juodu Viešpats juos dengė,
ugnies stulpu naktį jiems švietė.

[40] Kai jie paprašė, jiems Viešpats putpeles siuntė,
juos dangaus duona maitino.
[41] Perskėlė uolą, ir vandenys plūdo,
dykumoj upės tekėjo.
[42] Nes jis atsiminė savąjį žodį,
duotą kadais Abraomui, tarnui ištikimajam.

[43] Išvedė jis savo tautą laimingą,
savo rinktinę — su didžiausia linksmybe.
[44] Jis jiems pagonių žemes išdalijo,
anų turtai jiems atiteko,
[45] kad jo įsakymus vykdytų,
kad jojo dėsnių laikytųs.
[Aleliuja!].

105 (106) PSALMĖ

Dievo gerumas ir žmonių neištikimybė

[1] [Aleliuja!].
Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.

Dievo geradarybės šlovintinos

[2] Kas išskaičiuos didžius Viešpaties darbus,
kas jį pajėgs kaip dera pašlovint?
[3] Laimė tam žmogui, kuris jo įsakymus vykdo,
nuolat elgias teisingai.

[4] Viešpatie, atsiminki mane, mylėdamas tautą,
lankyki mane savo pagalba.
[5] Trokštu regėt išrinktuosius laimingus,
džiūgauti su tavo liaudim,
didžiuotis su paderme tavo.

Senoliai maištavo ties Raudonąja jūra

[6] Esame tau nusikaltę, kaip mūsų senoliai,
bedieviškai elgėmės, darėme bloga.
[7] Mūsų tėvai, iš Egipto išėję,
tavo stebuklų nepaisė,
tavo malonių daugybę užmiršo,
ties Raudónąja jūra prieš Aukščiausią maištavo.
[8] Bet dėlei savo garbės jis juos išvadavo,
panorėjo apreikšti savo galybę.

[9] Subarė Raudonąją jūrą, ir ji tuoj išdžiūvo,
jūros dugnu vedė juos, tarsi tyrais.
[10] Juos išvadavo iš nekentėjų,
atėmė juos iš galingojo priešo.
[11] Vandenys priešus užpylė,
ir jų nė vieno neliko.
[12] Ir Izraelis tuokart įtikėjo,
Viešpačiui giesmes giedojo.

Godumas ir pavydas tyruose

[13] Bet labai greit Dievo darbus užmiršo,
jo sumanymais pasitikėt nenorėjo.
[14] Tyruose užgaidas savo paleido —
Viešpatį bandė dykynėj.
[15] Viešpats jų norų paklausė,
sočiai juos papenėjo.

[16] Jie pavydėti pradėjo stovykloje Mozei
ir Dievo pašvęstam Aaronui.
[17] Žemė tada atsivėrė, prarijo Dataną,
palaidojo šalininkus Abiramo.
[18] Siaubė ugnis jųjų gaują,
nedorėlius degino liepsnos.

Aukso veršis

[19] Horebe veršį jie pasidirbo,
garbino stabą auksinį.

105, 15 Graikiškasis ir lotyniškasis tekstai turi: „sočiai juos papenėjo"; pagal hebrajų originalą galima versti: „o paskui pragaištį leido".

[20] Ir, užuot šlovinę Dievą,
lenkėsi galvijui žolėdžiui.
[21] Gelbėtoją Dievą užmiršo,
kuris Egipte didžius daiktus jiems darė,
[22] Chamo šaly tiek stebuklų,
tiek šiurpulingų darbų ties Raudonąja jūra.
[23] Dievas juos būtų jau sunaikinęs,
jeigu ne Mozė, jojo rinktinis.
Jis juos užstojo prieš Dievą,
kad jo rūstybė jų nenusiaubtų.

Murmėjimas, išvydus Pažadėtąją žemę

[24] Jie paniekino puikiąją šalį,
netikėjo jo žodžiais.
[25] Jie palapinėse savo murmėjo,
Dievo neklausė.
[26] Viešpats tada, ranką pakėlęs, prisiekė
juos sunaikinti dykynėj,
[27] jųjų vaikus išblaškyt tarp pagonių,
po visas šalis išsklaidyti.

Stabmeldybė, maištas Meriboje

[28] Jie Baal-peorui tarnavo,
valgė aukas stabų negyvųjų.
[29] Šitaip jie Viešpatį pykdė,
ir ant jų rykštė užėjo.
[30] Bet kai Finėjas pakilęs sprendimą įvykdė,
liovėsi bausmės.
[31] Jam tai nuopelnu pripažinta
kartų kartomis ir per amžius.

[32] Rūstino Viešpatį jie prie Meribos,
Mozė dėl jų nukentėjo:
[33] jis jų suerzintas buvo,
neapgalvoti jam žodžiai išsprūdo.

105, 30 Žr. Skaičių 25, 7 ir t.
105, 32 Plg. Ps 94, 8—9.

Maišymasis su pagonimis

[34] Jie nesunaikino pagonių,
kaip jiems Viešpats buvo įsakęs.
[35] Jie su pagonimis ėmė maišytis
ir jųjų darbus išmoko daryti.
[36] Jie jų padirbtus stabus ėmė garbint,
kilpą tuo sau užsinėrė.

[37] Jie ėmė savo sūnus aukoti
ir savo dukras nelabajam.
[38] Liejo nekaltąjį kraują,
kraują savo sūnų, savo dukrų.
Kanaano stabams jas aukojo,
kraujais sutepė žemę.
[39] Savo darbais jie susiterliojo,
savo išdaigom elgėsi kaip paleistuviai.

Dievas baudžia ir glaudžia

[40] Viešpaties rūstis įsiliepsnojo prieš savo tautą,
biaurūs tapo jam savi žmonės.
[41] Atidavė juos rankon pagonių,
juos ėmė valdyti engėjai.
[42] Jų priešai juos spaudė,
jie buvo pažeminti po anų jungu.

[43] Juos Viešpats vadavo daug kartų,
bet jie savo įgeidžiais vėl prieštaravo
ir gniužti turėjo dėl nedorybių.
[44] Viešpats pažvelgdavo vėl į jų skurdą,
išgirdęs jų raudas.

[45] Atsimindavo Sandorą seną,
gailėdavos jų iš savo gerumo;
[46] paveikdavo širdis jų pavergėjų,
kad jų pagailėtų.

105, 39 Su paleistuvyste ir santuokine neištikimybe Šv. Raštas lygina išrinktosios tautos neištikimumą Dievui, jos stabmeldybę.
105, 46 Tinka izraelitų paleidimui iš Babilonijos tremties.

Viešpatie, gelbėk!

[47] Gelbėk mus, Viešpatie Dieve,
suspiesk tarp tautų išblaškytus,
tai šlovinsim mes tavo vardą,
didžiuosimės tau giedamu gyrium.

[48] Garbė Izraelio tautos Viešpačiui Dievui
nuo amžių per amžius.
Ir visa liaudis kartos: „Tegul šitaipos būna!"

105, 48 Ketvirtosios Psalmyno dalies (knygos) pabaiga. Plg. Ps 40, 14; 71, 18—19; 88, 53; 150.

PENKTOJI KNYGA

(Ps 106—150)

106 (107) PSALMĖ

Padėka už išgelbėjimą

[1] [Aleliuja!].

Išgelbėtieji tegu dėkoja

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
[2] Tegu tai kartoja jo išgelbėti žmonės,
išvaduoti iš priešų jungo.
[3] Jis juos surinko, svetur išblaškytus:
Rytuos, Vakaruos, Pietų šaly, Šiaurėj.

Klajoję tyrlaukiuose

[4] Po tyrlaukius, dykumas jie klajojo,
kelio nerado į šalį, kur reikės jiems gyventi.
[5] Jie alko ir troško,
jų širdys liūdėjo.
[6] Kentėdami Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.
[7] Jis įvedė juos į tikrąjį kelią,
kad surastų jie gyvenamą šalį.
[8] Tegu jie Dievui dėkoja, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
[9] Jis patenkino trokštančių norus,
išalkusius pripildė gėrybių.

106(107) psalmės mintys giminingos Izaijo knygos antrajai daliai.

Buvę surakinti

[10] Jie buvo patamsy, mirties paunksnėj,
skurde, geležim surakinti,
[11] nes buvo paniekinę Viešpaties žodį,
šventą Aukščiausiojo valią.
[12] Todėl kančiomis jis lamdė jų širdis;
jie sverdėjo, niekas jiems nepadėjo.

[13] Bėdų suspausti, jie Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.
[14] Išvedė iš patamsio, mirties paunksnės,
sutraukė jų pančius.
[15] Dėkokite Viešpačiui, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
[16] Stipriausius vario vartus sunaikino,
geležies velkes sulaužė.

Nuo kalčių ligoti

[17] Per nedorybes jie buvo išsekę,
dėl neteisybių turėjo kentėti;
[18] jiems nebemielas buvo net valgis,
prie pat mirties slenksčio priėjus.
[19] Bėdų suspausti, jie Viešpaties šaukės,
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.

[20] Jiems pasiuntė žodį ir juos išgydė,
iš duobės juos ištraukė.
[21] Dėkokite Viešpačiui, kad jis maloningas,
kad stebuklingas žmonijai.
[22] Padėkai aukas jam aukokit,
žavėdamies skelbkit jo darbus.

Per audrą plaukę

[23] Kas laivais plaukia į jūras,
vandenų platybėj prekiauja,
[24] tie mato, kas jojo sutverta,
gilybėse — jo stebuklinguosius darbus.

[25] Jam tarus, audros sukyla,
šiaušiasi bangos.
[26] Ligi debesų jie pakyla,
į gilumas puola,
širdis jų tirpsta iš baimės.
[27] Išgąsdinti dreba, tarsi apsvaigę,
sakytum galvos nebetekę.
[28] Bėdos suspausti, jie Viešpaties šaukias,
ir jis iš nelaimės išgelbi.

[29] Jis vėjus nutildo,
ir bangos nurimsta.
[30] Jie džiaugias nurimusia jūra,
o jis į uostą juos veda.
[31] Tegu jie dėkoja, kad jis maloningas,
kad jis stebuklingas žmonijai.
[32] Teaukština jį, susiėjus jo liaudžiai,
tegarbina jį, susirinkus didžiūnams.

Nuostabi Apvaizda

[33] Upynus jis tyrais paverčia,
paversmius — dykynėm.
[34] Derlingas dirvas paverčia druskynėm
dėlei tenykščių žmonių nelabumo.
[35] Iš dykumų daro paversmius,
sausumoje šaltinių prisagsto.

[36] Alkstantiems leidžia ten apsigyventi,
ir jie pasistato ten miestą.
[37] Jie tenai sėja laukus, vynmedžius veisia,
gausų derlių piūčiai brandina.
[38] Jis laimina juos, ir jie vis gausėja,
neleidžia sunykt jų galvijams.
[39] Bet vėl jie pradeda skursti, silpnėti,
nelaimės, vargai juos kamuoja.

[40] Jis ima niekint didžiūnus,
liepia jiems klaidžiot dykynėj be kelio,
[41] bet pakelia vargšą iš skurdo,
šeimas, kaip bandas, padaro gausingas.

[42] Teisuoliai tai regi ir džiaugias,
o melui burna užsičiaupia.
[43] Jei kas išmintingas, tegu tai pamato
ir Viešpaties gerumą supranta.

107 (108) PSALMĖ

Dievo šlovinimas ir pagalbos prašymas

[1] Giesmė. Psalmė. Dovydo.

Dievas ištikimas, teisingas

[2] Mano širdis pasiruošus, o Dieve,
mano širdis pasiruošus.
Giedoti, skambinti noriu,—
pabusk, mano gyriau!
[3] Pabuskite, kankliai ir arfa,
pažadinsiu miegančią aušrą.

[4] Aš noriu tave tautose, Viešpatie, garbint,
tave apdainuoti pagonims.
[5] Kaip dangus aukštas tavo gerumas,
ištikimybė debesis siekia.

[6] Aukštai danguje pasirodyk su savo didybe,
spindėdamas apsireikšk visai žemei.
[7] Vaduoki savo mylimus žmones,
savo dešine gelbėk, išgirsk mus.

Ką Viešpats žada

[8] Dieve, tu pasakei savo šventovėj:
„Aš mielai išdalysiu Sichemą,
Sukoto slėnį matuosiu.
[9] Mano Galaadas, mano Manasas,
Efraimo šalis — šalmas man galvai,
o Judėja — skeptras valdovo.

[10] Moabas bus man praustuvė,
Edomui savo autuvą saugot pavesiu,
Filistėjoj aidės mano pergalės balsas".

Pažadus Dievas išpildys

[11] Tad kas mane ves į tą galingąjį miestą?
kas į Edomą vadovaus man žygiuojant?
[12] Dieve, argi ne tu? Ar esi mus atmetęs,
su mūsų kariuomene nebežygiuoji?
[13] Padėki iš sielvarto mums išsigelbėt —
žmogus čia padėti nieko negali.
[14] Tik su Dievu mes būsim galingi,
sumindžios jis mūsų engėjus.

108 (109) PSALMĖ

Prieš klastingus priešus

[1] Choro vadovui. Dovydo. Psalmė.

Esu nekaltai puolamas

Dieve, šlove manoji, nebetylėki!
[2] Bedieviai, klastūnai prieš mane išsižioję,
mane plaka melagių liežuviais.

[3] Paniekos žodžiai — iš visų pusių,
mane jie puola nekaltą.
[4] Aš juos mylėjau — jie mane kaltin,
o aš tik meldžiuosi.
[5] Piktu už gera man moka,
neapykantą rodo už meilę.

Sutramdyki niekšą!

[6] Šitokį žmogų paveski bedieviui,
lai šalia jo stovi skundikas.

107(108) psalmė gimininga Ps 56 ir 59.

[7] Jį tegu teismas pasmerkia,
jojo maldos tegu jam nuodėme tampa.
[8] Tebūna jo gyvenimas trumpas,
svetimam tegu tenka jo verslas.
[9] Jo vaikai telieka našlaičiai,
ir jo žmona tenašlauja.
[10] Jo vaikai tegu klaidžioja, elgetom eina,
sugriautuos jų namuos tenebūna jiems vietos.

[11] Lupikas tegu pasiglemžia jo turtą,
tegu svetimieji jo uždarbį grobsto.
[12] Tegu jam nepadeda niekas,
tegu nesigaili vaikų jo našlaičių.
[13] Tegu padermė jo pražūva,
artimiausioj kartoj teišnyksta jo vardas.
[14] Lai Viešpats atsimena jo tėvų kaltę,
jo motinos nuodėmė tegu neišdildyta lieka.
[15] Lai nuolat Viešpats juos stebi,
tegu jis nuo žemės nušluoja jų atminimą.

[16] Nenori jie būt gailestingi,
beturtį vargšą kamuoja,
gailiaširdį žudyti kėsinas.
[17] Jie kitą prakeikia — prakeikti patys tebūna,
palaimos nelinki — tegu jos patys neturi.
[18] Tegu prakeikimas juos siaučia kaip rūbas,
kaip vanduo permerkia visą jų vidų,
kaip alyva pasiekia net kaulus.
[19] Prakeikimas jiems tebus lyg apsiaūstas,
tegu juos lyg juosta vis juosia.
[20] Tegu taip mano kaltintojams Viešpats užmoka —
tiems, kurie linki man pikta.

Išvaduok mane!

[21] Bet tu, Dieve, palaikyk mane dėlei savo vardo,
gelbėk dėlei savo gailestingumo.
[22] Juk aš vargšas, beturtis,
mano širdis kupina baimės.
[23] Nykstu kaip išblyškęs šešėlis,
guja mane tartum skėrį.

[24] Mano kēliai nuo pasninko linksta,
sulysęs geibsta man kūnas.
[25] Jie mane nuolat pašiepia,
stebi mane, kraipydami galvas.

[26] Padėk man, Viešpatie Dieve,
išgelbėk mane! Juk tu maloningas.
[27] Težino, jog tai bus ranka tavo,
tai tavo, Viešpatie, darbas.
[28] Tegu jie sau keikia, tu — laimink!
Tegu savo gėdai jie puola,
o man ateis džiaugsmas.
[29] Tekaista iš gėdos, kas mane šmeižia,
tegu juos sarmata kaip drabužis apgaubia.

[30] Viešpačiui aš savo burna džiugiai dėkosiu,
šlovinsiu jį, susirinkus daugybei.
[31] Juk vargšo pusėj jis stovi
ir gina jį nuo smerkėjų.

109 (110) PSALMĖ

Mesijas — Karalius ir Kunigas

[1] Dovydo. Psalmė.

Dievas sako mano Valdovui:
„Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų".

[2] Dievas duos tau Siono kalne valdovo lazdą,
ir tu savo priešus valdysi.
[3] Nuo gimimo šventuose kalnuose viešpatausi,
iš pat įsčių, nuo aušros savo jaunystės.

109(110) psalmė — mesijinė; plg. Ps 2. Ją dažnai cituoja NT, pvz.: Mt 22, 44; Mk 12, 38; Lk 20, 42; Apd 2, 34—35; Žyd 1, 13; 5, 6; 10, 12—13; 1 Pt 3, 22.

109, 3 „Šventuose kalnuose"— pagarbos daugiskaita; turima mintyje Siono kalnas Jeruzalėje, ant kurio stovėjo ST-o šventykla. Vietoj „iš pat įsčių... jaunystės" daug rankraščių turi: „iš įsčių prieš aušrą it rasą tave pagimdžiau".

[4] Viešpats yra prisiekęs, ir jis nesigaili:
„Tu Kunigas amžiais, kaip Melchizedekas".
[5] Tavo dešinėj stovės Viešpats,
užsirūstinęs valdovùs jis sumindžios.
[6] Jis pagonis nuteis. Bus šūsnys lavonų.
Jų galvas daužys visoj žemėj.

[7] Žygyje gers iš upelio,
narsiai žengs, galvą iškėlęs.

110 (111) PSALMĖ

Didūs Dievo darbai

[1] [Aleliuja!].
A l e f.
Visa širdimi Dievui dėkosiu
B e t.
teisingųjų tarpe, didžioje jų bendrijoj.

[2] G i m e l.
Didingi Viešpaties kūriniai,
D a l e t.
nuostabūs tiems, kas juos myli.
[3] H e.
Puošni, prabangi jo kūryba,
V a u.
jo teisingumas tveria per amžius.
[4] Z a i n.
Paliko veiklos stebuklingos paminklą
H e t.
gerasis, maloningasis Viešpats.
[5] T e t.
Maitina kiekvieną, kas jo šventai bijo,

109, 7 Kristus gėrė iš kančių upės ir garbingai prisikėlė; plg. Fil 2, 6—11.

110, 1 „Aleliuja!"— „Šlovinkime Viešpatį". Kai kurie rankraščiai bei vertimai šio šūkio čia ir kitur neturi. Giedodami ar skaitydami psalmes, kaip maldą, jį praleidžiame.

J o d.
savo sandorą atmena amžiais.

[6] K a f.
Galybę savo tautai parodė,
L a m e d.
atidavė jai žemę pagonių.
[7] M e m.
Jo darbai skelbia ištikimybę ir tiesą,
N u n.
nepakeičiami jo įstatymai.
[8] S a m e c h.
Jie tvers amžių amžiais;
A i n.
jie gimę iš jėgos ir teisumo.
[9] P e.
Jis gelbi savąją tautą,
S a d e.
amžiams jo sandora sudaryta.

K o f.
Jo vardas šventas ir šiurpulingas.
[10] R e š.
Išminties pradžia — Dievo baimė;
Š i n.
labai supratingas, kas šitaipos elgias.
T a u.
Viešpaties gyrius tvers amžiais.

111 (112) PSALMĖ

Teisaus žmogaus laimė

[1] [Aleliuja!].
A l e f.
Laimingas, kas Viešpaties bijo,
B e t.
kas jo įsakymus myli.
[2] G i m e l.
Jo ainiai bus žemėj galingi.

D a l e t.
Teisingųjų kartai — palaima.
[3] H e.
Jo namuose — ištaiga, dideli turtai,
V a u.
jo teisumas amžiais laikysis.

[4] Z a i n.
Jis nušvinta geriesiems lyg šviesa tamsybėj,
H e t.
švelnus, gailestingas, teisingas.
[5] T e t.
Laimingas, kas kito gailis, paskolą duoda,
J o d.
kas reikalus tvarko teisingai.
[6] K a f.
Jam niekad netenka drebėti,
L a m e d.
minimas teisuolio vardas per amžius.

[7] M e m.
Liūdna žinia jo negąsdins.
N u n.
Širdis jo drąsi, nes Viešpačiu vilias.
[8] S a m e c h.
Širdis jo rami, nebijanti nieko,
A i n.
atsainiai jis žvelgia į savo engėjus.
[9] P e.
Jis vargšams dovanas duoda, dalija,
S a d e.
jo teisingumas amžiais nežūsta.
K o f.
Jo didybė skaidriai nušvinta.

[10] R e š.
Bedieviai šnairuoja, apmaudą giežia,
Š i n.
dantį galanda ir džiūsta.
T a u.
Bedievių užmačios niekais nueina.

112 (113) PSALMĖ

„Šlovė Viešpaties vardui!"

[1] [Aleliuja!].

Šlovė Viešpačiui!

Dievo tarnai, giedokit,
garbinkit Viešpaties vardą!
[2] Šlovė Viešpaties vardui
dabar ir per amžius!

[3] Nuo pat saulėtekio iki saulėlydžio
tebus šlovinamas Viešpaties vardas.
[4] Aukštai virš tautų yra Viešpats,
garbė jo aukštesnė už dangų.

Dievo didybė ir gerumas

[5] Kas toks, kaip mūsų Viešpats Dievas?
Jis aukštybėj gyvena,
[6] iš ten žvelgia žemyn į dangų ir žemę.

[7] Jis kelia nuo žemės beturtį,
iš purvo elgetą traukia;
[8] sodina jį šalia kunigaikščių,
tautos savosios didžiūnų.

[9] Bevaikę namuose padaro laimingą:
jai leidžia vaikų motina tapti.

112, 1 „Aleliuja" (hebr. „hallelu Jahve") — šlovinkit Dievą! 112(113)—117(118) psalmės, prasidedančios žodžiu „Aleliuja" sudaro vad. „Halel"— šlovinimo himną, kurį izraelitai giedodavo švenčių dienomis, ypač per Velykų vakarienę (plg. Mt 26, 30 ir paaaišk.).

112, 9 Nevaisingumas buvo laikomas skaudžia Dievo bausme; plg. Pradžios 16; 2 Samuelio 1—2; Lk 1, 25.

113A (114) PSALMĖ

Izraelitų išvadavimas iš Egipto

[1] [Aleliuja!].
Kai Dievo tauta iš Egipto išėjo,
kai Jokūbo ainiai pagonių tautą paliko,
[2] tada Judo šeima tapo Dievo šventove,
Izraelis karalystė jo pasidarė.

[3] Pamatė juos jūra, ir pasitraukė,
atgal pasisuko Jordanas.
[4] Kalnai šokinėjo kaip išgąsdintos avys,
kauburiai — tarsi ėriukai.

[5] Kas gi tau, jūra, ko gi tu bėgi?
ko atgal traukies, Jordane?
[6] Ko, kalnai, būgštaujate kaip avys?
ir jūs, kauburiai, lyg ėriukai?

[7] Drebėki, pasauli, prieš Viešpaties veidą,
prieš galingąjį Dievą Jokūbo!
[8] Jam iš akmens vandenys tvinsta,
versmė iš uolos jam ištrykšta.

113B (115) PSALMĖ

Tikrojo Dievo didybė

Tik Dievas vertas garbės

[9(1)] Ne mums, vai, ne mums, o Viešpatie Dieve,—
lai tavo vardui didi šlovė būna
dėl tavo malonės, ištikimybės.
[10(2)] Pagonys tegu neburnoja:
„Kurgi tasai jūsų Dievas?!"
[11(3)] Mūsų Dievas danguj viešpatauja,
ką jisai nutaria, tą ir padaro.

113, 9 (115, 1) ir t. be skliaustelių pateikiama graikiškojo bei lotyniškojo tekstų numeracija, skliausteliuose — hebrajiškojo.

Pagonių stabai niekingi

12(4) Pagonių stabai — iš aukso, sidabro,
žmogaus rankų jie padaryti.
13(5) Jie turi lūpas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato.
14(6) Turi ausis, bet nieko negirdi,
turi nosis, bet nesuuodžia.
15(7) Turi rankas, bet palytėti negali,
turi ir kojas, bet nepaeina,
garso iš savo gerklės neišduoda.
16(8) Į juos panašūs lai tampa, kas juos gamina,
ir visi, kurie jais pasikliauja.

Tikime Dievą, jis mus laimina

17(9) O Izraelio tauta Viešpačiu tiki,
jis jos padėjėjas ir skydas.
18(10) Aarono vaikai Viešpačiu vilias,
jis jų padėjėjas ir skydas.

19(11) Viešpaties bijantys Viešpačiu remias,
jis tokiems padeda ir tokius gina.
20(12) Viešpats atmins mus meilingai,
suteiks mums palaimą.
Laimins jisai Izraelį,
Aarono padermę laimins.
21(13) Laimins visus, kurie Viešpaties bijo,
laimins mažus ir didžiuosius.

22(14) Jūsų šeimas Viešpats pagausins —
jus ir jūsų ainiją.
23(15) Jus tegu laimina Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas.
24(16) Dangus yra Dievo buveinė,
žmonėms jis atidavė žemę.
25(17) Ne mirusieji tave, Viešpatie, garbins,
ne mirties karalijon nužengę.
26(18) Bet mes, gyvieji, tave šlovinam, Dieve,
dabar ir per amžius.

113, 12—18 (115, 4—10) Plg. Ps 134(135), 15—20.

114 (116A) PSALMĖ

Dėkojimas

[1] [Aleliuja!].

Viešpats išgelbėjo nuo mirties

Dievą myliu, nes jis išgirdo
mano maldavimo balsą.
[2] Jis man atkreipė ausį
tą dieną, kada jo šaukiausi.

[3] Aš mirties pančiais buvau apraizgytas,
į giltinės žabangas patekęs.
Sielvartas, vargas man buvo.
[4] Ėmiau tada Viešpaties šauktis:
gelbėk, Viešpatie, mano gyvybę!

[5] Viešpats teisingas ir maloningas;
jis, mūsų Dievas, didžiai gailestingas.
[6] Jis nuolankiuosius globoja.
Silpnas buvau — jis mane išvadavo.

[7] Nurimk pagaliau, mano siela:
juk Viešpats tiek gera tau daro!
[8] Saugojo jis nuo mirties mano gyvybę,
ašarų lieti neleido,
nedavė klupt mano kojoms.
[9] Vaikščiosiu aš akivaizdoj Dievo
pasauly — tarpe gyvųjų.

115 (116B) PSALMĖ

[1(10)] [Aleliuja!].

Išpildysiu, ką Dievui pažadėjau

Nors pasiklioviau, betgi kalbėjau:
esu baisiai prislėgtas!

2(11) Aš nusivylęs galvojau:
visi žmonės — melagiai!
3(12) Kuo gi aš Viešpačiui atsidėkosiu,
už visa gera, ką man padarė?
4(13) Išganymo taurę pakelsiu,
Viešpaties vardą kartosiu.

5(14) Aš jam apžadus atitesėsiu
prieš visą jo tautą.
6(15) Viešpaties akyse didžiai brangūs
mirštantys jo teisieji.

7(16) Viešpatie, aš tavo tarnas,
tavo tarnas — sūnus tavosios tarnaitės.
Tu mano pančius sutraukei.
8(17) Tau padėkos auką aukosiu,
šauksiuosi Viešpaties vardo.

9(18) Aš Viešpačiui įžadus atitesėsiu
prieš visą jo tautą
10(19) Viešpaties būsto atšlainiuos,
vidury Jeruzalės miesto.

116 (117) PSALMĖ

Šlovė gailestingajam Viešpačiui!

1 [Aleliuja!].
Garbinkit Viešpatį, visos tautos,
šlovinkite jį, visos šalys!
2 Jo gailestingumas tikrai begalinis,
savo pažadams jis ištikimas per amžius.

115, 4 (116, 13) „Išganymo taurė" NT-e suprantame Eucharistiją.

116(117) psalmė — trumpiausia iš visų, bet ją galima laikyti Psalmyno santrauka, nes ji nusako pagrindines Psalmyno idėjas: Dievas amžinai ištikimas ir gailestingas, visos šalys ir visi žmonės turi jį su džiaugsmu garbinti.

117 (118) PSALMĖ

Šventinis himnas

[1] [Aleliuja!].

Amžinas Viešpaties gailestingumas

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.
[2] Tegu Izraelis kartoja:
„Jis maloningas per amžius!"
[3] Tegu Aarono ainiai kartoja:
„Jis maloningas per amžius!"

[4] Visi, kurie Viešpaties bijo, tesako:
„Jis maloningas per amžius!"

Sielvarte meldžiausi

[5] Sielvarte Dievo šaukiausi,
ir jis išgirdo, mane išvedė laisvėn.
[6] Su manim Viešpats — ko man bijoti?
ką gali žmonės man padaryti?!
[7] Viešpats globoja, mane visur remia,
su panieka žvelgsiu į priešus.

[8] Geriau prie Viešpaties glaustis,
negu žmogumi pasikliauti!
[9] Geriau Viešpačiu remtis,
negu pasitikėti didžiūnais!

Dievas mane palaikė

[10] Buvo mane visi pagonys apsupę,
bet su Dievo vardu juos iškapojau.
[11] Jie mane buvo apgulę, apprietę,
bet su Dievo vardu aš juos sudorojau.

117, 10—12 „Su Dievo vardu"— Dievo šaukdamasis ir jo remiamas.
117, 12 Sausame erškėtyne labai greit plinta ir smarkiai siaučia ugnis, tad šiuo palyginimu rodomas užpuolikų veržlumas.

[12] Buvo apspitę kaip širšės,
kaip ugnis erškėtyne pleškėjo,
bet su Dievo vardu aš juos nugalėjau.
[13] Stumdyte stumdė, kad aš sukniubčiau,
betgi man Viešpats padėjo.
[14] Viešpats — mano garbė, manoji stiprybė,
jisai — išganymas mano.

[15] Džiaugsmo, išsivadavimo šauksmas
teisuolių sodybose girdis:
[16] „Dievo ranka parodė savo galybę!
Dievas dešinę savo pakėlė!
Dievo dešinė parodė savo galybę!"
[17] Aš nemirsiu: gyvensiu
ir skelbsiu Viešpaties darbus.
[18] Nors Viešpats mane plakte plakė,
bet mirti neleido.

Eisiu dėkoti į šventyklą

[19] Atverkit vartus, kur teisybė gyvena!
Įžengsiu, Dievui dėkosiu.
[20] Štai čia — Dievo vartai,
pro juos teisieji gali įžengti.

[21] Dėkoju, kad mane išgirdai tu,
kad esi vaduotojas mano.
[22] Akmuo, kurį statytojai vertė į šalį,
pačiu kertiniu pasidarė.
[23] Taip Dievo nulemta,
ir mūsų akims tai nuostabą kelia.
[24] Šią dieną laimingą Viešpats padarė,
Džiūgaukim, kelkim linksmybes!

[25] Išgelbėk mane, Viešpatie mano,
suteiki man, Viešpatie, sėkmę.
[26] Palaima tam, kurs ateina Viešpaties vardu!
Mes laiminam jus iš Viešpaties būsto.

117, 24 Ši eilutė dažnai kartojama Velykų sekmadienio Valandų liturgijoje.
117, 26 Čia yra apeiginis šūksnis ir kunigų teikiamo palaiminimo formulė.

13—679

[27] Dievas yra Viešpats, ir jis mums šviečia.
Su palmių šakomis rankose išsirikiuokit
ligi krašto altoriaus.
[28] Tu — mano Dievas, ir aš tau dėkosiu,
giesme tave šlovinsiu, Dieve.
[29] Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius.

118 (119) PSALMĖ

Mąstymas apie Dievo Įstatymą

[1] [Aleliuja!].

Laimingi, kurie Dievo įsakymus pildo

Alef.
Laimingi, kurių nepeiktinas kelias,
kurie pagal Dievo įsakymus eina.
[2] Laimingi, kas laikos jo žodžių,
kas iš širdies jojo ilgis.

[3] Jie, nedarydami pikta,
keliu jo žygiuoja.
[4] Tu pats išleidai įsakymus, Dieve,
mes privalome tobulai jų laikytis.

[5] Lai būna mano vienintelis kelias:
žiūrėt tavo valios.
[6] Niekuomet nepatirsiu aš gėdos,
jei nuostatus tavo svarstysiu.

[7] Gryna širdimi tave šlovinti trokštu,
nuosprendžius tavo pažinęs.
[8] Priesakus tavo vykdyti noriu,
tiktai neapleisk manęs niekad!

118(119) psalmė — ilgiausia iš visų. Ji šlovina Dievo įstatymą, kuris vadinamas įvairiais vardais: Teisynas, įstatymas, žodis, valia, mokslas, įsakymai, nuostatai, potvarkiai, priesakai, pažadas.

Džiaugiuosi Dievo Įstatymu

[9] Bet.
Kaip gali jaunas savo kelią išsaugoti tyrą?
Ogi klausydamas tavo žodžių!
[10] Visa širdimi tavęs ieškau,
tik neleisk nuo įstatymų tavo nuklysti.
[11] Giliai širdyje slepiu tavo žodį,
kad tavęs neįžeisčiau.
[12] Būk pašlovintas, Dieve,
mane savo įsakymų mokyk.
[13] Savo lūpomis skelbsiu,
kas tik tavo burnos pasakyta.
[14] Stovėdams ant tavo įsakymų kelio, džiaugiuosi
labiau, negu lobiais didžiausiais.
[15] Mąstau apie tavo įsakymus,
žvelgiu į tavo nurodytą kelią.
[16] Mane tavo potvarkiai žavi,
neužmiršiu, kas tavo sakyta.

Dievo klausysiu sunkumuose

[17] Gimel.
Suteik savo tarnui malonę,
tai aš gyvensiu
ir tavo mokslo laikysiuos.
[18] Akis man atverki,
kad stebuklus tavo mokslo regėčiau.
[19] Aš žemėje — svečias:
nuo manęs priesakų savo neslėpki.
[20] Mano širdis iš ilgesio alpsta,
nuolat ieškodama tavo žodžių.
[21] Tu bari įžūliuosius;
prakeikti, kurie nuo įsakymų tavo nuklydo.
[22] Atimk nuo manęs panieką, gėdą,—
aš juk tavo įsakymus vykdau.
[23] Lai susirinkę didžiūnai sau prieš mane tarias,
aš, tavo tarnas, apie tavo valią mąstysiu.

118, 17 „Gyventi" Šv. Rašte dažniausiai reiškia daugiau, negu tik egzistuoti: gyventi laimingai, saugiai, prasmingai (gyvuoti). Plg. Ps 132, 3; Ezechielio 3, 21; 18 ir 33 sk.

[24] Mane tavo potvarkiai žavi.
Visi tavo norai — man tikri patarėjai.

Atgaivinki sielą prislėgtą

[25] Dalet.
Į dulkes nublokšta mano siela,—
atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
[26] Man atsiliepei, kai tau savo kelią atvėriau.
Tau atvėriau savąjį kelią, ir mane išklausei;
mane savo įstatymų mokyk.
[27] Leisk pažint tavo priesakų kelią,
ir nuostabius tavo darbus mąstysiu.
[28] Kai sielvarte ašaros byra,
paguosk mane, kaip esi pažadėjęs.
[29] Į klystkelius patekti neleiski,
suteik man savo įstatymo malonę.
[30] Esu pasiryžęs tiesos kelio laikytis,
prie tavo įsakymų taikaus.
[31] Prisirišęs esu prie tavo priesakų,
Dieve, neleisk patirti man gėdos.
[32] Tavo įsakytu keliu aš skubėsiu,
nes tu išplėtei mano širdį.

Stiprink mane įsakymų kelyje

[33] He.
Parodyk man, Dieve, savo įstatymų kelią,
ir kaip atlygio aš jo laikysiuos.
[34] Suteik įžvalgumo pildyt tavo Teisyną
ir nuoširdžiai jo laikytis.
[35] Savo įsakytais takais mane veski,
nes jie man malonūs.
[36] Mano širdis į tavo potvarkius krypsta,
visai negeisdama pelno.
[37] Saugok mano akis nuo tuštybių,
savo žodžiu atverk man gyvenimą.

118, 33 Pats Dievo valios žinojimas ir laikymasis duoda teisiajam tiek džiaugsmo, kad jis jaučiasi atlygintas už ištikimybę.
118, 34 „Teisynas"— penkios pirmosios Šv. Rašto knygos, kurias izraelitai vadino „Tora", t. y. „Įstatymu", nes jame yra Apreiškimo pradmenys, Dievo duotieji įsakymai ir Mozės paskelbtieji nuostatai.

[38] Savo tarnui išpildyk, ką esi pažadėjęs,
kad tave žmonės gerbtų.
[39] Gelbėk mane nuo gėdos, aš jos bijausi,
tavo potvarkiai mane tepradžiugins.
[40] Štai kaip tavo įsakymus myliu,
tu, teisingasis, atverk man gyvenimą.

Skelbsiu tavo įsakymų gėrį

[41] V a u.
Viešpatie, būki man maloningas,
paramą žadėtą atsiųski.
[42] Jei kas mane užgaulios, atsikirsti mokėsiu,
nes tavo žodžiais viliuosi.
[43] Iš mano lūpų neatimk tiesos žodžių —
tavo pasakymais kliaujuos.
[44] Be paliovos aš tavo Teisyno laikysiuos —
nuolat, per amžius.

[45] Plačiuoju keliu tuomet žengsiu,
nes tavo valią vykdyti noriu.
[46] Prieš valdovus tavo nurodymus skelbsiu,
ir man neteks kęsti sarmatos.
[47] Tavo priesakais aš džiaugiuosi,
juos iš visos širdies myliu.
[48] Į tavuosius įsakymus aš tiesiu ranką,
tavo potvarkius noriu suvokti.

Tavo Įstatymas guodžia

[49] Z a i n.
Atsimink, ką savo tarnui esi pažadėjęs,
man viltį įkvėpęs.
[50] Varge man paguoda
tie pažadai — mane jie gaivina.
[51] Mane išdidieji pajuokia, kaip moka,
bet nuo tavo įstatymo aš nesitrauksiu.
[52] Prisimenu senovinius nuosprendžius tavo
ir, Viešpatie, tuo pasiguodžiu.
[53] Mane apmaudas ima,
kai matau bedievį nepaisant Viešpaties valios.

[54] Man — kaip giesmė Viešpaties mokslas,
man, pakeleiviui.
[55] Ir naktį atsimenu, Viešpatie, tavąjį vardą,
trokštu įstatymus vykdyt.
[56] Tik viena man rūpi:
tavo valią išpildyt.

Draugauju su Įstatymo vykdytojais

[57] H e t.
Sakau Dievui: tokia dalia mano —
tavo žodžių laikytis.
[58] Meldžiu nuoširdžiai tavo veidą:
būk gailestingas, kaip esi pažadėjęs.
[59] Mąstau savo gyvenimo kelią,
pagal nuostatus tavo žingsniuoju.
[60] Spėriai, negaišuodamas
tavo įsakymus vykdau.
[61] Bedieviai man stato žabangus,
bet aš neužmiršiu tavo Teisyno.
[62] Vidurnaktį pakirdęs dėkoju
už tavo teisingąjį mokslą.
[63] Aš draugas visiems, kurie tavęs bijo
ir tavo įsakymų klauso.
[64] Pilnas pasaulis, Viešpatie, tavo maloningumo,
mokyk mane savo mokslo!

Kentėdamas išmokau Dievo klausyti

[65] T e t.
Tu savo tarnui darai, Viešpatie, gera,
kaip esi pažadėjęs.
[66] Mokyk mane išminties ir buklumo,—
aš juk remiuos tavo žodžiais.
[67] Buvau aš nuklydęs, todėlei kentėjau,
bet nūnai klausau tavo žodžio.
[68] Koks esi geras, koks maloningas!
Šviesk mane savo mokslu.
[69] Šmeižtais mane išpuikėliai drabsto,
bet aš nuoširdžiai tavo nuostatus vykdau.

[70] Nejautri jų širdis — kaip aptukus,
o ašai žaviuos tavo mokslu.
[71] Naudinga man pakentėti,
kad tavo potvarkių tiesą suprasčiau.
[72] Man tavo paskelbtas Teisynas — didelis turtas,
brangesnis už auksą, sidabrą.

Padėk man, kad džiaugtųsi dorieji

[73] J o d.
Mane tavo rankos sukūrė, sutvėrė,
suteik man buklumo priesakams tavo.
[74] Kurie tavęs bijo, mane matydami, džiaugias,
kad tavo pasitikiu žodžiais.
[75] Žinau, Viešpatie, jog teisūs tavo sprendimai,
mane tu teisingai prispaudei.
[76] Tavo gerumas ir mane tepaguodžia,
kaip esi savo tarnui žadėjęs.
[77] Būk gailestingas, ir ašai gyvensiu,
nes mane tavo įstatymas žavi.
[78] Išpuikėliams gėda!
Jie ant manęs verčia melą,
o aš gi įsakymus tavo stengiuos pažinti.
[79] Tegu pas mane susieina, kurie tavęs bijo,
kuriems tavo potvarkiai rūpi.
[80] Te mano širdis nepažeidžia tavo sprendimų,
kad nereikėtų man raudonuoti.

Tavim viliuosi persekiojamas

[81] K a f.
Mano širdis ilgisi tavo pagalbos,
pasitikiu aš tavo žodžiais.
[82] Akis pražiūrėjau. Vis laukiu, kas tavo žadėta:
kada gi mane tu paguosi?
[83] Tapau panašus į surūkusią dėklę,
bet tavojo mokslo pamiršti nenoriu.
[84] Ar daug dar dienų man belaukti?
kada gi mano skaudėjus pasmerksi?

[85] Išpuikėliai kasa man duobę,
jiems ne galvoj tavo žodžiai.
[86] Visi tavo potvarkiai teisūs.
Klastūnai engia mane, o tu gelbėk!
[87] Nedaug man betrūko žūti ant žemės,
bet tavo įsakymų pamesti nenoriu.
[88] Gaivinki mane! Juk tu maloningas!
Kas tavo burnos pasakyta, tai vykdyti noriu.

Tavo Įstatymas amžinas

[89] L a m e d.
Amžinas tavo, Viešpatie, žodis,
tvirtas kaip dangūs.
[90] Kartų kartomis tvers tavo ištikimybė;
tu tvirtus pamatus žemei padėjai, ir ji tebestovi.
[91] Ligi šiol viskas laikos, kaip tavo nuspręsta,
tavęs viskas klauso.
[92] Jei tavo įsakymai manęs nežavėtų,
seniai būčiau susmukęs.
[93] Amžinai neužmiršiu tavo liepimų,
tu jais išlaikei mane gyvą.
[94] Aš esu tavo, todėl mane gelbėk,—
tavo nuostatus trokštu suvokti.
[95] Mane nusikaltėliai pražudyti kėsinas,
o aš tavo potvarkius stengiuos suprasti.
[96] Matau, kad ir tobuliausi dalykai — riboti,
tik įstatymas tavo beribis.

Tavo Įstatymas išminties moko

[97] M e m.
Tavo įstatymą aš karštai myliu,
svarstau jį ištisą dieną.
[98] Tavo priesakas mane daro protingesnį už priešus —
jis amžiais bus mano.
[99] Už visus savo mokytojus tapau protingesnis,
mąstydamas tavąjį žodį.
[100] Daugiau suprantu ir už senį,
nes tavo įsakymus vykdau.

[101] Į pikto takus nekeliu kojos,
kaip tavo liepta.
[102] Nuo tavo sprendimų nukrypti nenoriu,
nes tu mane mokai.
[103] Mieli man yra tavo žodžiai,
saldesni mano burnai už medų.
[104] Per tavo įsakymus tapau supratingas,
todėl pakęst negaliu jokio melo.

Įstatymas — šviesa ir turtas

[105] N u n.
Tavasis žodis yra mano žingsniams žibintas,
šviesa mano takui.
[106] Prisiekiau, nutariau vykdyt
tavo nuosprendžių tiesą.
[107] Esu aš, Dieve, baisiai prislėgtas,—
mane atgaivink, kaip esi pažadėjęs.
[108] Viešpatie, teikis iš mano burnos šlovės auką priimti,
man savo potvarkius aiškink.
[109] Savo gyvybę visada laikau saujoj,
bet tavo mokslo aš neužmiršiu.
[110] Man nusikaltėliai spendžia žabangus,
bet nuo tavo įsakymų aš nenukrypsiu.
[111] Tavo potvarkiai man amžinas pãveldas,
jie mano širdžiai — linksmybė.
[112] Lenkiu savo širdį klausyt tavo valios —
tai man atpildas amžiams.

Nekenčiu dviveidžių

[113] S a m e c h.
Pakęst negaliu abejutų,
vien tavo įstatymą myliu.
[114] Esi mano priedanga, skydas,
pasitikiu aš tavo žodžiais.

118, 109 Savo gyvybę saujoje turėti — būti pasirengusiam kiekvienu momentu atiduoti gyvybę, gyventi nuolatiniame pavojuje gyvybei.
118, 112 Žr. Ps. 118, 33 paaiškinimą.

[115] Šalin nuo manęs, kas darote pikta!
Aš Viešpaties įsakus vykdau.
[116] Mane palaikyk, kaip žadėjai, ir aš būsiu gyvas,
lai nebūna man gėdos, viltį turėjus.
[117] Man paspirtį teik, ir išgelbėtas būsiu,
ir tavo nurodymų niekada nepamiršiu.
[118] Tu atmeti tuos, kurie nuo tavo įstatymų krypsta,—
jie skaudžiai apsigauna.
[119] Tu šluoji nedorėlius, tarsi degėsius,
todėl tavo priesakus myliu.
[120] Prieš tavo didybę drebu tartum lapas,
bijausi tavo sprendimų.

Gink mane nuo skriaudikų

[121] A i n.
Elgiuos apgalvotai, teisingai,—
neatiduok manęs priešams.
[122] Laiduok savo tarnui gerovę,
neleiski išpuikėliams mane nugalėti.
[123] Man akys įdubo, belaukiant tavo pagalbos,
teisingojo tavo sprendimo.
[124] Tu man, savo tarnui, būk maloningas,
išmokyk mane tavo valios laikytis.

[125] Esu tavo tarnas, tu mane mokyk,
kad potvarkius tavo pažinčiau.
[126] Jau metas tau, Viešpatie, veikti,
nes žmonės tavo įstatymą laužo.
[127] Tavo nurodymai brangesni man už auksą,
mielesni už gryną jį auksą.
[128] Todėlei tvarkausi pagal visus tavo nuostatus,
pakęst negaliu jokių melo vingių.

Padėk man vykdyti tavo valią

[129] P e.
Tavo potvarkiai iš tiesų stebuklingi,
todėl mano siela juos sergi.
[130] Tavo žodžių skaidrumas apšviečia,
neišmanėlius gali pamokyt.

[131] Godžiai atveriu savo lūpas,
aš tavo įsakymų alkstu.
[132] Pažvelk į mane, man būk maloningas,
kaip esi pratęs daryti tiems, kurie tave myli.
[133] Kreipk žingsnius mano pagal savo mokslą,
tegu nedorybės manęs nepavergia.
[134] Mane nuo žmonių priespaudos gelbėk:
aš tavo nuostatus pildyti noriu.
[135] Pažvelk giedru veidu į savo tarną,
išmokyki mane savo mokslo.
[136] Man ašaros iš akių srūva,
kad laužomas tavo Teisynas.

Teisingas Įstatymas duoda drąsos

[137] S a d e.
Teisus esi, Dieve,
teisingi tavo sprendimai.
[138] Iš teisingumo mums potvarkius leidi,
nes ištikimas esi tikrajai tiesai.
[139] Mane šventas rūpestis graužia,
kad tavo žodžius mano priešai užmiršo.
[140] Tavo žodis teisingas ir tyras,
jį tavo tarnas brangina.
[141] Nors aš paniekintas, menkas,
bet tavo nuostatų aš neužmiršiu.
[142] Tavo teisybė — amžių teisybė,
tavo Teisynas — pats teisingumas.
[143] Vargai mane, sielvartai spaudžia,
bet tavo priesakai žavi.
[144] Kas tavo pareikšta, amžiais teisinga:
padėk man suprasti, ir aš gyvensiu.

Trokštu būti ištikimas

[145] K o f.
Šaukiu iš širdies, išklausyk mane, Viešpatie,
aš vykdysiu tavo teisingąjį mokslą.
[146] Šaukiuosi tavęs: mane gelbėk!
Laikysiuosi potvarkių tavo.

147 Prieš aušrą keliuosi, maldauju pagalbos,
tikiu tavo žodžiais.
148 Atmerkiu akis dar prieš rytą,
svarstau tavo mokymo žodį.
149 Išgirsk mane, Viešpatie,
atverk man gyvenimą, kaip esi pažadėjęs.
150 Manęs tyko priešai klastingi,
nuo įstatymo tavo nutolę.
151 Arti esi, Dieve,
ir visi tavo žodžiai teisingi.
152 Seniai tavo mokslą pažįstu,
tu jį amžiams paskelbei.

Gelbėk, Viešpatie, klusnų tarną

153 R e š.
Pažvelki, koks mano skurdas, ir gelbėk:
nepamiršau aš tavo Teisyno.
154 Vesk mano bylą ir išvaduoki,
dovanok man gyvybę, kaip esi pažadėjęs.
155 Išganymas toli nuo piktųjų,
nes jie neklauso tavo sprendimų.
156 Koks didis, o Dieve, tavo gerumas,—
dovanok man gyvybę, kaip esi nusprendęs.
157 Gausingi mano engėjai, spaudėjai,
bet aš nenuklystu nuo tavo paskelbtojo mokslo.
158 Nedoruosius matau ir biauriuosi:
nepaiso jie tavojo žodžio.
159 Žiūrėk, Viešpatie, kaip tavo priesakus myliu,
būk gailestingas, išsaugok mano gyvybę.
160 Tavo žodžių pradžia ir galas — teisybė,
tvers amžius teisingieji tavo sprendimai.

Įstatymas — jėga

161 Š i n.
Be priežasties mane engia galiūnai,
bet mano širdis tebijo vien tavo žodžių.
162 Tavo pažadais aš džiaugiuosi,
kaip didelį lobį atradęs.

[163] Melo pakęst negaliu, aš juo biauriuosi,
tavo Teisynas man mielas.
[164] Septynis kartus dienoje tave šlovinu
dėl tavo teisingų sprendimų.
[165] Kas myli tavo įstatymą, atranda ramybę,
ir niekada nesugniūžta.
[166] Aš laukiu tavo pagalbos, o Dieve,
tavo įsakymus vykdau.
[167] Mano siela tavo nurodymus saugo,
nes didžiai juos myli.
[168] Aš laikausi tavojo mokslo ir priesakų,
mano kelias tau atviras, Dieve.

Žaviuosi Įstatymu, ilgiuosi išganymo

[169] T a u.
Tenuskrieja pas tave mano šauksmas, o Dieve,
savo žodžiu mane mokyk.
[170] Tepasiekia tave mano maldos:
gelbėk, kaip esi pažadėjęs.
[171] Mano lūpos tešlovina tavo vardą,
kad savo priesakų mokai.
[172] Mano liežuvis tešlovina tavo žodį,
nes teisingi tavo įstatymai.
[173] Tavo ranka tegul mane gelbi:
aš tavo įsakymus pildau.
[174] Viešpatie, aš ilgiuosi tavo išganymo,
tavo Teisynu žaviuosi.
[175] Tegu mano siela tavo garbei gyvuoja,
tegelbsti mane tavo nuostatai.
[176] Klaidžioju aš kaip avis pasiklydus. . .
Eik savo tarno ieškoti:
tavo įsakymų esu neužmiršęs!

119 (120) PSALMĖ

Taikos troškimas

[1] Pakopų giesmė.

Piktam liežuviui bausmė

Sielvarte Dievo šaukiausi,
ir mane jis išgirdo.
[2] Nuo klastingųjų lūpų vaduok mane, Dieve,
nuo apgaulingo liežuvio.
[3] Ką čia tau duoti, kas tau pritiktų,
apgaulingas liežuvi?
[4] Kario nusmailintos strėlės,
kaitrios žarijos!

Kada pasibaigs ištrėmimas?

[5] Man vargas klajoti Mešeko žemėj,
Kedaro palapinėse dilti!
[6] Apkarto jau man gyventi
su tokiais, kurie neužkenčia ramybės.
[7] Aš jiems kalbu apie taiką,
o jie veržias į karą.

120 (121) PSALMĖ

Išrinktosios tautos Sargas

[1] Pakopų giesmė.

Laukiu pagalbos

Mano akys pakeltos į šventąjį kalną;
iš kurgi kitur ateis man pagalba?!

119(120)—133(134) pavadintos „pakopų (laiptų) giesmėmis". Šis pavadinimas rodo, kad jas giedodavo maldininkai, kopdami į šventovę ant Siono kalno, arba levitai, stovintys ant 15 pakopų (laiptų), kuriais buvo lipama iš moterų kiemo į vyrų kiemą.

119, 5 Mešekas — Kaukazo sritis, Kedaras — Sirijos dykuma; apskritai kalbama apie svetimas, nedraugingas tautas.

[2] Mums padeda Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas.

[3] Neleis tavo kojai suklupti,
jisai, tavo Sargas, nesnaudžia.
[4] Tikrai jis nesnaudžia, nemiega,
jisai Izraelį globoja.

Dievas apsaugos

[5] Tave Viešpats saugo,
tave Viešpats dengia,
šalia tavęs stovi.
[6] Dieną nepažeis tavęs saulė,
naktį — mėnulis.

[7] Tave Viešpats gelbės nuo visokių nelaimių,
jis sergės tavo gyvybę.
[8] Globos ir išeinant, ir grįžtant,
dabar ir per amžius.

121 (122) PSALMĖ

Šventasis Jeruzalės miestas

[1] Pakopų giesmė. Dovydo.

Susižavėjimas

Džiaugiuosi, išgirdęs, kas man pasakyta:
„Į Viešpaties būstą keliaujam!"
[2] Štai mūsų koja jau stovi
tavo, Jeruzale, vartuos.

[3] Jeruzale, mieste puikusis,
tvirtai pastatytas, tarsi nulietas!
[4] Čionai plaukia žmonės, Viešpaties žmonės.
Juk priedermė Izraeliui Viešpatį šlovint.

120, 6 Plg. Ps 90, 5—6 ir paaišk.

[5] Teisėjams krasės čia stovi,
čia — sostai Dovydo ainiams.

Linkėjimai

[6] Jeruzalei melskit ramybės,
kad būtų saugūs visi, kas ją myli.
[7] Tebūna taika visam miestui,
jo rūmams — ramybė.

[8] Sakau: tegu klesti ramybė!
Juk čia mano broliai, bičiuliai,
[9] čia mūsų Viešpaties Dievo buveinė.
Meldžiu tau gerovės!

122 (123) PSALMĖ

Tauta pasitiki Viešpačiu

[1] Pakopų giesmė. Dovydo.

Į tave mano akys pakeltos,
kuris dangaus soste sėdi.

[2] Kaip žiūri tarnai į dosniąją ranką valdovo,
tarnaitė — į ranką valdovės,
taip mūsų įsmeigtos akys į Viešpatį Dievą
laukia, kad pasigailėtų.

[3] Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigailėki:
mes be galo suniekinti esam.
[4] Jau persisotinus mūsų siela
turtuolių pašaipomis ir panieka išdidžiųjų.

123 (124) PSALMĖ

„Mums padeda Viešpats"

[1] Pakopų giesmė. Dovydo.

Būtume žuvę

Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę?!
Lai Izraelis kartoja:
[2] „Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę,
kai priešai užpuolė?!"

[3] Būtų mus gyvus suėdę,
jie siuto ant mūsų.
[4] Vandenys būtų mus paskandinę,
srovės būtų užpylę,
[5] būtų ant mūsų užgriuvę
šėlstančios bangos.

Dievas žūti neleido

[6] Šlovinkim Viešpatį:
nedavė mums į nasrus jų pakliūti!
[7] Esam ištrūkę, tarsi paukštelis
iš paūkštininko žabangų.
Pinklės sutraukytos, mes išvaduoti!
[8] Mums padeda Viešpats,
dangaus ir žemės Kūrėjas!

124 (125) PSALMĖ

„Ramybė Viešpaties tautai!"

[1] Pakopų giesmė.

Dievo globa galinga

Kas Viešpačiu tiki, tie kaip kalnas Siono,
kurio nieks nepajudins, kuris stovi per amžius.

[2] Kalnai apsupę Jeruzalę saugo,
taip Viešpats — savąją tautą
dabar ir per amžius.
[3] Neamžina piktųjų galybė,
neilgai viešpataus jie teisiesiems,
kad teisuoliai į nedorybę
savo rankų tiest nepradėtų.

Prašymas

[4] Padėk, Viešpatie, savo geriesiems,
pagelbėki tyraširdžiams.
[5] Kas šunkeliais bastos,
tuos Viešpats nutrems su bedieviais.
Bus Viešpaties tautai ramybė!

125 (126) PSALMĖ

Prašymas tautai gerovės

[1] Pakopų giesmė.

Grįžimo į tėvynę džiaugsmas

Kai iš nelaisvės Viešpats mus vedė,
atrodė mums sapnas.
[2] Netvėrė džiaugsmu mūsų lūpos,
liežuviai — linksmybe.
Tada pagonys kalbėjo:
„Jiems Viešpats stebuklą padarė!" —
[3] Tikrai mums Viešpats stebuklą padarė,
mus aptvindė linksmybe.

Viltys ateičiai

[4] Kreipk, Viešpatie, mūsų likimą
tarytum Pietuos patvinusį srautą.

125, 4 „Pietuos"— pažodžiui: „Negebe". Negebo upeliai daugiausia esti išdžiūvę, tik žiemos lietų laikotarpiu staiga prisipildo vandens ir sudrėkina žemę.

[5] Su ašara beriamas grūdas,
bet džiaugsmas, piūčiai atėjus.

[6] Žmogus eina ir verkia,
į dirvą nešdamas sėklą.
Bet grįžta ir eidamas džiaugias,
derlingu nešinas pėdu.

126 (127) PSALMĖ

Darbo sėkmę Dievas duoda

[1] Pakopų giesmė. Saliamono.

Tuščias darbas be Dievo palaimos

Jei Viešpats namo nestato,
dykai statytojai vargsta.
Jei Dievas miesto nesaugo,
be reikalo sargyba jį sergi.
[2] Jūs veltui keliat prieš aušrą
ir vargstat lig nakčiai vėlyvai.
Jūs sunkiai pelnotės duoną.
Ką Viešpats pamilo, tam miegančiam dvigubai duoda.

Gausi šeima — palaima

[3] Gausinga šeima — brangus Dievo dovis,
vaikais atsilygina Dievas už vargą.
[4] Kaip strėlės kovotojų rankoj —
jaunų tėvų sūnūs.
[5] Laimingas žmogus, kam jų pilnas doklas:
neteks pralaimėt, susikirtus su priešais.

125, 5 Sugrįžimas iš Babilonijos nelaisvės pranašauja dvasinį išvadavimą Mesijo laikais.

126, 2 „Ką Viešpats pamilo...": žydų tradicija šiuos žodžius taikė Saliamonui, kuris nakties regėjime prašė Dievą išminties tautai valdyti, o Dievas jam pažadėjo ne tik išmintį, bet ir turtus, ir garbę (žr. 2 Samuelio 12, 25). Apskritai ST-e daugiau pabrėžiama žemiškoji palaima dievobaimingam žmogui, o NT-e — antgamtinis išganymas.

127 (128) PSALMĖ

Šeimos laimė Viešpatyje

[1] Pakopų giesmė.

Laimingas esi, kad Dievo bijaisi,
kad laikais jo parodyto kelio!

[2] Savo darbo vaisiais maitinsies,
būsi laimingas ir pertekęs visko.
[3] Tavoji žmona — kaip vyno medis derlingas —
apie namų židinį suksis,
vaikai — kaip jaunos alyvų šakelės —
susės aplink stalą.

[4] Matai, koks laimingas tas vyras,
kuris Viešpaties bijo!
[5] Telaimina Dievas tave nuo Siono,
kad visą gyvenimą tu Jeruzalę klestint regėtum;
[6] kad regėtum vaikus ir vaikaičius.
Ramybė teesie Izraeliui!

128 (129) PSALMĖ

Prislėgtoji tauta turi viltį

[1] Pakopų giesmė.

Priešai kankino, bet neįveikė

„Nuo pat jaunystės mane priešai puolė",
šitaip tu, Izraeli, dejuoji.
[2] Nuo pat jaunystės mane priešai puolė,
bet nieko man nepadarė,
[3] nors mano nugarą arė,
ilgas vagas per ją varė.

128, 1—2 Izraelitų tautos jaunystė — Egipto nelaisvėje.

[4] Tai mūsų teisingasis Viešpats
bedievių pančius sutraukė.

Dievo nekentėjai sunyks

[5] Tegu susigėsta, atgal pasitraukia,
kurie Viešpaties sosto nekenčia.
[6] Tebūnie jiems kaip žolei, kur dygsta ant stogo:
bematant sudžiūsta ji nuo Rytų vėjo
[7] ir neišeina iš jos gera sauja piovėjui
nei pėdas rišėjui.

[8] Ir praeiviai negauna sakyti:
„Padėk, Dieve! Jums linkime Dievo palaimos!"

129 (130) PSALMĖ

„Iš vandenų sietuvos"

[1] Pakopų giesmė.

Kalčių ir nelaimių sietuva

Iš vandenų sietuvos šaukiuos tavęs, Dieve:
[2] Dieve, išgirsk mano balsą!
Tegu tavo ausys klausos įdėmiai
mano maldaujančio šauksmo.

[3] Jei vis nedorybes minėsi,
kas begalės išsiteisint?!
[4] Betgi tu atleisi kaltybes,
ir vėl tau tarnausim.

Tikiuosi atleidimo

[5] Dieve, tavy mano viltys,
tavo žodžiu pasitiki mano siela.
[6] Mano siela Viešpaties laukia
labiau, kaip aušros — panaktiniai.

129, 1 Ši psalmė — viena iš žinomiausių atgailos psalmių. Ji kupina pasitikėjimo Dievu. „Vandenų sietuva"— kalčių ir nelaimių gelmės.

15—679

Labiau, kaip aušros — panaktiniai,
[7] tegu laukia Viešpaties Izraelis.
Juk Dievas yra gailestingas:
jis visuomet išvaduoja.
[8] Jis tikrai savo tautą išgelbės
iš visų nedorybių.

130 (131) PSALMĖ

Pasitikėjimas Dievu

[1] Pakopų giesmė. Dovydo.

Viešpatie, mano širdis neišpuikus,
akys nežvelgia iš aukšto.
Tuščios didybės nenoriu vaikytis —
to, kas mano jėgą prašoka.

[2] Tikrai nuramdžiau savo dvasią,
padariau ją ramutėlę.
Tartum kūdikis motinos prieglobsty,
tartum kūdikis rami širdis mano krūtinėj.
[3] Pasikliauk Dievu, Izraeli,
dabar ir per amžius!

131 (132) PSALMĖ

Dievo pažadai Dovydui

[1] Pakopų giesmė.

Dovydo troškimas

Viešpatie, Dovydą atmink maloningai:
kiek jisai vargo padėjo!

131(132) psalmė skirta Sandoros skrynios perkėlimo iškilmei.
131, 2—5 Dovydas buvo padaręs įžadą pastatyti Dievui pastovią šventyklą; žr. 2 Samuelio 7 sk.; 1 Kronikų 22 sk.

[2] Kokią Viešpačiui priesaiką davė,
kokį įžadą Jokūbo Galiūnui:

[3] „Kojos nekelsiu savo pastogėn,
lovon negulsiu ilsėtis,
[4] naktį akių nesudėsiu,
vokų nesumerksiu,
[5] kolei surasiu Viešpačiui vietą,
būstinę gyvent Visagaliui!"

Žmonės atgabena Sandoros skrynią į šventyklą

[6] Ir štai išgirdom ją esant Efratoj,
Jaaro laukuos mes ją radom.
[7] Eikime ten, kur jis apsistojęs,
pulkime kniūpsti prie jo papėdės.

[8] Viešpatie, pakilk į savo poilsio būstą,
tu, Viešpatie, ir tavo galingoji arka.
[9] Tegu kunigai iškilniai pasipuošia,
tegu tavo liaudis džiūgauja, šaukia.
[10] Tu dėlei Dovydo, dėl savojo tarno,
savo pateptinio veido neniekink.

Dovydo palikuonys viešpataus

[11] Dovydui Viešpats yra prisiekęs,
neatšaukiamą priesaiką davęs:
„Palikuonį tavo aš pasodinsiu
ant tavojo sosto.
[12] Jei tavo sūnūs mano Sandorą vykdys,
jei priesakų mano laikysis,
tai jų ainiai per amžius sėdės tavo soste".

Pažadas pildosi

[13] Viešpats tikrai pasirinko Sioną,
jam čia patiko buveinę turėti.
[14] „Štai čia mano poilsio būstas,
čia aš gyvensiu,— toks mano noras.

[15] Aš jiems palaiminsiu derlių,
varguolius žmones maitinsiu.
[16] Čia kunigams aš teiksiu palaimą,
čia dori žmonės džiūgaute džiūgaus.

[17] Aš padarysiu: Dovydui gims čia galiūnas,
kils švyturys manam pateptiniui.
[18] Aš sugėdinsiu visus jojo priešus,
ant jo galvos suspindės jo vainikas".

132 (133) PSALMĖ

Brolių santaikos laimė

[1] Pakopų giesmė. Dovydo.

Kaip malonu ir kaip miela
broliams gyventi vienybėj.
[2] Štai brangiausias aliejus kvėpinti galvai!
Štai aliejus, varvantis nuo Aarono veido,
kvėpinantis jo drabužį ir barzdą.
[3] Tai lyg rasa, kuri gaivina Hermoną,
kuri krinta Siono kalne.
Viešpats čia teikia palaimą,
gyvybę amžiną duoda.

133 (134) PSALMĖ

Vakaro malda šventovėje

[1] Pakopų giesmė.

Visi pašlovinkit Viešpatį —
visi, kurie Dievui tarnaujat,
kurie Dievo namuose naktį budit.
[2] Rankas savo tieskit į jojo šventovę
ir teikite Viešpačiui šlovę.
[3] Tegu iš aukštybių jus laimina Dievas,
dangaus ir žemės Kūrėjas!

134 (135) PSALMĖ

Visagalio Dievo šlovinimas

1 [Aleliuja!].

Tešlovina Dievą jo tarnai

Šlovinkit Viešpaties vardą,
šlovinkit, kurie jam tarnaujat,
2 kurie stovite Viešpaties būste,
Dievo buveinės atšlainiuos.

3 Viešpatį šlovinkit, nes Viešpats geras.
Jis malonus: jam skambinkit giesmes.
4 Jokūbo šalį jis išsirinko,
Izraelis — jo turtas.

Dievas didingas gamtoje ir istorijoje

5 Kaip diena aiški Dievo didybė:
mūsų Dievas viršesnis už aibę dievaičių.
6 Ko Viešpats nori, padaro danguj ir ant žemės,
jūroje, giliame vandenyne.
7 Nuo žemės krašto atgena debesis,
su žaibais papila lietų,
vėjus iš vėjinių savo paleidžia.

8 Pirmus gimusius vyrus
ir galvijus Egipto išklojo.
9 Kiek stebukingų ženklų jis tarp egiptiečių pridarė,
plakdamas ir faraoną, ir jojo žmones!
10 Daugel pagonių tautų sunaikino,
valdovus jų galingus sugniuždė:

11 Sehoną — Amoro karalių,
Ogą — Bašano karalių
ir visus karalius Kanaano.
12 Atidavė jų gyventąją žemę
kaip paveldą Izraeliui, savajai tautai.

[13] Viešpatie, tavo garbė eina per amžius,
Viešpatie, minės tave visos kartos.
[14] Viešpats tikrai savo žmones globoja,
gaili savo ištikimųjų.

Pagonių dievaičiai niekingi

[15] Pagonių dievaičiai — iš aukso, sidabro,
žmogaus rankų jie padaryti.
[16] Turi jie lūpas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato.
[17] Turi ausis, bet nieko negirdi,
burnos jų nealsuoja.
[18] Į juos panašūs lai tampa, kas juos gamina,
ir visi, kurie jais pasikliauja!

Tešlovina Dievą jo tauta

[19] Viešpatį šlovink tu, Izraeli,
Viešpatį šlovinkit, pãlikuonys Aarono,
[20] Viešpatį šlovinkit, Levio gentainiai.
Ir visi, kurie Viešpaties bijot,
duokite Viešpačiui garbę.

[21] Duokite šlovę šventajame Siono kalne,
Jeruzalėj gyvenančiam Viešpačiui.
[Aleliuja!].

135 (136) PSALMĖ

Velykų himnas

[1] [Aleliuja!].

Dievas maloningas

Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras,
jis maloningas per amžius!

134, 15—20 Plg. Ps 113, 12—18.

[2] Dėkokit aukščiausiajam Dievui,
jis maloningas per amžius!
[3] Dėkokite Viešpačių Viešpačiui,
jis maloningas per amžius!

Dievas — dangaus ir žemės Kūrėjas

[4] Jis vienas didžiai stebuklingas,
jis maloningas per amžius!
[5] Jisai sumaningai dangų sukūrė,
jis maloningas per amžius!
[6] Viršum vandenų patiesė žemę,
jis maloningas per amžius!
[7] Danguj didžius žibintus jis sukūrė,
jis maloningas per amžius!
[8] Dienos karalienę — šviesiąją saulę,
jis maloningas per amžius!
[9] Nakties vadovus — žvaigždes ir mėnulį,
jis maloningas per amžius!

Dievas išvedė iš nelaisvės savo tautą

[10] Pirmagimius Egipto išklojo,
jis maloningas per amžius!
[11] Ir išvedė iš ten Izraelį,
jis maloningas per amžius!
[12] Galingąja savo ranka, iškelta dešiniąja,
jis maloningas per amžius!

[13] Jis perkirto Raudonąją jūrą,
jis maloningas per amžius!
[14] Ir pervedė ja Izraelį,
jis maloningas per amžius!
[15] Parklupdė joje faraoną ir jo galybę,
jis maloningas per amžius!

Į Pažadėtąją žemę

[16] Jis pervedė tautą per tyrus,
jis maloningas per amžius!
[17] Didžius valdovus sudorojo,
jis maloningas per amžius!

[18] Galiūnùs paklojo ant žemės,
jis maloningas per amžius!
[19] Sehoną, Amoro karalių,
jis maloningas per amžius!
[20] Ir Ogą, Bašano karalių,
jis maloningas per amžius!
[21] Jų šalį davė valdyt Izraeliui,
jis maloningas per amžius!
[22] Valdyt Izraeliui — savajam tarnui,
jis maloningas per amžius!

Apvaizda budi

[23] Atsimena mus, nelaimių prispaustus,
jis maloningas per amžius!
[24] Iš priešų mus išvaduoja,
jis maloningas per amžius!
[25] Maitina visa, kas gyva,
jis maloningas per amžius!

[26] Dėkokit visi dangaus Dievui:
jis maloningas per amžius!

136 (137) PSALMĖ

„Prie Babilonijos upių"

Tremtinio gėla

[1] Prie Babilonijos upių sėdėdami verkiam,
Siono kalną atminę.
[2] Ant karklo šakų sukabintos
mūsų nutilusios arfos.

[3] Mūsų trėmėjai mums liepia
giesmes giedoti;
mūsų engėjai ragina džiūgaut:
„Pagiedokite apie Siono kalną!"

Negalime užmiršti tėvynės

[4] Kaip mums giedoti Viešpaties giesmes:
mums svetima šita žemė!
[5] Jeigu, Jeruzale, tave aš užmirščiau,
mano dešinė tenuvysta.
[6] Tepridžiūsta prie gomurio mano liežuvis,
jeigu tavęs neatminčiau,
jeigu tu man brangesnė nebūtum
už visus džiaugsmus, Jeruzale mano!

Baisus prakeiksmas

[7] Viešpatie, tu atsiminki tą dieną, kada Jeruzalė žlugo,
nubauski žmones Edomo.
Jie tada šaukė:
„Iš pamatų ją griauti, ardyti!"
[8] Tu, Babilone, griovike!
Palaimintas, kas mums padarytas
skriaudas tau atlygins!
[9] Palaimintas, kas pastvers ir sutraiškys
į uolą kūdikius tavo!

137 (138) PSALMĖ

Padėka Viešpačiui

[1] Dovydo.

Dievas dosnesnis, negu tikėjomės

Visa širdimi tau, Dieve, dėkoju,
kad išgirdai mano balsą.
[2] Angelų akyse giedu tau giesmę,
lenkiuosi tavo šventovei.

136, 9 Toks žiaurumas buvo žinomas anais laikais (plg. 2 Karalių 8, 12: pranašas Eliziejus apie būsimo Sirijos karaliaus Hazaelio darbus).
137, 2 „Tavo pažadai"— neaiškus originalo posakis.

Tavajam vardui dėkoju
už tavo malonę, ištikimybę.
Tavi pažadai pranoko tavąjį garsą.

[3] Tą dieną, kada aš šaukiaus, mane tu girdėjai,
sustiprinai manąją sielą.

Šlovė Viešpačiui!

[4] Tau, Dieve, dėkoja pasaulio valdovai,
išgirdę, ką tavo burna pažadėjo.
[5] Jie šlovina Viešpaties darbus:
„Negirdėta Dievo didybė!
[6] Aukštybėse jis viešpatauja,
bet žvelgia su meile į prispaustuosius,
o išpuikėlius stebi iš tolo".

Pasitikėsime Dievu

[7] Jei sielvarto slegiamas vaikštau, mane laikai gyvą,
o priešai ant manęs niršta.
Prieš juos tu pakeli ranką,
tavo dešinė mane gelbi.
[8] Darbuojiesi, Viešpatie, mano gerovei,
Viešpatie, tu maloningas per amžius.
Neatmeski, kas tavo rankų sukurta!

138 (139) PSALMĖ

Viešpats regi visa

[1] Choro vadovui. Dovydo. Psalmė

Dievas visa žino

Ištyręs esi mane, Dieve, pažįsti,
[2] žinai, kada sėdu, keliuosi.
Iš tolo matai, ką galvoju,

[3] žinai, ar žingsniuoju, ar einu gulti.
Tau žinomi visi mano takeliai.
[4] Nespėja mano liežuvis žodžio pratarti,
kai tau viskas aišku.
[5] Apglėbęs iš priekio ir nugaros pusės,
laikai ant manęs savo ranką.
[6] Ne man tą stebuklą suprasti, kaip tu viską pažįsti,
ne man juk pasiekti tavo aukštybes.

Dievas yra visur

[7] Kur aš pasislėpsiu nuo tavo dvasios,
kur nuo tavo veido pabėgsiu?!
[8] Jei žengsiu į dangų, ir tu tenai būsi,
jei leisiuos mirties karalijon, tavęs neišvengsiu.
[9] Jeigu aušros sparnus pasiimsiu,
ir nulėksiu, kur baigiasi jūros,—
[10] ir tenai vedžios mane tavo rankos,
laikys mane tava dešinioji.
[11] Jei tarčiau: tamsybės, apsiauskit,
ir šviesa aplinkui mane naktim tepavirsta,—
[12] tai ir tamsybės — tau ne tamsybės,
tau naktį šviesu lygiai dieną.

Dievo darbai nuostabūs

[13] Juk tu mano širdį sukūrei,
sunarstei mane motinos įsčioj.
[14] Dėkoju, kad taip stebuklingai mane tu sukūrei,
kad visi tavo darbai stebuklingi.
Tu manąją sielą pažįsti.

[15] Nė vienas kaulelis nebuvo tau slaptas,
kai tamsoj mane tvėrei,
kai slaptingai aš brendau po žemėm.
[16] Tavo akys regėjo visus mano darbus,—
jie surašyti į tavo knygą.

138, 15 Besiruošiąs ateiti į pasaulį kūdikis palyginamas su besikalančiu iš žemės daigu.

Visos dienos joje sužymėtos
iš anksto, kol jų dar nebuvo.
[17] Nesuvokiami, Dieve, man tavo sprendimai,
nesuskaitoma jų gausybė.
[18] Jei mėginčiau skaičiuoti — jų daugiau, nei smiltelių,
jei užbaigčiau,— skaičiuoti reikėtų iš naujo.

Vargas Dievo priešams!

[19] O, kad panorėtum sunaikinti bedievį,
išvaduoti mane nuo žudiko!
[20] Jie vylingai apie tave kalba,
tavo mintis nieku verčia!
[21] Argi ne biaurūs man, Dieve, kas tavęs neapkenčia,
argi ne koktūs, kas prieš tave eina?!
[22] Visa širdim jų nemėgstu,
laikau juos savo priešais.
[23] Dieve, patikrink mane, peržiūrėk širdį,
kiaurai peržvelk visus mano norus,
[24] kad pražūtim nesibaigtų mano kelionė.
Amžinybės kely būk man vadovas!

139 (140) PSALMĖ

Pasitikėjimas pavojuose

[1] Choro vadovui. Psalmė. Dovydo.

Nuo piktų žmonių klastos, Dieve, apgink!

[2] Dieve, nuo pikto žmogaus mane gelbėk,
saugok mane nuo engėjų —
[3] nuo tų, kurie piktus sumanymus rezga,
kasdien priekabių ieško.
[4] Jų liežuvis smailas kaip žalčio,
gyvatės nuodai jų palūpy.

[5] Viešpatie, gelbėk mane nuo nedorėlio kumščio,
saugok mane nuo engėjo.

Jie stengias mane suklupdyti.
[6] Pasipūtėliai spąstus man spendžia —
tiesia man tinklą ant kelio,
kilpas man stato.

[7] Aš Dievui kartoju: tu mano Viešpats,
tad išklausyk mano šauksmą.
[8] Viešpatie, Dieve, galingoji mano pagalba,
tu pridengi kovoj mano galvą.

[9] Dieve, neleisk blogam žmogui laimėti,
jo piktų norų netenkink.
[10] Kelia jie galvas, aplinkui sustoję.
Tegul jų piktybė juos ir užgriūva!
[11] Tegul jiems ant galvų lyja žarijom!
Sužerk juos į duobę, kad jau nesikeltų.

Dievas gina varguolį

[12] Nebus lemta žemėj klestėti šmeižėjams,
ir nuožmųjį vyrą tespaudžia negandas.

[13] Žinom, kad Viešpats gina varguolį,
saugo teises savo beturčių.
[14] Teisuoliai dėkos tavo vardui,
gyvuos prieš tavo veidą šventieji.

139, 6 Tinklais būdavo gaudomi paukščiai ir žvėrys.

139, 13 Šventojo Rašto, ypač psalmių, kalboje „varguolis", „beturtis" yra ne bet koks skurdeiva, bet dvasingas, Dievu pasitikintis nuskriaustas, neturtingas žmogus (plg. Mt 5, 3; Lk 6, 20).

140 (141) PSALMĖ

Malda, pavojams gresiant

[1] Psalmė. Dovydo.

Malda — lyg smilkalai

Dieve, šaukiuosi tavo pagalbos,
kuo greičiau išgirsk mano balsą!
[2] Lyg smilkalo dūmai tekyla
aukštyn mano maldos,
mano rankos iškeltos —
lyg auka vakarinė.

Neleisk mūsų gundyti!

[3] Viešpatie, sargybą statyk mano burnai
ir apsaugą duok mano lūpoms.
[4] Neleisk, kad širdis nukryptų į pikta,
kad nedorėlių darbus pamilčiau!
Aš nedrįsiu bendrauti ir lėbaut
su pikta darančiais sėbrais.
[5] Lai mane draugiškai plaka teisuoliai,
lai mane bara.
Bet mano galvos teneliečia,
tenepuošia bedievių aliejus!
Kantriai aš meldžiuosi, regėdamas pikta.

[6] Tegul jų teisėjai atsitrenkia į uolą,
tuomet jie suvoks mano žodžių švelnumą:
[7] „Kaip girnų akmuo sutrupintas guli,
taip mūsų kaulai mirties prieangy drykso".

Neduok mums pražūti!

[8] Į tave žvelgia mano akys, Viešpatie Dieve,
pas tave bėgu, neleisk mano sielai pražūti.

140, 4 „Neleisk, kad širdis nukryptų"— pažodžiui: „Nenukreipk mano širdies..." (plg. Mt 6, 13; Lk 11, 4: „neleisk mūsų gundyti"— „nevesk mūsų į pagundą").
140, 5 „Aliejus"— kvepalai.

[9] Saugoki nuo žabangų, man pastatytų,
nuo nedorėlių kilpos.
[10] Į savo tinklą piktadariai tegu patys pakliūva,
o man leiski toliau keliauti.

141 (142) PSALMĖ

„Dievas — mano priedanga"

[1] Poema. Dovydo, besislapstančio oloje. Prašymas.

Pavojaus ištiktas, meldžiuosi

[2] Aš šauktinai Dievo šaukiuosi,
jį maldaute maldauju.
[3] Savo vargus jam skaičiuoju,
sielvartus savo dejuoju.

[4] Nors mano siela beviltiškai blaškos,
tu žinai mano gyvenimo kelią.
Man šioj kelionėj
spendžiamos pinklės.
[5] Vos apsidairius, matyti:
niekas manęs neužjaučia.
Aš neturiu prie ko glaustis,
niekam nerūpi, kaip aš gyvensiu.

Gelbėk nuo persekiotojų!

[6] Dieve, šaukiuosi tavęs, tau kartoju:
„Tu priedanga mano,
tu manoji dalia žemėj gyvųjų.
[7] Išgirsk mano skundą,
nes aš didis varguolis.
Gelbėk mane nuo engėjų,
nes jų galia didesnė už mano.

141, 1 Žr. 1 Samuelio 22, 1; 24, 4.

[8] Iš kalėjimo mane išvaduoki,
ir aš tau širdingai dėkosiu.
Sveikins apstoję mane geri žmonės,
kad būsi man gera padaręs".

142 (143) PSALMĖ

Prislėgtojo malda

[1] Psalmė. Dovydo.

Neteisk, Viešpatie, savo tarno!

Viešpatie, išgirsk mano maldą;
išgirsk mano raudą, ištikimasis.
Tu teisingas — man atsiliepki!
[2] Netrauki teisman savo tarno,
nes niekas negali tau išsiteisint.

[3] Persekioja mane nuožmus priešas,
mane parblokštą mindo,
tamsybėje laiko, kaip amžinai nebegyvą.
[4] Mano dvasia įbauginta,
stingsta širdis man krūtinėj.
[5] Apie praeitąsias dienas vis svajoju,
menu tavo darbus.
Prisimenu, ką tavo rankos padarė.
[6] Tiesiu rankas į tave, Dieve,
mano siela trokšta tavęs,
tartum sukepusi žemė.

Atsiliepk mums, Dieve!

[7] Skubiai atsiliepki —
man kvapo trūksta krūtinėj.
Neslėpk nuo manęs savo veido,
kad nepakliūčiau tarp tų, kurie žengia į kapą.
[8] Su auštančiu rytu atsiųsk man malonę,
tavy mano viltys sudėtos.

Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,—
aš keliu į tave savo dvasią.
[9] Mane išvaduoki iš priešų,—
prie tavęs, Viešpatie, bėgu.

Vykdysiu Dievo valią

[10] Pamokyk mane tavo valią išpildyt,
juk tu mano Dievas.
Geroji tavo dvasia tegu mane lyguma veda.

[11] Tu savo, Viešpatie, garbei laikyk mane gyvą.
Teisingas esi: padėk iš bėdų man išbristi.
[12] Esi maloningas: sudrausk mano priešus,
visus sunaikink, kurie mane spaudžia,
prisimink, jog aš — tavo tarnas.

143 (144) PSALMĖ

Pergalės ir taikos prašymas

[1] Dovydo.

Dievas — mano jėga

Šlovė Viešpačiui, mano tvirtovei!
Jis miklina mano ranką kautynėms,
kumštį — grumtynėms.
[2] Jis — man pilis, mano meilė,
priedanga ir vaduotojas mano.
Man jisai — prieglauda, skydas;
davė tautas man valdyti.

[3] Viešpatie, kas yra žmonės,
kad jie tau rūpi?
Kas gi tie Adomo vaikai,
kad apie juos tu galvoji?

143(144) psalmė — karaliaus malda už tautą. Jos pirmoji dalis, t. y. 1—11 eil., kartoja 17(18) ir kitų psalmių mintis, antroji dalis, 12—15 eil., vaizduoja Mesijo laikų gerovę.

[4] Kaip podvelkis vėjo yra žmogaus amžius,
tartum šešėliai — jo dienos.

Pergalės meldimas

[5] Dieve, palenk žemyn dangų, nuženki,
kalnus paliesk — ir ims virsti dūmai.
[6] Svaidyk ant priešų žaibus ir juos išsklaidyki,
laidyk strėles — tegu jie pakrinka.

[7] Tiesk iš aukštybių man ranką,
gelbėk mane iš siaubiančio tvano,
iš pagonių priespaudos gelbėk!
[8] Jų lūpose — melas,
jie priesaikai kreivai ranką vis kelia.

[9] Tau, Dieve, naują giesmę sukursiu,
skambinsiu tau dešimtstyge arfa.
[10] Mūsų valdovams pergales duodi:
gelbėjai Dovydą, savąjį tarną.
[11] Iš kalavijo mane išvaduoki,
iš pagonijos išlaisvink.
Jų lūpose — melas,
jie priesaikai kreivai ranką vis kelia.

Gerovės troškimas

[12] Lai mūsų augantys sūnūs būna panašūs
į vešlius daigus,
o mūsų dukterys — dailios,
tarsi rūmų kertinės kolonos.
[13] Mūsų klėtys tegu būna pilnos,
prikrautos visokiausių gėrybių.
Kaimenės mūsų avių tegu tūkstančiais veda,
pilnos ganyklos tegu prisivaiso.
[14] Tebūna vaisingi mūsų galvijai,
tegimsta sveiki ir teauga.
Mūsų gatvėse tenesigirdi dejonių.

[15] Laiminga tauta, kuri taip gyvena,
laiminga tauta, kurios Dievas — tai Viešpats!

144 (145) PSALMĖ

Dievo didybė ir gerumas

[1] Himnas. Dovydo.

Bekraštė Dievo didybė

Alef.
Dieve, mano Valdove, aš tave šlovinsiu,
aš tavo vardą garbinsiu amžiais.
[2] Bet.
Noriu kasdien tave šlovint,
tavąjį vardą trokštu garbinti amžiais.

[3] Gimel.
Viešpats be galo didingas ir garbės vertas,—
niekas neperpras jojo didybės!
[4] Dalet.
Tavo nuostabius darbus, tavo galybę
skelbia karta būsimai kartai.
[5] He.
Tavo didybė spindėte spindi,
sklinda garsas stebuklų.
[6] Vau.
Kokie galingi veikalai tavo!
Norime skelbti tavo didybę.

Dievas švelnus ir galingas

[7] Zain.
Nepamirštamas tavo visagalis gerumas,
tavo teisumas džiugina širdį.
[8] Het.
Viešpats švelnus, gailestingas,
didžiai maloningas, rūstauti negreitas.

143, 15 „Kurios Dievas — tai Viešpats", t. y. Jahvė, vienintelis tikrasis Dievas. Tikrinį hebrajiškąjį Dievo vardą „Jahvė" („Esantysis") priimta į kitas kalbas versti žodžiu „Viešpats", kuriuo ir izraelitai jį pakeisdavo, vengdami dažniau minėti asmeninį Dievo vardą. Ši psalmės vieta teigia, jog laimingos tautos, kurios pripažįsta tikrąjį Dievą ir kurias jis globoja.

[9] Tet.
Viešpats visiems yra geras,
savo visiems kūriniams gailestingas.
[10] Jod.
Viešpatie, tegu visi tvariniai tau dėkoja,
tegu tave garbina ištikimieji.
[11] Kaf.
Tegu jie skelbia tavo karalystės kilnumą,
tegu gársina tavo galybę,
[12] Lamed.
kad visi žmonės suprastų tavo didybę,
tavo karalystės kilnumą.
[13] Mem.
Tavo karalystė — amžina karalystė,
tu kartų kartoms viešpatausi.

Dievas visais rūpinasi

Nun.
Kas Viešpaties ištarta — tikra,
kas jo padaryta — tas šventa.
[14] Samech.
Klumpantį Viešpats prilaiko,
parpuolusiam padeda vėl atsistoti.
[15] Ain.
Į tave krypsta akys kiekvieno,
savo metu visiems duodi peno.
[16] Pe.
Atveri savo dosniąją ranką,
sočiai maitindamas visa, kas gyva.

Dievas ypatingai globoja teisiuosius

[17] Sade.
Kur Viešpats žengia — žengia teisingai,
ką jis padaro, tas šventa.
[18] Kof.
Dievas arti kiekvienam, kas jo šaukias,
kiekvienam, kas iš tyros širdies šaukias.

[19] R e š.
Dievas tenkina norus tų, kas jo bijo,
išklauso maldavimus ir išgelbi.
[20] Š i n.
Viešpats saugo visus, kas jį myli,
o nedoruosius naikina.
[21] T a u.
Lai mano burna šlovina Viešpatį!
Visa, kas gyva, lai garbina šventą jo vardą
dabar ir per amžius!

145 (146) PSALMĖ

Laimingas, kuris pasitiki Viešpačiu

[1] [Aleliuja!].

Lengva nusivilti žmonėmis

Mano siela, Viešpatį garbink!
[2] Šlovinsiu Viešpatį, kolei gyvensiu!
Jam vis skambės mano giesmės, kol žemėje būsiu.

[3] Nėr ko tikėtis galiūnais:
jie yra žmonės, išgelbėt negali.
[4] Kai jų dvasia iškeliauja, kūnas sugrįžta į dulkes,
vėjais nueina, kas jų sumanyta.

Gera tikėti Dievu

[5] Laimingas, kurį Jokūbo Dievas palaiko,
kas deda viltį į Viešpatį Dievą.
[6] Jis dangų, žemę, jūrą sutvėrė
ir juose esančius daiktus.
Amžiais jis laikos teisybės,
[7] gina reikmes nekaltų prispaustųjų,
alkaniems parūpina duonos.

Kalinius iš pančių Viešpats vaduoja,
[8] akliesiems šviesą Viešpats grąžina,
klumpantiems padeda Viešpats vėl atsistoti,
myli Viešpats žmones teisingus.

[9] Viešpats sergi svetimšalio žingsnį,
našlaitį, našlę globoja.
o nedoriesiems užkerta kelią.

[10] Viešpats yra amžių Valdovas,— jis tavo Dievas, Sione!
Jis kartų kartoms viešpatauja.

146 (147A) IR 147 PSALMĖS

Viešpaties galybė ir gerumas

[1] [Aleliuja!].

Dievas atstato Šventąjį Miestą

Garbinkit Viešpatį! Gražu jo garbei giedoti,
miela jį šlovint!

[2] Jisai atstato Jeruzalės miestą,
išblaškytuosius sūnus Izraeliui grąžina.
[3] Gydo sužeistas širdis
ir jų opas tvarsto.
[4] Žvaigždes suskaičiuoja,
vardais jas vadina.
[5] Mūsų Valdovas didis ir visagalis,
jo išmintis begalinė.
[6] Jis nuolankiuosius palaiko,
bedievius prispaudžia prie žemės.

145, 9 Plg. Išėjimo 22, 20: „Neskriausk ir nevargink svetimšalio, nes ir jūs patys esate kaip svetimšaliai gyvenę Egipto šalyje".
146—147 psalmės hebrajų tekste sudaro vieną psalmę.
146, 2 Plg. Nehemijo 4, 16—17; Michėjo 15, 27.
146, 8—10 Plg. Ps. 103, 10—14. 27—28.

Apvaizda tvarko pasaulį

[7] Dievui padėkos giesmes giedokit,
skambinkit Viešpačiui kankliais.
[8] Jis debesimis apvelka dangų,
lietų žemei suruošia.
[9] Želdo kalnuose žolę,
augalus — žmogaus padėjėjams.
Pašarą ruošia galvijams,
peni besotį varniūkštį.
[10] Ne ristas žirgas jį žavi,
ne raumeningas stipruolis.
[11] Viešpačiui mielas tasai, kas jo bijo,
kas jo gerumu pasikliauja.

147 (147B) PSALMĖ

[1(12)] [Aleliuja!].

Visagalis Viešpaties žodis

Šlovink, Jeruzale, Viešpatį,
savo Dievą garbink, Sione!

[2(13)] Jis tavo vartams skląsčius padarė,
tavo vaikams jis duoda palaimą.
[3(14)] Tavo riboms teikia ramybę,
sotina tave kviečių derlium.
[4(15)] Jis savo žodį siunčia į žemę,—
sparčiai jo įsakymas skrieja.
[5(16)] Žemę sniegu kaip vilna nukloja,
kaip pelenais šerkšnu ją nubarsto.

[6(17)] Ledus kaip duonos trupinius beria,
sustingsta vanduo nuo jo šalčio.
[7(18)] Ir vėl siunčia žodį, ir ledas sutirpsta;
savo vėjus paleidžia, ir vandenys plūsta.

8(19) Jokūbo vaikams savo žodį paskelbė,
Izraeliui savo įstatymus ir priesakus davė.
9(20) Kitoms tautoms jis to nepadarė,
nė vienai iš jų neapreiškė savo sprendimų.
[Aleliuja!].

148 PSALMĖ

Šlovė Kūrėjui!

1 [Aleliuja!].

Dangūs tešlovina Dievą!

Garbinkit Viešpatį danguje,
šlovinkite jį ten, aukštybėj.
2 Šlovinkit jį, visi angelai,
šlovinkit Viešpatį, dangaus kareivijos!

3 Šlovinkit Viešpatį, saule, mėnuli,
šlovinkit jį, žėruojančios žvaigždės!
4 Tešlovina jį dangaus skliautas,
ir viršum jo esantys vandens!

5 Visa tešlovina Viešpaties vardą,
nes jis įsakė, ir visa buvo sutverta.
6 Jis amžių amžiams viską sutvarkė,
dėsnius tvermingus nustatė.

Tegarbina Viešpatį žemė!

7 Šlovinkit Viešpatį, kas esat žemėj:
jūrų pabaisos ir marių gelmės;
8 ugnys, ledai, sniegai, miglos,
vėjai audringi, klusnūs jo žodžiui;
9 kalnai, kalneliai,
vaismedžiai, kedrai aukštieji;
10 žvėrys, visi gyvulėliai,
žemės šliužai ir oro paukšteliai.

Dievą teišpažįsta visi žmonės!

[11] Žemės valdovai ir visos tautos,
jūs, kunigaikščiai ir žemės teisėjai,
[12] jaunuoliai, mergaitės,
seneliai su mažutėliais,
[13] garbinkit Viešpaties vardą,
nes jisai vienas didingas.
Jojo šlovė aidi po dangų ir žemę.
[14] Savo tautos jis galybę iškėlė.
Viešpačiu didžiuosis jo išrinktieji,
Izraelio vaikai, artimieji jo žmonės.
[Aleliuja!].

149 PSALMĖ

Šventųjų džiūgavimas

[1] [Aleliuja!].

Išrinktieji gieda Dievui

Viešpačiui naują giesmę giedokit,
garbinkit jį, susibūrę šventieji!
[2] Savo Kūrėju, Izraeli, žavėkis,
džiūgaukit, Jeruzalės sūnūs, turėdami tokį valdovą.
[3] Šlovinkit Viešpatį, susibūrę ratelin,
muškite būgnais, kankliuokit!
[4] Myli jisai savo tautą,
pergale puošia silpnuosius.

Dorieji kovoja už Dievą

[5] Džiaugsmas, garbė jums, šventieji,
linksmybė jūsų buveinėj.
[6] Valiuodami garbinkit Dievą,
dviašmenį kardą rankomis įsitvėrę.

149, 1 „Šventieji" bibline prasme: Dievui priklausantys dorieji žmonės.
149, 6—9 Kalbama apie pasaulio pabaigą; plg. Apr. 19, 15.

[7] Vykdysit bausmę pagonims,
tautas nedorąsias išplaksit.
[8] Jų valdovus apkalsit grandinėm,
didžiūnus sukaustysit pančiais.
[9] Įvykdysit jiems parašytą teismo sprendimą.
Tai jums garbė bus, Dievo šventieji.
[Aleliuja!].

150 PSALMĖ

„Šlovinkit Dievą!"

[1] [Aleliuja!].
Šlovinkit Dievą šventovėj,
šlovinkit jį dangaus skliauto aukštybėj.
[2] Šlovinkit jį dėl jo didžių žygių,
šlovinkit jo begalinę didybę.

[3] Šlovinkit Viešpatį, gaudūs trimitai,
šlovinkit, arfos ir kankliai.
[4] Šlovinkit Viešpatį, būgnai ir chorai,
šlovinkit stygos, šlovinkit vamzdžiai!

[5] Šlovinkit Viešpatį, cimbolai skambieji,
šlovinkit Dievą, cimbolai žvangieji!
Tešlovina Viešpatį visa, kas gyva!
[Aleliuja!].

---

150 psalmė vainikuoja visą Psalmyną iškilmingu raginimu šlovinti Dievą. Raginimas čia platesnis, negu pirmųjų keturių knygų pabaigoje; žr. Ps 40,14; 71, 18—19; 88, 53; 105, 48.

RODYKLĖS

ŠV. RAŠTO KNYGŲ PAVADINIMŲ IR JŲ SANTRUMPŲ SĄRAŠAS

SISTEMINIS ŠV. RAŠTO KNYGŲ SĄRAŠAS

Senasis Testamentas

Penkiaknygė (Teisynas)

Pradžios knyga	— Pr
Išėjimo knyga	— Iš
Kunigų knyga	— Kun
Skaičių knyga	— Sk
Pakartoto Įstatymo knyga	— Įst

Istorinės knygos

Jozuės knyga	— Joz
Teisėjų knyga	— Ts
Rutos knyga	— Rut
1-oji ir 2-oji Samuelio knygos	— 1, 2 Sam
1-oji ir 2-oji Karalių knygos	— 1, 2 Kar
1-oji ir 2-oji Kronikų knygos	— 1, 2 Kr
Ezdro knyga	— Ezd
Nehemijo knyga	— Neh
Tobijo knyga	— Tob
Juditos knyga	— Jdt
Esteros knyga	— Est
1-oji ir 2-oji Makabiejų knygos	— 1, 2 Mak

Poetinės ir išminties knygos

Jobo knyga	— Job
Psalmynas	— Ps
Patarlių knyga	— Pat
Koheleto knyga (Pamokslininko, Ekleziastas)	— Koh
Giesmių giesmė	— Gg
Išminties knyga	— Išm
Siracido knyga (Ekleziastikas)	— Sir

Pranašų knygos

Izaijo pranašystė	— Iz
Jeremijo pranašystė	— Jer
Raudų knyga	— Rd
Barucho pranašystė	— Bar

Ezechielio pranašystė	— Ez
Danieliaus pranašystė	— Dan
Ozėjo pranašystė	— Oz
Joelio pranašystė	— Jl
Amoso pranašystė	— Am
Abdijo pranašystė	— Abd
Jonos pranašystė	— Jon
Michėjo pranašystė	— Mch
Nahumo pranašystė	— Nah
Habakuko pranašystė	— Hab
Sofonijo pranašystė	— Sof
Agėjo pranašystė	— Ag
Zacharijo pranašystė	— Zch
Malachijo pranašystė	— Mal

Naujasis Testamentas

Keturios evangelijos

Evangelija pagal Matą	— Mt
Evangelija pagal Morkų	— Mk
Evangelija pagal Luką	— Lk
Evangelija pagal Joną	— Jn

Apaštalų darbai	— Apd

Apaštalo Pauliaus laiškai

Laiškas Romiečiams	— Rom
1-asis ir 2-asis laiškai Korintiečiams	— 1, 2 Kor
Laiškas Galatams	— Gal
Laiškas Efeziečiams	— Ef
Laiškas Filipiečiams	— Fil
Laiškas Kolosiečiams	— Kol
1-asis ir 2-asis laiškai Tesalonikiečiams	— 1, 2 Tes
1-asis ir 2-asis laiškai Timotiejui	— 1, 2 Tim
Laiškas Titui	— Tit
Laiškas Filemonui	— Fm
Laiškas Žydams	— Žyd

Visuotiniai laiškai

Jokūbo laiškas	— Jok
1-asis ir 2-asis Petro laiškai	— 1, 2 Pt
1-asis, 2-asis ir 3-asis Jono laiškai	— 1, 2, 3 Jn
Judo laiškas	— Jud

Apreiškimas Jonui	— Apr

ABĖCĖLINĖ SANTRUMPŲ RODYKLĖ

Abd	— Abdijo pranašystė	ST
Ag	— Agėjo pranašystė	ST
Am	— Amoso pranašystė	ST
Apd	— Apaštalų darbai	NT
Apr	— Apreiškimas Jonui	NT
Bar	— Barucho pranašystė	ST
Dan	— Danieliaus pranašystė	ST
Ef	— Laiškas Efeziečiams	NT
Est	— Esteros knyga	ST
Ez	— Ezechielio pranašystė	ST
Ezd	— Ezdro knyga	ST
Fil	— Laiškas Filipiečiams	NT
Fm	— Laiškas Filemonui	NT
Gal	— Laiškas Galatams	NT
Gg	— Giesmių giesmė	ST
Hab	— Habakuko pranašystė	ST
Iš	— Išėjimo knyga	ST
Išm	— Išminties knyga	ST
Iz	— Izaijo pranašystė	ST
Įst	— Pakartoto Įstatymo knyga	ST
Jdt	— Juditos knyga	ST
Jer	— Jeremijo pranašystė	ST
Jl	— Joelio pranašystė	ST
Jn	— Evangelija pagal Joną	NT
1 Jn	— 1-asis Jono laiškas	NT
2 Jn	— 2-asis Jono laiškas	NT
3 Jn	— 3-asis Jono laiškas	NT
Job	— Jobo knyga	ST
Jok	— Jokūbo laiškas	NT
Jon	— Jonos pranašystė	ST
Joz	— Jozuės knyga	ST
Jud	— Judo laiškas	NT
1 Kar	— 1-oji Karalių knyga	ST
2 Kar	— 2-oji Karalių knyga	ST
Koh	— Koheleto knyga (Pamokslininko, Ekleziastas)	ST
Kol	— Laiškas Kolosiečiams	NT
1 Kor	— 1-asis laiškas Korintiečiams	NT
2 Kor	— 2-asis laiškas Korintiečiams	NT
1 Kr	— 1-oji Kronikų knyga	ST

2 Kr	— 2-oji Kronikų knyga	ST
Kun	— Kunigų knyga	ST
Lk	— Evangelija pagal Luką	NT
1 Mak	— 1-oji Makabiejų knyga	ST
2 Mak	— 2-oji Makabiejų knyga	ST
Mal	— Malachijo pranašystė	ST
Mch	— Michėjo pranašystė	ST
Mk	— Evangelija pagal Morkų	NT
Mt	— Evangelija pagal Matą	NT
Nah	— Nahumo pranašystė	ST
Neh	— Nehemijo knyga	ST
Oz	— Ozėjo pranašystė	ST
Pat	— Patarlių knyga	ST
Pr	— Pradžios knyga	ST
Ps	— Psalmynas	ST
1 Pt	— 1-asis Petro laiškas	NT
2 Pt	— 2-asis Petro laiškas	NT
Rd	— Raudų knyga	ST
Rom	— Laiškas Romiečiams	NT
Rut	— Rutos knyga	ST
1 Sam	— 1-oji Samuelio knyga	ST
2 Sam	— 2-oji Samuelio knyga	ST
Sir	— Siracido knyga (Ekleziastikas)	ST
Sk	— Skaičių knyga	ST
Sof	— Sofonijo pranašystė	ST
1 Tes	— 1-asis laiškas Tesalonikiečiams	NT
2 Tes	— 2-asis laiškas Tesalonikiečiams	NT
1 Tim	— 1-asis laiškas Timotiejui	NT
2 Tim	— 2-asis laiškas Timotiejui	NT
Tit	— Laiškas Titui	NT
Tob	— Tobijo knyga	ST
Ts	— Teisėjų knyga	ST
Zch	— Zacharijo knyga	ST
Žyd	— Laiškas Žydams	NT

Skaitmenys po santrumpų žymi knygos ar laiško skyrius ir eilutes. Pavyzdžiui, Lk 1, 47-55 — Evangelija pagal Luką, 1-asis sk., nuo 47 iki 55 eil.; Apr 4, 11; 5, 9.10.12 — Apreiškimas Jonui, 4-ojo sk. 5 eil., 5-ojo sk. 9, 10 ir 12 eil. Psalmyno nuorodose be skliaustelių pateikiamas psalmės numeris pagal lotyniškąją-graikiškąją numeraciją, skliausteliuose — pagal hebrajiškąją.

LITURGINĖ RODYKLĖ

PSALMIŲ IŠDĖSTYMAS VALANDŲ LITURGIJOJE PAGAL SAVAITĖS DIENAS

Katalikų Bažnyčios tradicinė brevioriaus malda dabar pavadinta „Valandų liturgija", kadangi jos tikslas — pašventinti įvairius dienos laikotarpius. Todėl turime Aušrinę (arba Skaitymų), Rytmetinę, Dieninę, Vakarinę ir Naktinę liturgines valandas. Kiekvienai liturginei valandai skirtos trys psalmės ar jų dalys; jų pabaigoje visada pridedama: „Garbė Dievui...". Naktinė valanda turi vieną arba dvi psalmes. Šioje rodyklėje nurodomos kiekvienai valandai skirtosios psalmės ir atitinkamas šios knygos puslapis.

Rytmetinėje valandoje, vietoje antrosios psalmės, yra giesmė iš Senojo Testamento (pažymima „ST"). Vakarinėje valandoje, vietoje trečiosios psalmės — giesmė iš Naujojo Testamento (laužtiniuose skliaustuose pažymimas 1972 m. lietuviškojo leidimo puslapis).

Prieš Aušrinę arba Rytmetinę (katra pirmiau kalbama) kasdien imama 94-oji psalmė (p. 155). Po psalmių ir giesmių Rytmetinėje visada pridedama Zacharijo giesmė (Lk 1, 68-79, žr. NT, p. 144), Vakarinėje — Švč. M. Marijos giesmė (Lk 1, 47-55, žr. NT, p. 143), Naktinėje — Simeono giesmė (Lk 2, 27-32, žr. NT, p. 147).

Visas Psalmynas išdėliotas į keturių savaičių ciklą, kuris kasmet prasideda pirmąja savaite: 1. pirmąjį advento sekmadienį, 2. pirmąjį eilinį sekmadienį (pirmąjį sekmad. po Trijų Karalių), 3. pirmąjį gavėnios sekmadienį, 4. Velykų I-ąją dieną. Po Sekminių tęsiamas ciklas, nutrūkęs prieš gavėnią. Pirmosios savaitės sekmadienio išvakarėse Vakarinė ir Naktinė valandos — iš ketvirtosios savaitės šeštadienio.

Kur nurodyta dvejopa Aušrinė, I-oji imama eilinėmis metų dienomis, II-oji — advento, Kalėdų, gavėnios ir Velykų laikotarpiais. Gavėnios sekmadienių Vakarinėje, vietoje Apr 19, 1-7, imama 1 Pt 2, 21-24 (žr. NT, p. 537).

Pirmoji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 1	*13*	Ps 2	*14*	Ps 3	*15*
Rytmetinė	Ps 62,2-9	*102*	Dan 3,57-88.56	ST	Ps 149	*237*
Dieninė	Ps 117,1-9	*192*	Ps 117,10-18	*192*	Ps 117,19-29	*193*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 113,1-8	*188*	Apr 19,1-7	[592]
Naktinė	Ps 90	*150*				

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 6	*18*	Ps 9,2-11	22	Ps 9,12-21	*23*
Rytmetinė	Ps 5,2-10.12-13	*17*	1 Kr 29,10-13	ST	Ps 28	*49*

Dieninė	Ps 18,8-15	*36*	Ps 7,2-10	*19*	Ps 7,11-18	*20*
Vakarinė	Ps 10	*25*	Ps 14	*29*	Ef 1,3-10	[446]
Naktinė	Ps 85	*141*				

Antradienis

Aušrinė	Ps 9,22-32	*24*	Ps 9,33-39	*25*	Ps 11	*26*
Rytmetinė	Ps 23	*42*	Tob 13,1-10	ST	Ps 32	*55*
Dieninė	Ps 118,1-8	*194*	Ps 12,2-6	*27*	Ps 13	*28*
Vakarinė	Ps 19	*37*	Ps 20,2-8.14	*38*	Apr 4,11; 5,9. 10.12	[573]
Naktinė	Ps 142,1-11	*228*				

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 17,2-7	*32*	Ps 17,8-20	*32*	Ps 17,21-30	*33*
Rytmetinė	Ps 35	*61*	Jdt 16,2-3. 15-19	ST	Ps 46	*80*
Dieninė	Ps 118,9-16	*195*	Ps 16,1-9a	*30*	Ps 16,9b-15	*31*
Vakarinė	Ps 26,1-6	*46*	Ps 26,7-14	*47*	Kol 1,12-20	[462]
Naktinė	Ps 30,1-6	*52*	Ps 129	*213*		

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 17,31-35	*34*	Ps 17,36-46	*34*	Ps 17,47-51	*35*
Rytmetinė	Ps 56	*94*	Jer 31,10-14	ST	Ps 47	*81*
Dieninė	Ps 118,17-24	*195*	Ps 24,1-11	*43*	Ps 24,12-22	*44*
Vakarinė	Ps 29	*50*	Ps 31	*54*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Naktinė	Ps 15	*29*				

Penktadienis

Aušrinė	Ps 34,1-2. 3c.9-12	*59*	Ps 34,13-16	*60*	Ps 34,17-19. 22-23.27-28	*60*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Iz 45,15-26	ST	Ps 99	*161*
Dieninė	Ps 118,25-32	*196*	Ps 25	*45*	Ps 27,1-3.6-9	*48*
Vakarinė	Ps 40	*71*	Ps 45	*79*	Apr 15,3-4	[587]
Naktinė	Ps 87	*143*				

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 130	*214*	Ps 131,1-10	*214*	Ps 131, 11-18	*215*
Aušrinė II	Ps 104,1-15	*169*	Ps 104,16-22	*170*	Ps 104, 23-45	*170*
Rytmetinė	Ps 118,145-152	*203*	Iš 15,1-4a. 8-13.17-18	ST	Ps 116	*191*
Dieninė	Ps 118,33-40	*196*	Ps 33,2-11	*57*	Ps 33,12-23	*58*
Vakarinė	Ps 118,105-112	*201*	Ps 15	*29*	Fil 2,6-11	[457]
Naktinė	Ps 4	*16*	Ps 133	*216*		

Antroji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 103,1-12	*166*	Ps 103,13-23	*167*	Ps 103,24-35	*168*
Rytmetinė	Ps 117	*192*	Dan 3,52-57	ST	Ps 150	*238*
Dieninė	Ps 22	*41*	Ps 75,2-7	*124*	Ps 75,8-13	*124*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 113,9-26	*188*	Apr 19,1-7	[592]
Naktinė	Ps 90	*150*				

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 30,2-9	52	Ps 30,10-17	52	Ps 30,20-25	53
Rytmetinė	Ps 41	*73*	Sir 36,1-7. 13-16	ST	Ps 18,2-7	*35*
Dieninė	Ps 118,41-48	*197*	Ps 39,2-9	*69*	Ps 39,10-14. 17-18	*70*
Vakarinė	Ps 44,2-10	*77*	Ps 44,11-18	*78*	Ef 1,3-10	[446]
Naktinė	Ps 85	*141*				

Antradienis

Aušrinė	Ps 36,1-11	*62*	Ps 36,12-29	*63*	Ps 36,30-40	*65*
Rytmetinė	Ps 42	*74*	Iz 38,10-14. 17-20	ST	Ps 64	*104*
Dieninė	Ps 118,49-56	*197*	Ps 52	*89*	Ps 53,1-6.8-9	*90*
Vakarinė	Ps 48,2-13	*82*	Ps 48,14-21	*83*	Apr 4,11; 5,9. 10.12	[573]
Naktinė	Ps 142,1-11	*228*				

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 38,2-7	*67*	Ps 38,8-14	*68*	Ps 51	*88*
Rytmetinė	Ps 76	*125*	1 Sam 2,1-10	ST	Ps 96	*158*
Dieninė	Ps 118,57-64	*198*	Ps 54,2-12	*91*	Ps 54,13-15. 17-24	*91*
Vakarinė	Ps 61	*100*	Ps 66	*107*	Kol 1,12-20	[462]
Naktinė	Ps 30,1-6	52	Ps 129	*213*		

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 43,2-9	*75*	Ps 43,10-17	*76*	Ps 43,18-27	*76*
Rytmetinė	Ps 79	*133*	Iz 12,1-6	ST	Ps 80	*135*
Dieninė	Ps 118,65-72	*198*	Ps 55,2-7b. 9-14	*93*	Ps 56	*94*
Vakarinė	Ps 71,1-11	*116*	Ps 71, 12-19	*117*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Naktinė	Ps 15	*29*				

Penktadienis

Aušrinė	Ps 37,2-5	*66*	Ps 37,6-13	*66*	Ps 37,14-23	*67*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Hab 3,2-4.13a. 15-19	ST	Ps 147	*235*
Dieninė	Ps 118,73-80	*199*	Ps 58,2-5.10-11.17-18	*96*	Ps 59	*98*
Vakarinė	Ps 114	*190*	Ps 120	*206*	Apr 15,3-4	[587]
Naktinė	Ps 87	*143*				

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 135,1-9	*218*	Ps 135,10-15	*219*	Ps 135,16-26	*219*
Aušrinė II	Ps 105,1-18	*172*	Ps 105, 19-33	*173*	Ps 105,34-38	*175*
Rytmetinė	Ps 91	*152*	Įst 32,1-12	ST	Ps 8	*21*
Dieninė	Ps 118,81-88	*199*	Ps 60	*99*	Ps 63	*103*
Vakarinė	Ps 112	*187*	Ps 115	*190*	Fil 2,6-11	[457]
Naktinė	Ps 4	*16*	Ps 133	*216*		

Trečioji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 144,1-9	*231*	Ps 144,10-13a	*232*	Ps 144,13b-21	*232*
Rytmetinė	Ps 92	*153*	Dan 3,57-88.56	ST	Ps 148	*236*
Dieninė	Ps 117,1-9	*192*	Ps 117,10-18	*192*	Ps 117,19-26	*193*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 110	*184*	Apr 19,1-7	[592]
Naktinė	Ps 90	*150*				

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 49,1-6	*84*	Ps 49,7-15	*85*	Ps 49,16-23	*85*
Rytmetinė	Ps 83	*138*	Iz 2,2-5	ST	Ps 95	*157*
Dieninė	Ps 118,89-96	*200*	Ps 70,1-13	*114*	Ps 70,14-24	*115*
Vakarinė	Ps 122	*208*	Ps 123	*209*	Ef 1,3-10	[446]
Naktinė	Ps 85	*141*				

Antradienis

Aušrinė	Ps 67,2-11	*107*	Ps 67,12-24	*108*	Ps 67,25-36	*109*
Rytmetinė	Ps 84	*140*	Iz 26,1-4. 7-9.12	ST	Ps 66	*107*
Dieninė	Ps 118,97-104	*200*	Ps 73,1-12	*121*	Ps 73,13-23	*122*
Vakarinė	Ps 124	*209*	Ps 130	*214*	Apr 4,11; 5, 9.10.12	[573]
Naktinė	Ps 142,1-11	*228*				

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 88,2-19	*145*	Ps 88,20-30	*146*	Ps 88,31-38	*147*
Rytmetinė	Ps 85	*141*	Iz 33,13-16	ST	Ps 97	*159*
Dieninė	Ps 118, 105-112	*201*	Ps 69	*114*	Ps 74	*123*
Vakarinė	Ps 125	*210*	Ps 126	*211*	Kol 1,12-20	[462]
Naktinė	Ps 30,1-6	*52*	Ps 129	*213*		

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 88,39-46	*147*	Ps 88,47-53	*148*	Ps 89	*149*
Rytmetinė	Ps 86	*142*	Iz 40,10-17	ST	Ps 98	*160*
Dieninė	Ps 118,113-120	*201*	Ps 78,1-5. 8-11.13	*132*	Ps 79	*133*
Vakarinė	Ps 131,1-10	*214*	Ps 131,11-18	*215*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Naktinė	Ps 15	*29*				

Penktadienis

Aušrinė	Ps 68,2-13	*111*	Ps 68,14-22	*112*	Ps 68,30-37	*113*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Jer 14,17-21	ST	Ps 99	*161*
Dieninė	Ps 21,2-12	*39*	Ps 21,13-23	*39*	Ps 21,24-32	*40*
Vakarinė	Ps 134,1-12	*217*	Ps 134,13-21	*218*	Apr 15,3-4	[587]
Naktinė	Ps 87	*143*				

Šeštadienis

Aušrinė	Ps 106,1-16	*177*	Ps 106,17-32	*178*	Ps 106,33-43	*179*
Rytmetinė	Ps 118,145-152	*203*	Išm 9,1-6. 9-11	ST	Ps 116	*191*
Dieninė	Ps 118,121-128	*202*	Ps 33,2-11	*57*	Ps 33,12-23	*58*
Vakarinė	Ps 121	*207*	Ps 129	*213*	Fil 2,6-11	[457]
Naktinė	Ps 4	*16*	Ps 133	*216*		

Ketvirtoji savaitė

Sekmadienis

Aušrinė	Ps 23	*42*	Ps 65,1-12	*105*	Ps 65,13-20	*106*
Rytmetinė	Ps 117	*192*	Dan 3,52-57	ST	Ps 150	*238*
Dieninė	Ps 22	*41*	Ps 75,2-7	*124*	Ps 75,8-13	*124*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 111	*185*	Apr 19,1-7	[592]
Naktinė	Ps 90	*150*				

Pirmadienis

Aušrinė	Ps 72,1-12	*119*	Ps 72,13-20	*120*	Ps 72,21-28	*120*
Rytmetinė	Ps 89	*149*	Iz 42,10-16	ST	Ps 134,1-12	*217*
Dieninė	Ps 118,129-136	*202*	Ps 81	*136*	Ps 119	*206*
Vakarinė	Ps 135,1-9	*218*	Ps 135,10-26	*219*	Ef 1,3-10	[446]
Naktinė	Ps 85	*141*				

Antradienis

Aušrinė	Ps 101,2-12	*162*	Ps 101,13-23	*163*	Ps 101,24-29	*164*
Rytmetinė	Ps 100	*161*	Dan 3,26.27. 29.34-41	ST	Ps 143,1-10	*229*
Dieninė	Ps 118,137-144	*203*	Ps 87,2-8	*143*	Ps 87,9-19	*143*
Vakarinė	Ps 136,1-6	*220*	Ps 137	*221*	Apr 4,11; 5, 9.10.12	[573]
Naktinė	Ps 142,1-11	*228*				

Trečiadienis

Aušrinė	Ps 102,1-7	*165*	Ps 102,8-16	*165*	Ps 102,17-22	*166*
Rytmetinė	Ps 107	*180*	Iz 61,10—62,5	ST	Ps 145	*233*
Dieninė	Ps 118,145-152	*203*	Ps 93,1-11	*154*	Ps 93,12-23	*154*
Vakarinė	Ps 138,1-12	*222*	Ps 138,13-18. 23-24	*223*	Kol 1,12-20	[462]
Naktinė	Ps 30,1-6	*52*	Ps 129	*213*		

Ketvirtadienis

Aušrinė	Ps 43,2-9	*75*	Ps 43,10-17	*76*	Ps 43, 18-27	*76*
Rytmetinė	Ps 142,1-11	*228*	Iz 66,10-14a	ST	Ps 146	*234*
Dieninė	Ps 118,153-160	*204*	Ps 127	*212*	Ps 128	*212*
Vakarinė	Ps 143,1-8	*229*	Ps 143,9-15	*230*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Naktinė	Ps 15	*29*				

Penktadienis

Aušrinė I	Ps 54,2-9	*91*	Ps 54,10-15	*91*	Ps 54,17-24	*92*
Aušrinė II	Ps 77,1-16	*126*	Ps 77,17-31	*128*	Ps 77,32-39	*129*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Tob 13,10-15. 17-19	ST	Ps 147	*235*
Dieninė	Ps 118,161-168	*204*	Ps 132	*216*	Ps 139,1-9. 13-14	*224*
Vakarinė	Ps 144,1-13	*231*	Ps 144,14-21	*232*	Apr 15,3-4	[587]
Naktinė	Ps 87	*143*				

Šeštadienis

Aušrinė I	Ps 49,1-6	*84*	Ps 49,7-15	*85*	Ps 49,16-23	*85*
Aušrinė II	Ps 77,40-51	*129*	Ps 77,52-64	*130*	Ps 77,65-72	*131*
Rytmetinė	Ps 91	*152*	Ez 36,24-28	ST	Ps 8	*21*
Dieninė	Ps 118,169-176	*205*	Ps 44,2-10	*77*	Ps 44,11-18	*78*
Vakarinė	Ps 140,1-9	*226*	Ps 141	*227*	Fil 2,6-11	[457]
Naktinė	Ps 4	*16*	Ps 133	*216*		

Į keturių savaičių ciklą neįtrauktos Ps 57; 82; 108; taip pat atskiros kitų psalmių eilutės, išreiškiančios keršto linkėjimus, kurie buvo suprantami Senajame Testamente, bet neatitinka Naujojo Testamento dvasios (žr. Mt 5, 21-24.38-48).

PSALMĖS ŽYMESNIŲJŲ ŠVENČIŲ LITURGINĖSE VALANDOSE

Daugumas žymesniųjų švenčių turi savas Aušrinės, Dieninės ir Vakarinės valandų psalmes, taip pat Vakarinės valandos psalmes išvakarėse. Rytmetinei ir Naktinei valandai psalmės imamos iš pirmosios savaitės sekmadienio (žr. 245 psl.). Dieninėje valandoje, kai nepaskirta savų, kalbamos trys iš vad. pakopų psalmių: priešpiet Ps 119; 120; 121 (p. 206, 207), apie vidudienį Ps 122; 123; 124 (p. 208, 209), popiet Ps 125; 126; 127 (p. 210, 211, 212); arba imamos tai savaitės dienai tenkančios psalmės.

Čia išvardijamos psalmės tik svarbiausioms šventėms ir liturginiams minėjimams.

Kalėdos

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Fil 2,6-11	[457]
Aušrinė	Ps 2	*14*	Ps 18,1-7	*35*	Ps 44	*77*
Dieninė	Ps 18,8-15	*36*	Ps 46	*80*	Ps 47	*81*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 129	*213*	Kol 1,12-20	[462]

Naujieji Metai

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 23	*42*	Ps 86	*142*	Ps 98	*160*
Vakarinė	Ps 121	*207*	Ps 126	*211*	Ef 1,3-10	[446]

Trys Karaliai

Išvakarės	Ps 134,1-12	*217*	Ps 134,13-21	*218*	1 Tim 3,16	[484]
Aušrinė	Ps 71	*116*	Ps 95	*157*	Ps 96	*158*
Dieninė	Ps 46	*80*	Ps 85,1-10	*141*	Ps 97	*159*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 111	*185*	Apr 15,3-4	[587]

Didysis penktadienis

Aušrinė	Ps 2	*14*	Ps 21,2-23	*39*	Ps 37	*66*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Hab 3,2-4. 13a.15-19	ST	Ps 147	*235*
Dieninė	Ps 39,2-14. 17-18	*69*	Ps 53,1-6.8-9	*90*	Ps 87	*143*
Vakarinė	Ps 115	*190*	Ps 142,1-11	*228*	Fil 2,6-11	[457]

Didysis šeštadienis

Aušrinė	Ps 4	*16*	Ps 15	*29*	Ps 23	*42*
Rytmetinė	Ps 63	*103*	Iz 38,10-14. 17-20	ST	Ps 150	*238*
Dieninė	Ps 26	*46*	Ps 29	*50*	Ps 75	*124*
Vakarinė	Ps 115	*190*	Ps 142,1-11	*228*	Fil 2,6-11	[457]

Velykų I d.

Kaip pirmosios savaitės sekmadienį (žr. p. 245).

Šeštinės

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 116	*191*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Aušrinė	Ps 67,2-11	*107*	Ps 67,12-24	*108*	Ps 67,25-36	*109*
Dieninė	Ps 8	*21*	Ps 18,1-7	*35*	Ps 18,8-15	*36*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 46	*80*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]

Sekminės

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 146	*234*	Apr 15,3-4	[587]
Aušrinė	Ps 103,1-12	*166*	Ps 103, 13-23	*167*	Ps 103,24-35	*168*

Kitos valandos — kaip pirmosios savaitės sekmadienį (žr. p. 245).

Švč. Trejybės iškilmė

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 8	*21*	Ps 32,1-11	*55*	Ps 32,12-22	*56*

Kitos valandos — kaip pirmosios savaitės sekmadienį (žr. p. 245).

Devintinės

Išvakarės	Ps 110	*184*	Ps 147	*235*	Apr 11,17-18; 12,10b-12a	[582]
Aušrinė	Ps 22	*41*	Ps 41	*73*	Ps 80	*135*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 115	*190*	Apr 19,1-7	[592]

Švč. Jėzaus Širdies iškilmė

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 145	*233*	Apr 4,11; 5,9.10.12	[573]
Aušrinė	Ps 35	*61*	Ps 60	*99*	Ps 97	*159*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 110	*184*	Fil 2,6-11	[457]

V. J. Kristaus Karaliaus iškilmė

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 116	*191*	Apr 4,11; 5,9.10.12	[573]
Aušrinė	Ps 2	*14*	Ps 71,1-11	*116*	Ps 71,12-19	*117*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 144,1-13	*231*	Apr 19,1-7	[592]

Bažnyčios pašventinimo metinės

Išvakarės	Ps 146	*234*	Ps 147	*235*	Apr 19,1-7	[592]
Aušrinė	Ps 23	*42*	Ps 83	*138*	Ps 86	*142*
Vakarinė	Ps 45	*79*	Ps 121	*207*	Apr 19,1-7	[592]

Švč. M. Marijos šventės

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 23	*42*	Ps 45	*79*	Ps 86	*142*
Vakarinė	Ps 121	*207*	Ps 126	*211*	Ef 1,3-10	[446]

Apaštalų šventės

Išvakarės	Ps 116	*191*	Ps 147	*235*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 18,1-7	*35*	Ps 63	*103*	Ps 96	*158*
Vakarinė	Ps 115	*190*	Ps 125	*210*	Ef 1,3-10	[446]

Kankinių šventės

Išvakarės	Ps 117,1-18	*192*	Ps 117,19-29	*193*	1 Pt 2,21-24	[537]
Aušrinė	Ps 2	*14*	Ps 10	*25*	Ps 16	*30*
Vakarinė	Ps 114	*190*	Ps 115	*190*	Apr 4, 11; 5,9.10.12	[573]

Minint kartu kelis kankinius:

Aušrinė	Ps 2	*14*	Ps 32,1-11	*55*	Ps 32,12-22	*56*

Ganytojų ir kitų ne kankinių šventės

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 145	*233*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 20,2-8.14	*38*	Ps 91,2-9	*152*	Ps 91,10-16	*152*
Vakarinė	Ps 14	*29*	Ps 111	*185*	Apr 15,3-4	[587]

Mergelių ir moterų šventės

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Ef 1,3-10	[446]
Aušrinė	Ps 18,2-7	*35*	Ps 44,2-10	*77*	Ps 44,11-18	*78*
Vakarinė	Ps 121	*207*	Ps 126	*211*	Ef 1,3-10	[446]

Visų Šventųjų iškilmė

Išvakarės	Ps 112	*187*	Ps 147	*235*	Apr 19,1-7	[592]
Aušrinė	Ps 8	*21*	Ps 14	*29*	Ps 15	*29*
Vakarinė	Ps 109,1-5.7	*183*	Ps 115	*190*	Apr 4,11; 5,9.10.12	[573]

Vėlinės, laidotuvės, mirusiųjų minėjimai

Aušrinė	Ps 39,2-9	*69*	Ps 39,10-14. 17-18	*70*	Ps 41	*73*
Rytmetinė	Ps 50	*86*	Iz 38,10-14. 17-20	ST	Ps 145 arba Ps 150	*233* *238*
Dieninė	Ps 69	*114*	Ps 84	*140*	Ps 85	*141*
Vakarinė	Ps 120	*206*	Ps 129	*213*	Fil 2,6-11	[457]
Naktinė	Ps 90	*150*				

ATGAILOS PSALMĖS

Ps 6 Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki 18

Ps 31(32) Laimingas, kam neteisybės atleistos 54

Ps 37(38) Viešpatie, nebark manęs rūsčiai 66

Ps 50(51) Pasigailėk manęs, Dieve 86

Ps 101(102) Viešpatie, išgirsk mano balsą 162

Ps 129(130) Iš vandenų sietuvos 213

Ps 142(143) Viešpatie, išgirsk mano maldą 228

ABĖCĖLINIS PSALMIŲ SĄRAŠAS

Psalmės, kaip ir daugelis kitų poezijos kūrinių, dažniausiai įsimenamos pagal pirmuosius teksto žodžius. Todėl priimta abėcėlinius jų sąrašus daryti ne pagal antraštes, bet pagal pirmąją teksto eilutę, arba, kai jos sutampa, pagal pirmąją ir antrąją ar trečiąją.

Ps 21(22) Ai Dieve, Dieve, kam gi mane apleidai? 39
Ps 12(13) Ar dar ilgai, ar jau amžinai? 27
Ps 7 Aš prie tavęs, Viešpatie Dieve, glaudžiuosi 19
Ps 141(142) Aš šauktinai Dievo šaukiuosi 227
Ps 88(89) Aš, Viešpatie, tavo malones giedosiu per amžius 145
Ps 33(34) Aš visuomet Viešpatį gerbsiu 57
Ps 94(95) Ateikite, linksmai šlovinkim Viešpatį 155
Ps 49(50) Aukščiausiasis Dievas, Viešpats, byloja 84

Ps 10(11) Bėgu prie Viešpaties glaustis 25
Ps 13(14) Beprotis sau vienas nusprendė 28

Ps 105(106) Dėkokite Viešpačiui... Kas išskaičiuos? 172
Ps 106(107) Dėkokite Viešpačiui... Tegu tai kartoja 177
Ps 117(118) Dėkokite Viešpačiui... Tegu Izraelis 192
Ps 135(136) Dėkokite Viešpačiui... Dėkokit aukščiausiajam Dievui 218
Ps 114(116A) Dievą myliu, nes jis išgirdo 190
Ps 81(82) Dievas galingai pakyla dievaičių taryboj 136
Ps 45(46) Dievas — prieglauda mūsų, tvirtovė 79
Ps 109(110) Dievas sako mano Valdovui 183
Ps 144(145) Dieve, mano Valdove, aš tave šlovinsiu 231
Ps 139(140) Dieve, nuo pikto žmogaus mane gelbėk 224
Ps 140(141) Dieve, šaukiuosi tavo pagalbos 226
Ps 108(109) Dieve, šlove manoji, nebetylėki! 181
Ps 112(113) Dievo tarnai, giedokit 187
Ps 121(122) Džiaugiuosi, išgirdęs, kas man pasakyta 207
Ps 80(81) Džiūgaudami šlovinkit Dievą — mūsų stiprybę 135
Ps 32(33) Džiūgaukit, Viešpačiui teikdami šlovę, teisieji 55

Ps 148 Garbinkit Viešpatį danguje 236
Ps 146(147A) Garbinkit Viešpatį! Gražu jo garbei giedoti 234
Ps 116(117) Garbinkit Viešpatį, visos tautos 191
Ps 75(76) Garsus yra Judo žemėje Dievas 124
Ps 64(65) Giesmėmis tave, Dieve, šlovinti dera 104
Ps 100(101) Girsiu aš tavo malones ir teisingumą 161
Ps 15(16) Globok mane, Dieve 29

Ps 63(64) Išgirsk mano balsą 103
Ps 104(105) Iškilmingiausiai Viešpatį garbinkit 169

Ps 138(139) Ištyręs esi mane, Dieve 222
Ps 129(130) Iš vandenų sietuvos 213

Ps 122(123) Į tave mano akys pakeltos 208
Ps 27(28) Į tave, Viešpatie, mano uola, šaukiuosi 48

Ps 123(124) Jeigu ne Viešpats, kas būtų buvę?! 209
Ps 126(127) Jei Viešpats namo nestato 211
Ps 28(29) Jūs, Dievo sūnūs, šlovinkit Viešpatį 49
Ps 48(49) Jūs, visos tautos, klausykit! 82

Ps 113A(114) Kai Dievo tauta iš Egipto išėjo 188
Ps 125(126) Kai iš nelaisvės Viešpats mus vedė 210
Ps 91(92) Kaip gera tave, o Viešpatie, šlovint 152
Ps 41(42) Kaip ištroškusi elnė uodžia upelio 73
Ps 132(133) Kaip malonu ir kaip miela broliams gyventi vienybėj 216
Ps 83(84) Kaip miela man tavo buveinė! 138
Ps 4 Kai šaukiuosi tavęs, atsiliepki, o Dieve 16
Ps 34(35) Kaltink, Viešpatie, tuos, kurie mane smerkia 59
Ps 124(125) Kas Viešpačiu tiki, tie kaip kalnas Siono 209
Ps 44(45) Kilnūs žodžiai per širdį man tvinsta! 77
Ps 77(78) Klausyk, mano tauta 126
Ps 73(74) Kodėl gi, o Dieve, atstūmei mus amžiams? 121
Ps 51(52) Kodėl nedorybe didžiuojies? 88
Ps 2 Ko gi tos gentys maištauja? 14
Ps 72(73) Koks geras Dievas teisuoliams 119

Ps 127(128) Laimingas esi, kad Dievo bijaisi 212
Ps 31(32) Laimingas, kam neteisybės atleistos 54
Ps 40(41) Laimingas, kas rūpinas vargšais 71
Ps 111(112) Laimingas, kas Viešpaties bijo 185
Ps 1 Laimingas, kuris neklauso piktų patarimų 13
Ps 118(119) Laimingi, kurių nepeiktinas kelias 194

Ps 68(69) Mane gelbėk, o Dieve, nes nugrimzdęs esu 111
Ps 22(23) Mane Viešpats gano 41
Ps 120(121) Mano akys pakeltos į šventąjį kalną 206
Ps 76(77) Mano balsas į Viešpatį kyla 125
Ps 145(146) Mano siela, Viešpatį garbink! 233
Ps 24(25) Mano širdis į tave, Viešpatie, kyla 43
Ps 107(108) Mano širdis pasiruošus 180
Ps 43(44) Mes ausimis savo esam girdėję 75
Ps 17(18) Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybe! 32
Ps 59(60) Mus atstūmei, mūsų gretas suardei 98

Ps 97(98) Naują giesmę giedokite Viešpačiui 159
Ps 35(36) Nedorėlį kursto širdies neteisybė 61

Ps 52(53) Neišmanėlis sau širdy tarė: „Nėra jokio Dievo" 89
Ps 113B(115) Ne mums, vai, ne mums 188
Ps 36(37) Nenusiminki, matydamas darančius pikta 62
Ps 115(116B) Nors pasikliOviau, betgi kalbėjau: esu baisiai prislėgtas 190
Ps 128(129) Nuo pat jaunystės mane priešai puolė 212
Ps 38(39) Nusprendęs buvau: laikysiuosi kelio 67

Ps 60(61) O Dieve, išgirsk mano šauksmą 99
Ps 78(79) O Dieve, į paveldą tavo pagonys atėjo 132
Ps 69(70) O Dieve, mane gelbėti teikis 114
Ps 58(59) O Dieve, mane išgelbėk iš priešų 96
Ps 93(94) O Dieve, nedorėlių rykšte 154
Ps 71(72) O Dieve, savo išmintį duoki valdovui 116
Ps 62(63) O Dieve,— tik tu mano Dievas 102
Ps 79(80) O Izraelio ganove, atidžiai paklausyki! 133
Ps 57(58) O jūs, galiūnai, ko vertas jūs teismas? 95
Ps 87(88) O Viešpatie, mano gelbėtojau Dieve 143

Ps 16(17) Paklausyk, Viešpatie, teisiojo skundo 30
Ps 56(57) Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėki! 94
Ps 50(51) Pasigailėk manęs, Dieve: tu didžiai gailestingas 86
Ps 55(56) Pasigailėk manęs, Dieve: žmonės sutrypt mane nori 93
Ps 46(47) Plokite delnais, visos tautos! 80
Ps 136(137) Prie Babilonijos upių 220
Ps 54(55) Priimk mano maldą, o Dieve 91

Ps 53(54) Savo vardo garbei, o Dieve, mane išvaduoki 90
Ps 119(120) Sielvarte Dievo šaukiausi 206
Ps 18(19) Skelbia dangus Dievo garbę 35
Ps 42(43) Spręsk mano bylą, o Dieve 74

Ps 143(144) Šlovė Viešpačiui, mano tvirtovei! 229
Ps 150 Šlovinkit Dievą šventovėj 238
Ps 134(135) Šlovinkit Viešpaties vardą 217
Ps 147(147B) Šlovink, Jeruzale, Viešpatį 235
Ps 86(87) Šventuose kalnuose Siono miestas įkurtas 142

Ps 74(75) Tau dėkojam, o Dieve, dėkojam 123
Ps 30(31) Tavim pasitikiu, Dieve 52
Ps 70(71) Tavo prieglobstin, Viešpatie, bėgu 114
Ps 66(67) Tebūna mums Dievas didžiai maloningas 107
Ps 102(103) Tegu mano siela Viešpatį šlovina 165
Ps 19(20) Teišgirsta Viešpats tave sielvarto dieną 37
Ps 61(62) Tik Dieve, mano siela, rasi ramybę 100
Ps 47(48) Tikrai Viešpats didis 81
Ps 103(104) Tu, mano siela, Viešpatį šlovink! 166
Ps 89(90) Tu, Viešpatie, iš kartos į kartą 149

Ps 6 Užsirūstinęs, Viešpatie, manęs nebarki 18

Ps 149 Viešpačiui naują giesmę giedokit, garbinkit jį, susibūrę šventieji! 237
Ps 95(96) Viešpačiui naują giesmę giedokit, giedokite jam visos šalys 157
Ps 29(30) Viešpatie, aš tave aukštinsiu 50
Ps 9A(9) Viešpatie, aš trokštu visa širdimi tave šlovint 22
Ps 131(132) Viešpatie, Dovydą atmink maloningai 214
Ps 20(21) Viešpatie, džiaugiasi valdovas tavo galybe 38
Ps 25(26) Viešpatie, gali mane teisti 45
Ps 11(12) Viešpatie, gelbėk! Nyksta tavo bičiuliai 26
Ps 142(143) Viešpatie, išgirsk mano maldą; išgirsk mano raudą, ištikimasis 228
Ps 101(102) Viešpatie, išgirsk mano maldą; mano šauksmas tave tepasiekia 162
Ps 14(15) Viešpatie, kas gi galės tavo namuos pasilikti? 29
Ps 3 Viešpatie, kiek daug yra užpuolikų! 15
Ps 9B(10) Viešpatie, kodėl nuo manęs taip nutolai? 24
Ps 85(86) Viešpatie, kreipk savo ausį 141
Ps 130(131) Viešpatie, mano širdis neišpuikus 214
Ps 8 Viešpatie, mūsų Valdove, koks įstabus tavo vardas pasauly! 21
Ps 37(38) Viešpatie, nebark manęs rūsčiai 66
Ps 39(40) Viešpaties aš laukte laukiau 69
Ps 23(24) Viešpaties žemė — ir kas tik ant žemės 42
Ps 5 Viešpatie, tu mano žodį išgirski 17
Ps 82(83) Viešpatie, tu netylėki! 137
Ps 84(85) Viešpatie, tu savo šaliai esi maloningas 140
Ps 26(27) Viešpats — mano šviesa 46
Ps 96(97) Viešpats — pasaulio Valdovas 158
Ps 92(93) Viešpats — Valdovas, apsisiautęs didybe 153
Ps 98(99) Viešpats — Valdovas, prieš jį virpa tautos 160
Ps 110(111) Visa širdimi Dievui dėkosiu 184
Ps 137(138) Visa širdimi tau, Dieve, dėkoju 221
Ps 65(66) Visi pasaulio kraštai, sveikinkit Dievą 105
Ps 133(134) Visi pašlovinkit Viešpatį 216
Ps 99(100) Visos šalys, džiūgaukit Dievui 161
Ps 67(68) Vos Dievas galingai pakyla 107

Ps 90(91) Žmogau, kurį Aukščiausias globoja 150

TURINYS

Įvadas į Psalmyną 5

Pirmoji knyga

Ps 1 Dvejopas žmonių kelias 13
Ps 2 Mesijas — Valdovas ir Nugalėtojas 14
Ps 3 „Viešpats — mano Globėjas" 15
Ps 4 Pasitikėjimas 16
Ps 5 Ryto malda, prašant pagalbos 17
Ps 6 Prislėgtas žmogus meldžia Dievo maloningumo 18
Ps 7 Šmeižiamo teisiojo malda 19
Ps 8 Kūrėjo didybė ir žmogaus vertingumas 21
Ps 9(9—10) Padėka už pergalę 22
Ps 10(11) Teisusis pasitiki Viešpačiu 25
Ps 11(12) Prieš puikuolius 26
Ps 12(13) Dievu pasitikinčio teisiojo skundas 27
Ps 13(14) Nedorėlių beprotybė 28
Ps 14(15) Kas vertas stotis prieš Viešpatį? 29
Ps 15(16) „Viešpats — mano dalis" 29
Ps 16(17) Prašymas gelbėti nuo nedorėlių 30
Ps 17(18) Karalius dėkoja už išgelbėjimą 32
Ps 18(19) Šlovė Kūrėjui! 35
Ps 19(20) Meldžiame pergalės karaliui 37
Ps 20(21) Padėka už karaliaus pergalę 38
Ps 21(22) Teisiojo sielvartai ir išklausymas 39
Ps 22(23) Gerasis Ganytojas 41
Ps 23(24) Viešpats įžengia į šventyklą 42
Ps 24(25) Maldaujame atleisti ir gelbėti 43
Ps 25(26) Nekaltojo pasitikėjimas ir prašymai 45
Ps 26(27) Pasitikėjimas, pavojui ištikus 46
Ps 27(28) Maldavimas ir padėka 48
Ps 28(29) Šlovė Viešpaties žodžiui! 49
Ps 29(30) Dėkoja išgelbėtas nuo mirties 50
Ps 30(31) Viltingas sielvartaujančio šauksmas 52
Ps 31(32) „Laimingas, kam kaltės atleistos" 54
Ps 32(33) Šlovė Dievo apvaizdai! 55
Ps 33(34) Viešpats gelbi teisiuosius 57
Ps 34(35) „Teisk, Viešpatie, mano kaltintojus!" 59
Ps 35(36) Nusidėjėlio piktybė ir Dievo gerumas 61
Ps 36(37) Blogųjų ir teisiųjų likimas 62
Ps 37(38) Maldauja pavojuje nusidėjėlis 66
Ps 38(39) Ligonio maldavimai 67
Ps 39(40) Padėka ir pagalbos prašymas 69
Ps 40(41) Ligonio malda 71

Antroji knyga

Ps 41—42(42—43) Viešpaties ir jo šventyklos pasiilgimas 73
Ps 43(44) Tautos nelaimės 75
Ps 44(45) Karalaičio vestuvės 77
Ps 45(46) „Dievas — mūsų prieglauda" 79
Ps 46(47) Viešpats — visatos Valdovas 80
Ps 47(48) Padėka tautos Gelbėtojui 81
Ps 48(49) Turto menkystė 82
Ps 49(50) Tikrasis maldingumas 84
Ps 50(51) „Pasigailėk manęs, Dieve!" 86
Ps 51(52) Prieš skundiką 88
Ps 52(53) Netikėti neišmintinga 89
Ps 53(54) Pagalbos meldimas 90
Ps 54(55) Skundas prieš veidmainį bičiulį 91
Ps 55(56) Pasitikėjimas Dievo žodžiu 93
Ps 56(57) Ryto malda varguose 94
Ps 57(58) Įspėjimas nedoriems teisėjams 95
Ps 58(59) Malda prieš užpuolikus 96
Ps 59(60) Malda, nelaimei ištikus 98
Ps 60(61) Tremtinio malda 99
Ps 61(62) „Tik Dieve rasi ramybę" 100
Ps 62(63) Dievo trokštanti siela 102
Ps 63(64) Prašymas apginti nuo priešų 103
Ps 64(65) Iškilmingas dėkojimas 104
Ps 65(66) Padėkos aukų himnas 105
Ps 66(67) Visos tautos tešlovina Dievą 107
Ps 67(68) Viešpaties triumfo žygis 107
Ps 68(69) Uolumas dėl Dievo namų 111
Ps 69(70) „Dieve, skubėk man padėti!" 114
Ps 70(71) Viešpats — viltis nuo jaunų dienų 114
Ps 71(72) Karališkoji Mesijo valdžia 116

Trečioji knyga

Ps 72(73) Kodėl vargsta teisuolis? 119
Ps 73(74) Rauda prie šventyklos griuvėsių 121
Ps 74(75) Dievas — aukščiausiasis Teisėjas 123
Ps 75(76) Padėka už pergalę 124
Ps 76(77) Atsimename Viešpaties darbus 125
Ps 77(78) Dievo gerumas ir tautos neištikimybė 126
Ps 78(79) Rauda dėl Jeruzalės nuniokojimo 132
Ps 79(80) „Aplankyk savo vynuogyną" 133
Ps 80(81) Iškilmingas Sandoros atnaujinimas 135
Ps 81(82) Prieš neteisingus teisėjus 136
Ps 82(83) Prieš tautos priešus 137
Ps 83(84) Viešpaties šventyklos ilgesys 138

Ps 84(85) Mūsų išgelbėjimas arti 140
Ps 85(86) Bėdžiaus malda 141
Ps 86(87) Jeruzalė — visų tautų motina 142
Ps 87(88) Sunkaus ligonio malda 143
Ps 88(89) Viešpats gailestingas Dovydo giminei 145

Ketvirtoji knyga

Ps 89(90) „Tešviečia mums Viešpats" 149
Ps 90(91) Aukščiausiojo globa 150
Ps 91(92) Garbė Kūrėjui! 152
Ps 92(93) Kūrėjo didybė 153
Ps 93(94) Viešpats — teisiųjų gynėjas 154
Ps 94(95) Kvietimas garbinti Dievą 155
Ps 95(96) Dievas — visos žemės Valdovas ir Teisėjas 157
Ps 96(97) Dievo Teisėjo garbė 158
Ps 97(98) Viešpats teisia ir nugali 159
Ps 98(99) „Šventas mūsų Viešpats Dievas!" 160
Ps 99(100) Šventyklos lankytojų džiaugsmas 161
Ps 100(101) Teisaus vado išpažinimas 161
Ps 101(102) Tremtinio įžadai ir maldos 162
Ps 102(103) Šlovė gailestingajam Viešpačiui! 165
Ps 103(104) Himnas Kūrėjui 166
Ps 104(105) Viešpats ištesi pažadus 169
Ps 105(106) Dievo gerumas ir žmonių neištikimybė 172

Penktoji knyga

Ps 106(107) Padėka už išgelbėjimą 177
Ps 107(108) Dievo šlovinimas ir pagalbos prašymas 180
Ps 108(109) Prieš klastingus priešus 181
Ps 109(110) Mesijas — Karalius ir Kunigas 183
Ps 110(111) Didūs Dievo darbai 184
Ps 111(112) Teisaus žmogaus laimė 185
Ps 112(113) „Šlovė Viešpaties vardui!" 187
Ps 113A(114) Izraelitų išvadavimas iš Egipto 188
Ps 113B(115) Tikrojo Dievo didybė 188
Ps 114—115(116) Dėkojimas 190
Ps 116(117) Šlovė gailestingajam Viešpačiui! 191
Ps 117(118) Šventinis himnas 192
Ps 118(119) Mąstymas apie Dievo Įstatymą 194
Ps 119(120) Taikos troškimas 206
Ps 120(121) Išrinktosios tautos Sargas 206
Ps 121(122) Šventasis Jeruzalės miestas 207
Ps 122(123) Tauta pasitiki Viešpačiu 208
Ps 123(124) „Mums padeda Viešpats" 209
Ps 124(125) „Ramybė Viešpaties tautai!" 209

Ps 125(126) Prašymas tautai gerovės 210
Ps 126(127) Darbo sėkmę Dievas duoda 211
Ps 127(128) Šeimos laimė Viešpatyje 212
Ps 128(129) Prislėgtoji tauta turi viltį 212
Ps 129(130) „Iš vandenų sietuvos" 213
Ps 130(131) Pasitikėjimas Dievu 214
Ps 131(132) Dievo pažadai Dovydui 214
Ps 132(133) Brolių santaikos laimė 216
Ps 133(134) Vakaro malda šventovėje 216
Ps 134(135) Visagalio Dievo šlovinimas 217
Ps 135(136) Velykų himnas 218
Ps 136(137) „Prie Babilonijos upių" 220
Ps 137(138) Padėka Viešpačiui 221
Ps 138(139) Viešpats regi visa 222
Ps 139(140) Pasitikėjimas pavojuose 224
Ps 140(141) Malda, pavojams gresiant 226
Ps 141(142) „Dievas — mano priedanga" 227
Ps 142(143) Prislėgtojo malda 228
Ps 143(144) Pergalės ir taikos prašymas 229
Ps 144(145) Dievo didybė ir gerumas 231
Ps 145(146) Laimingas, kuris pasitiki Viešpačiu 233
Ps 146—147(147) Viešpaties galybė ir gerumas 234
Ps 148 Šlovė Kūrėjui! 236
Ps 149 Šventųjų džiūgavimas 237
Ps 150 „Šlovinkit Dievą!" 238

Šv. Rašto knygų pavadinimų ir jų santrumpų sąrašas 241
Liturginė rodyklė 245
Abėcėlinis psalmių sąrašas 255

СВЯЩЕННОЕ ПИСАНИЕ. ПСАЛТЫРЬ

На литовском языке

Spaudė Valst. „Vaizdo" spaustuvė Vilniuje, Strazdelio g. 1.

Užsak. Nr. 679

SVARBESNIŲJŲ KLAIDŲ ATITAISYMAS

„ŠVENTASIS RAŠTAS. NAUJASIS TESTAMENTAS"

Vilnius—Kaunas 1972

Psl.	Eilutės	Vieta	Išspausdinta	Turi būti
8	5 ap.		suprastinti	suprastini
29	2 ap.	išnaša	Atpirkėjo	Atpirkėjo,
40	14 ap.	paraštė	Mt 1, 40—45;	Mk 1, 40—45;
46	5 ap.	išnaša	19, 23	10, 23
51	1 ap.	išnaša	Karalių	1 Karalių
69	11 v.	Mt 20, 12	juo su mumis,	juos su mumis,
69	15 v.	Mt 20, 13—14	su manmi? [14] Imk, kas avo,	su manimi? [14] Imk, kas tavo,
74	10 ap.	išnaša	21, 11	22, 11
74	6 ap.	išnaša	21, 12	22, 12
91	19 v.	Mt 28, 10	Nebijokite;	Nebijokite!
91	5 ap.	išnaša	29, 10	28, 10
98	4 v.	Mk 1, 13	angelaijam	angelai jam
103	16 ap.	Mk 4, 1	mokytit	mokyti
109	19 ap.	Mk 6, 27	galėjime	kalėjime
112	1 v.	Mk 7, 11—12	[12] — tuomet	— [12] tuomet
118	8 ap.	paraštė	(Mt 15, 13—15;	(Mt 19, 13—15;
121	15—16 v.	Mk 11, 3	sugrąžins'.	sugrąžins'".
128	20 v.	Mk 14, 11	ieškotit	ieškoti
145	5 v.	Lk 1, 71	priešų,	priešų
165	4 ap.	išnaša	praplečia;	praplečia:
173	4 ap.	išnaša	1, 19	11, 19
193	21 v.	Lk 19, 42	„O kad	„O, kad
219	8 v.	Jn 2, 9	vandens, ir	vandens ir
266	6 v.	Jn 17, 2	tavo duota	tavo jam duota
266	11 v.	Jn 17, 3	Dievą	Dievą,
275	2 ap.	Jn 20, 31	turėtume	turėtumėte
308	19 v.	Apd 9, 26	mokiniu.	mokinį.
312	5 ap.	išnaša	visuotine.	visuotinė.
313	14 v.	Apd 11, 19	Finikiją,	Fenikiją,
329	2 v.	Apd 18, 3	pasiliko ten,	pasiliko ten
333	14 ap.	Apd 20, 6	penkių sienų	penkių dienų
367	19—20 v.	Rom 5, 13	pasaudyje	pasaulyje
371	5 ap.	išnaša	Kristų	Kristų"
377	18 v.	Rom 11, 6	malone.	malonė.
405	5 v.	1 Kor 11, 14	pat prigimtis	pati prigimtis
426	18 ap.	2 Kor 9, 4	nepasiruošusių,—	nepasiruošusių
429	19 v.	2 Kor 11, 16	pasiklausyikte	pasiklausykite
432	2 ap.	išnaša	13, 14	13, 13
441	5 ap.	išnaša	3, 11	5, 11
442	7 ap.	išnaša	5, 20	5, 21
459	9 ap.	Fil 3, 19	jų Dievas —	jų dievas —
460	17 v.	Fil 4, 6	Per daug	[6] Per daug
466	14 ap.	Kol 3, 15	tebeviešpatauja	teviešpatauja
467	1—2 v.	Kol 3, 21	neerezinkite	neerzinkite
485	9 v.	1 Tim 4, 10	tikinčiųjų	tikinčiųjų,

Psl.	Eilutės	Vieta	Išspausdinta	Turi būti
509	4 v.	Žyd 7, 20	priesaikos, mat,	priesaikos; mat,
509	7 v.	Žyd 7, 21	Viešpats	„Viešpats
514	8 ap.	Žyd 10, 29	Dvasią!"	Dvasią!
525	1 ap.		dąsina	drąsina
529	1 v.	Jok 2, 31	apsirengęs ir	apsirengęs, ir
531	10 ap.	Jok 4, 6	malonę ir	malonę, ir
532	5 ap.	išnaša	Siracho	Siracido
561	9—10 v.	Jud 14	Henochas:	Enochas:
561	3 ap.	išnaša	Henochą,	Enochą,
569	5 v.	Apr 2, 5	atsiverk	atsiversk
580	10 v.	Apr 10, 5	pakėle	pakėlė
583	8 ap.	Apr 13, 1	turint.	turintį
626	15 ap.	III skiltis	Jn 1, 6-8. 19128	Jn 1, 6-8. 19-28
627	12 v.	III skiltis	Mk 11, 2-15	Mk 1, 12-15
629	5 v.	III skiltis	Mk 14, 12-1622-26	Mk 14, 12-16.22-26
629	13—14 ap.	III skiltis	(pakelti aukštyn per vieną eilutę)	
631	10 v.	II skiltis	22. 72	22. 27

„ŠVENTASIS RAŠTAS. PSALMYNAS"

Vilnius—Kaunas 1973

Psl.	Eilutės	Vieta	Išspausdinta	Turi būti
7	1 ap.		Ps 15 bei 22	Ps 15 bei 21
36	2 ap.	išnaša	8	18, 8
71	1 ap.	Ps 40, 9	atgulęs	atgulęs,
72	1 ap.	išnaša	106, 48;	105, 48;
98	2 v.	Ps 58, 15	laukiniai,	laukiniai
98	1 ap.	išnaša	3 Samuelio	2 Samuelio
113	17 v.	Ps 68, 31	vardą,	vardą
131	10 ap.	Ps 77, 71	pasišaukia,	pasišaukia
153	8 ap.	Ps 92, 3	Oi, smarkiai	oi, smarkiai
155	3 v.	Ps 93, 14	[41] Viešpats	[14] Viešpats
156	14 v.	Ps 94, 8	[8] O kad	[8] O, kad
193	9 ap.	Ps 117, 24	Džiūgaukim	džiūgaukim
223	14 v.	Ps 138, 9	pasiimsiu,	pasiimsiu